

GEBUNDELEDE
ARTIKELLEN
VAN
WILLI SUCHER

*Deze gebundelde artikelen van Willi Sucher zijn gerangschikt zoals ze worden weergegeven op de website
<https://www.astrosophy.com/articles>*

ASTROSOPIE

Gebundelde artikelen van Willi Sucher

De hieronder gebundelde artikelen van Willi Sucher zijn gerangschikt zoals deze staan weergegeven op de website <https://www.astrosophy.com/articles> van Jonathan Hilton. Alle tekeningen en diagrammen zijn van de hand van Willi Sucher zelf, alleen daar waar nodig in de vertaling zijn deze voorzien van Nederlandse tekst. Eventuele aanpassingen of verwijzingen staan tussen [] aangegeven.

*Verantwoording van het andere beeldmateriaal;
Voorpagina Stilstaand beeld van bewegende sterren van
Eddie Marritz van de website www.astrosophy.com*

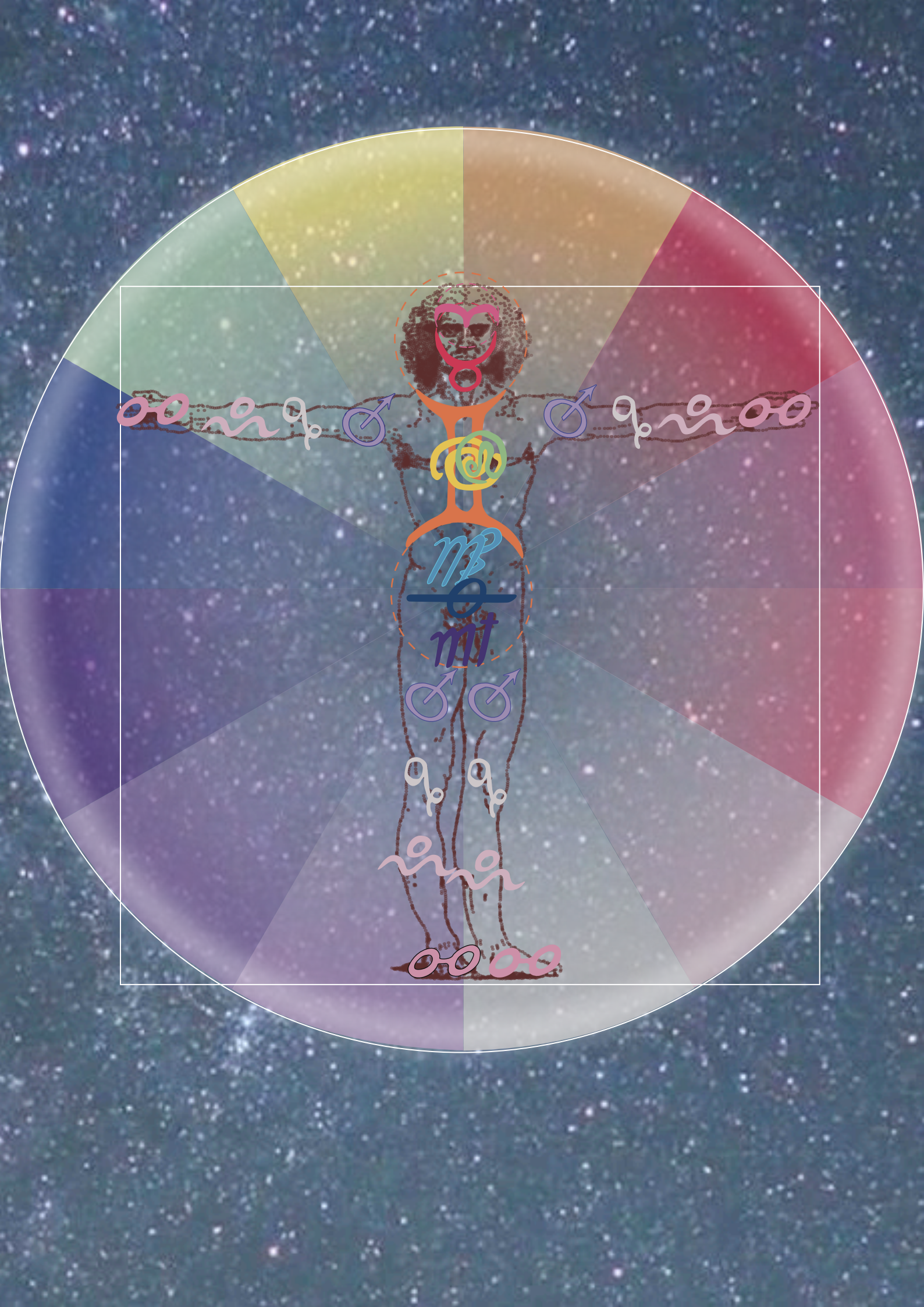
*Beeld op pagina 4 De melothesía (hemelsemens) Vitruviusman
met de vernieuwde dierenriemtekens van Willi Sucher.*

*De vertaling en correctie is mede tot stand gekomen
door de samenwerking met het
Elisabeth Vreede Instituut in Den Haag
<https://evreedeinstituut.nl>
Waarvoor onze dank.*

Libra

Inhoud

VERANTWOORDING TEKST EN BEELDMATERIAAL	2
INHOUD	3
VITRUVIUSMAN MET DE VERNIEUWDE DIERENRIEMTEKENS VAN WILLI SUCHER	4
ZONDER DATUM	5
DE CONSTELLATIE VAN DE KOSMISCHE GEDACHTE	6
DE VERTRAAGDE ACTIEDYNAMIEK TUSSEN KOSMOS EN AARDE	16
PASEN	20
1937	25
ASTROLOGIE I - PRENATALE ASTROLOGIE	26
ASTROLOGIE II - EEN BLIK IN HET GEBOORTE ASTROGRAM	30
ASTROLOGIE III- BETEKENIS VAN DE PRENATALE GEBEURTENISSEN ONDER DE STERREN	34
ASTROLOGIE III - vervolg HET PRENATALE ASTROGRAM	39
HET RAADSEL VAN EMANUEL SWEDENBORG	44
DE POORT VAN DE MAAN-1	47
19438	52
DE POORT VAN DE MAAN-II (vervolg)	53
NAPOLEON'S GEBOORTEHOROSKOOP	58
HET STERVENS-ASTROGRAM	61
DARWIN EN HAECKEL	66
DE ZODIAC	69
DE ZODIAC (vervolg)	74
GEBOORTE- EN STERVENS-ASTROGRAM	79
HET STERVENS-ASTROGRAM EN HET LEVEN NA DE DOOD	84
GEDACHTEN OVER DE TOEKOMST VAN DE ASTROLOGIE	88
1946	92
SAMENWERKING VOOR DE VERNIEUWING VAN DE CULTUUR	93
TIJDSIGNALLEN UIT HET UNIVERSUM	96
1954	99
Het Drieëndertigjarige Ritme	100
1957	102
BIO-DYNAMISCHE LANDBOUWASSOCIATIE	104
1981	106
ASTRONOMIE EN ANTROPOSOFIE	107
OVER ASTROSOFIE	109

A night sky filled with numerous stars of varying brightness and colors, set against a dark blue background. The stars are scattered across the frame, with some appearing as distinct points of light and others as faint trails. In the lower portion of the image, the dark, silhouetted branches of trees are visible, framing the starry sky.

Artikelen zonder datum

De constellatie van de kosmische gedachte

De vertraagde actiedynamiek tussen kosmos en aarde

Pasen.

DE CONSTELLATIE VAN DE KOSMISCHE GEDACHTE

Geestelijke Geboorte van Christus

Door Willi Sucher

De traditionele astrologie, zoals die uit het verleden is overgeleverd, en die voornamelijk alleen gebaseerd is op alleen de geboorte-astrogram, stelt ons in staat om alleen dat deel van het menselijk bestaan te beschouwen dat van de geboorte tot de dood gaat. Vandaar dat de situatie is geëvolueerd dat we enerzijds voortdurend geconfronteerd worden met het feit dat er op de een of andere manier een verband bestaat tussen het menselijk lot en de beweging van de sterren, maar dat anderzijds geen bevredigende verklaring kan worden gegeven voor dit verband dat tegelijkertijd recht doet aan de menselijke vrijheid. Door Rudolf Steiner is voor onze tijd de mogelijkheid gegeven om de mens te beschouwen als een wezen dat uit het prenatale bestaan van de goddelijke geestelijke sferen in het aardse leven afdaalt en na het doorlopen van het Poort van de Dood terugkeert naar de geestelijke wereld om zich voor te bereiden op nieuwe aardse incarnaties. In de zin van de antroposofische geestelijke kennis is het onze plicht om te spreken van een mens die we in aards gewaad tegenkomen tussen geboorte en dood als iemand die, in de toestand van het bestaan tussen de dood en een nieuwe geboorte, in werkelijkheid een sterrenwezen is. We moeten er zeker rekening mee houden - en dat kan in de zin van Rudolf Steiner - dat de sterrenwereld in dit opzicht niet als een koud uurwerk moet worden gezien, zoals het uit onze aardse visie lijkt, maar als het gewaad van wezens uit de geestelijke wereld. En zo volgde voor de auteur het streven om onze relatie met de sterrenwereld volgens Rudolf Steiner te begrijpen en het bestaan van de mens vóór zijn geboorte en na zijn dood te moeten doorgronden om een astrologie te ontdekken die onze menselijke waardigheid als geest waardig is.

Wij willen het misverstand uit de weg ruimen dat elke poging om het voor-aarde-bestaan te doorbreken op een nevelige mystieke manier moet gebeuren. Integendeel, het uitgangspunt van onze studie is de geboorte-astrogram van de mens. Waar de geboorte-astrogram anders in het algemeen wordt geprojecteerd op de levensduur tussen geboorte en dood, zal hier het tegenovergestelde worden gedaan, namelijk de positie van de sterrenhemel bij de geboorte worden gebruikt als een sleutel, of worden gezien als een drempel, tot de stadia van het voor-aarde-bestaan - waarover enkele gedachten zijn geuit in de voorgaande uitleg.

De geboorteconstellatie geeft een sleutel tot de pre-aardse stadia, voorafgaand aan de afdaling van de menselijke ziel, op een zeer reële manier; voornamelijk bepaald door de positie van de maan bij de geboorte. De positie van de maan is als een poort dat de weg wijst door de stadia van het kosmische bestaan. Men komt inderdaad, om drie stadia te onderscheiden, tot "drie sterren Woorden", als men zich houdt aan het "sterrenschrijf", die zich tot de mens richt. Ten eerste is er de prenatale configuratie die berekend wordt met behulp van de Trutina van Hermes [hermetische regel], zoals later zal worden verduidelijkt; dan is er de constellatie van het kosmische denken, die hier nader moet worden uitgelegd; en ten derde is er een configuratie die zich uitstrekt tot in het vroegere aardse leven. Deze derde constellatie zal een onderwerp van latere overweging blijven.

Eerst moeten we iets uitleggen over de prenatale configuratie. Het is algemeen bekend dat er ongeveer negen maanden voor de geboorte van een mens belangrijke gebeurtenissen plaatsvinden, die we vanuit het aardse standpunt "conceptie" noemen. Uit beschrijvingen van Rudolf Steiner's op vele plaatsen weten we echter dat wat zich achter de fysieke gebeurtenissen van de conceptie afspeelt, geestelijke gebeurtenissen van grote betekenis zijn. In de lange periode van het bestaan, tussen de dood en de nieuwe geboorte, heeft de menselijke ziel in samenwerking met wezens uit de geestelijke wereld gewerkt aan het creëren van een "geestkiem" voor een nieuw aardse lichaam. Wanneer de ziel in het laatste stadium afdaalt vooraleer ze de aarde betreedt, treedt ze de maansfeer binnen en verliest ze het contact met dit "geestkiem". Deze geestkiem verbond zich met wat er werd aangeboden uit de materie van de fysieke overerving. De menselijke ziel, die zich daarvoor met een astraal lichaam heeft bekleed, trekt met het gevoel van verlies, een etherisch lichaam uit de kosmische ether tot zich. In de derde week na de bevruchting verbindt het menselijke ik, gehuld in astraal en etherlichaam zich, met wat is ontwikkeld als een synchronisatie van

fysieke en spirituele kiemen, en verenigt zich steeds intiemer mee in de embryonale periode die daarop volgt.

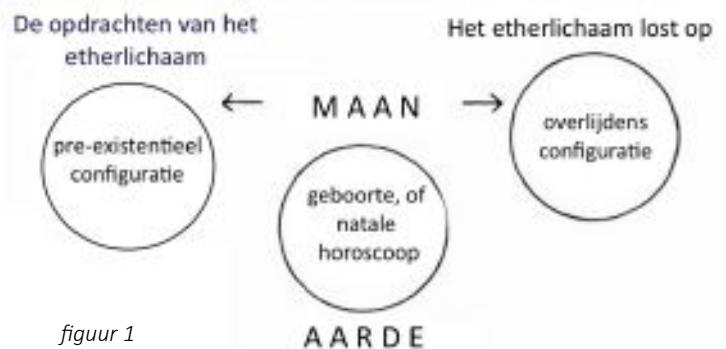
Deze gebeurtenissen, die hier kort worden beschreven, worden op een zeer indringende manier weerspiegeld in de sterrenconstellatie in de tijd van de conceptie. Dit is vanuit een bijzonder gezichtspunt gepresenteerd en belicht in de 'Constellation of Christi Geburt' (Elisabeth Vreede, 'Die Konstellation zu Christi Geburt', 'Astronomische Rundschreiben Nr.1, Dec 1934, uitgegeven door de mathematisch-astronomische sectie, van het Goetheanum, Dornach, Zwitserland); dat wil zeggen onder het aspect van wat de 'hermetische regel' (trutina hermetis) over het prenatale bestaan kan openbaren. De hermetische regel laat zich vanuit verschillende gezichtspunten zien als een overblijfsel van echte mysterie wijsheid, waarover in toekomstige studies iets over de astronomische structuur zal worden uitgelegd. Hier moet alleen worden vermeld dat met deze regel de variatie van de gemiddelde embryonale tijd van tien siderische maanden [$27 \frac{1}{3} * 10$] of 273 dagen wordt bedoeld, die verband houdt met de hierboven beschreven geestelijke gebeurtenissen. De positie van de maan bij de geboorte is de sleutel: of de Maan nu wassend of afnemend is, zichtbaar boven of onzichtbaar onder de horizon is adviserend met betrekking tot de tijd, die tot 14 dagen eerder of later dan de 273 dagen voor de geboorte kan liggen. Op dat moment komt het sterrenbeeld van het prenatale epoch in beeld, dat een machtig tafereel van het komende aardse leven projecteert, tot in de fysiologische samenstelling van het lichaam. Over deze sterrenconstellatie moet in de toekomst nog veel meer gezegd worden; moge deze korte vermelding ervan voldoende zijn op het moment.

De prenatale configuratie (of de epoch) is vooral in essentie verbonden met de maansfeer. De embryonale ontwikkelingsprocessen zijn zelf maankarakter. Het embryo zelf zwemt in water, het vruchtwater, als een reflectie van de maansfeer. Ook de bijbehorende constellatie is door en door "vloeibaar" en moet begrepen worden in haar vloeiende lichtheid en levendigheid; ze heeft niets van de stollende aard van de geboortefiguratie in zich, die betrekking heeft op een tamelijk vaststaand moment.

Dit zwemmen van de mens in astrale verschijnselen, dat zo uitzonderlijk levendig is in de embryonale periode, heeft een parallel optreden aan het andere einde van het leven, in de stervensconstellatie. Rudolf Steiner heeft op de mogelijkheid gewezen dat een horoscoop van het moment van doorgang van de menselijke ziel door de poort van de dood, een buitengewoon inzicht kan geven in de karakteristieken van een ziel over het vooraf ingestelde karma. Rudolf Steiner wijst er inderdaad op dat net als tijdens de zwangerschap het embryo in vruchtwater zwemt, zo zwemt de menselijke ziel in de periode direct na de dood in de configuratie van de planeten die op het moment van de dood aan de hemel stonden. Dit is tot in het kleinste detail waar gebleken en zal grondig worden gerapporteerd wanneer we de stervensconfiguratie in ogenschouw nemen.

Hier is het essentieel om op te merken dat een "zwemmen" bij de dood wel degelijk plaatsvindt, omdat het verband houdt met de waterige toestand die de essentie is in de maansfeer.

We hebben nu uitgewerkt hoe de geboortefiguratie verschijnt als het middelpunt, op het moment van binnenkomst in de fysieke wereld; dan, voorafgaand, vinden we, alsof we een stap hoger in de kosmische wereld opstijgen, een configuratie die voor de geboorte ligt, het prenatale epoch, die onze blik richt op de etherische-maan-gebeurtenissen. Aan het andere eind van het leven verschijnt er een soort parallel in de stervensconfiguratie die de gebeurtenissen in de etherische-maan-sfeer weerspiegelt; want in deze configuratie moet er een glimp worden opgevangen van een spiegelbeeld van het etherlichaam, dat oplost uit die ziel, van het tafereel van het lot dat oplicht in die eerste dagen.

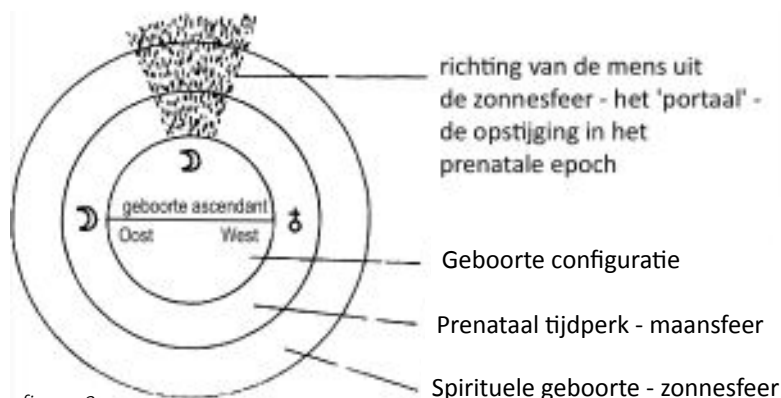
figuur 1

Het valt nog te bezien of het prenatale epoch wel degelijk vanuit het oogpunt van de maan in aanmerking moet worden genomen. Men is anders gewend om de sterrenbeelden te zien vanuit het gezichtspunt van de aarde: dat wil zeggen, als we bijvoorbeeld een geboorte-astrogram maken of bestuderen, doen we dat door ons aardse standpunt in te nemen en naar de koepel van de hemel te kijken als naar een tafereel van verschijnende sterren. Zo worden ook geboortehoroscopen gemaakt. Maar de ervaring leert dat als men een goede relatie wil krijgen met de prenatale epoch, met het tijdstip bepaald door de Hermetische regel, dan moet men niet de hemelse gebeurtenissen met de aarde als uitkijkpunt beschouwen, maar idealiter zijn uitkijkpunt overbrengen naar de maan en van daaruit naar de sterrenhemel kijken.

Zoals al is gezegd, de huidige studie zal voornamelijk gewijd zijn aan een beschrijving van de constellatie van de kosmische gedachte, of men zou ook kunnen zeggen, de configuratie van de filosofische zienswijze. Als het prenatale epoch te maken heeft met het opstijgen van een stadium boven het fysieke naar het maan-etherische element, dan reikt de geestelijke geboortestreek, of constellatie van het kosmische denken, zelfs daarbovenuit; het komt eigenlijk voort uit de sfeer van de zon. Desondanks kan de zon niet worden gezien als een absolute prenatale gebeurtenis, hoewel deze configuratie lang voor de geboorte aanwezig kan zijn. Want het kan zelfs na de geboorte gebeuren, waarbij alle tijdsrelaties "op hun kop" worden gezet. Dit feit dient als voorbeeld om ons te laten zien dat onze gebruikelijke logische tijdsconcepten vanuit het aardse perspectief niet meer van toepassing zijn. Daarom hebben we het moment van geboorte als de juiste horoscoop of geboortefiguur voor ogen; een volgende hogere configuratie is de prenatale epoch, dat kort wordt aangeduid als een maanconfiguratie; ten derde, een verdere configuratie, de spirituele geboorte, die een zonneconfiguratie is. Wat hier op een eenvoudige, schetsmatige manier is beschreven, zal stukje bij beetje worden uitgelegd en opgehelderd.

Net zoals we in het dagelijks leven spreken van een deur of poort, dat de ene kamer met de andere verbindt en geopend moet worden als men van de ene kamer naar de andere wil gaan, zo moeten er in planetaire sferen deuropeningen bestaan als de menselijke ziel wil afdalen, laten we zeggen, van de zonnensfeer naar de sfeer van de maan en dan, uiteindelijk naar de aarde. Niet zonder diepere reden gebruikte Rudolf Steiner voortdurend de uitdrukkingen 'de poort van de dood' en 'de deur van de geboorte'. Zulke poorten moeten bestaan; ze zijn te lezen in het sterrenschift van de hemel, en worden aangeduid met de positie van de maan bij de geboorte. De Hermetische regel stelt dat de maanstand bij de geboorte de "plaats van de ascendant of descendant in de prenatale astrogram" aangeeft; dat geeft op zich al de poort aan die van de zonnensfeer naar de sfeer van de maan leidt. Nu moeten we deze verbanden in beeld brengen, zodat ze duidelijk worden.

We hebben in figuur 2 hieronder een configuratie laten zien die bij een bepaalde geboorte aanwezig zou kunnen zijn. De binnenste cirkel geeft de situatie bij de geboorte aan. De horizontale lijn geeft het vlak van de horizon aan, terwijl de maan hoog en zichtbaar op de koepel van de hemel staat. Men moet twee essentiële zaken goed in de gaten houden. De *Trutina Hermetis* (de Regel van Hermes) stelt dat aan de ene kant de ascendant bij de geboorte, dus de wiskundige verlenging van de oostelijke horizon, een punt op de dierenriem ontmoet waarop de maan, gezien vanaf de aarde, stond op het moment van de prenatale epoch. Deze maanpositie in het prenatale epoch is in de tweede cirkel getekend. Als men (zoals

figuur 2

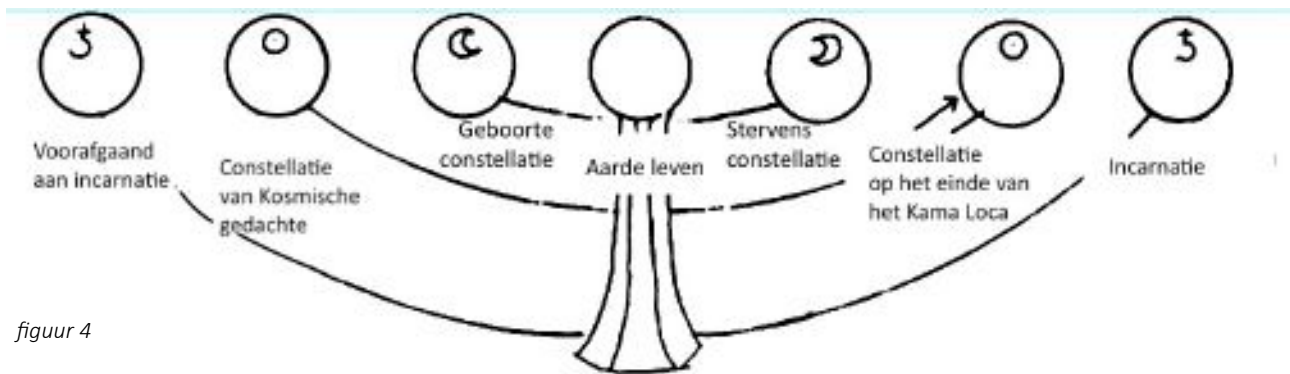
hierboven beschreven) de kosmische situatie op dit moment vanuit de positie van de maan beschouwt, dan zou men de aarde in de tegenovergestelde positie zien. Aan de andere kant spreekt de *Trutina Hermetis* van de maanstand bij de geboorte als de "ascendant van de prenatale epoch", zoals in figuur 2 is te zien.

empirische ervaring duidelijk dat de stellaire configuratie die verschijnt wanneer de maansknopen bij de 'kosmische ascendant of descendent' aankomen, dat wil zeggen wanneer het poort van de zonnesfeer zich opent naar de sfeer van de maan (wanneer de maansknoop bij de eclipticale positie van de geboortemaan aankomt), de speciale 'wereldbeeld-constellatie' zoals beschreven door Rudolf Steiner met betrekking tot bepaalde persoonlijkheden weergeeft. Deze persoonlijkheden zullen hieronder worden besproken. Aan de hand van de door Rudolf Steiner aangehaalde voorbeelden zal worden aangetoond dat de 'constellatie van het kosmische denken' (de geestelijke geboorte) in feite vanuit een geesteswetenschappelijk astrologisch standpunt in stellaire gebeurtenissen kan worden herontdekt, en als zodanig een astrale zonneconfiguratie is ten opzichte van de etherische aard van de maan van de voor geboortelijke epoch.

Net zoals het prenatale epoch een parallel vormt met de configuratie van het stervensmoment, kan ook een parallel voor de geestelijke nativiteit (hier onder voorbehoud genoemd als de configuratie van de zonnesfeer). Als we ons herinneren hoe de geestelijke nativiteit, oftewel de zonnesfeer-configuratie, de filosofische grondhouding of inherente spirituele oriëntatie van een mensenziel voor de komende incarnatie tot uitdrukking brengt. Dit is een tendens die latent ten grondslag liggen en potentieel zichtbaar zal worden door de daden van de mens tijdens het aardse leven. We mogen dus veronderstellen dat de som van de daden van de ziel tijdens het leven, afgebeeld in het stervens-astrogram, zich blijft ontwikkelen na de dood. Dat doen ze ook, maar we moeten uitweiden om het uit te leggen.

Onmiddellijk na de dood (of zelfs in bijna-dood ervaringen tijdens het leven) breidt de som van alle aardse daden en ervaringen van de ziel zich in eerste instantie uit tot een machtig panorama dat het levenstableau wordt genoemd. Dan, van ongeveer twee en een halve tot drie en een halve dag na de dood, verandert dit tableau in wezens. De daden en ervaringen van de ziel worden wezens die morele kwaliteiten uitdrukken. De kwaliteiten van deze wezens kunnen grofweg in twee categorieën worden onderverdeeld: die welke de geestelijke ontwikkeling van de aarde en van de menselijke ziel zelf bevorderden en die welke dat niet bevorderden. Alle daden en ervaringen van de ziel moeten worden beoordeeld voordat ze zich kunnen uitbreiden naar de kosmos (of opstijgen naar de hogere geestelijke wereld). Wezens die we inderdaad goden of engelen mogen noemen beoordelen de daden en ervaringen van de ziel in het licht van hun wijsheid over de uiteindelijke doelen van de aarde. Hun oordeel heeft tijd nodig, en hun oordeel vereist een zuivering van de ziel van haar nutteloze daden. De ziel ervaart hun oordeel indringend, maar accepteert hun oordeel gretig, omdat zij zich in het licht van de uiteindelijke spirituele doelen van de evolutie van de aarde zowel als rechtvaardig als waarachtig bewust is. De daaropvolgende periode van zuivering staat bekend als kamaloka, oftewel het vagevuur. Wanneer het eindigt, stijgt de ziel op naar hogere spirituele niveaus. Het oordeel van de goden tijdens het kamaloka heeft een vergelijkbare relatie met de goddelijke kosmische gedachte bij de geestelijke nativiteit. En net zoals het de maansknoop is, die de geboorteplaats van de maan kruist, hetzij voor of na de geboorte, en die daarmee de geestelijke nativiteit aanroept, mogen we verwachten dat de maansknoop het einde van kamaloka zal aangeven. Dat doet het, maar hoe het dat doet, moet later worden uitgelegd. Laten we voor nu in gedachten houden dat er een configuratie is die het einde van kamaloka aangeeft, wat overeenkomt met de geestelijke nativiteit aan de andere kant.

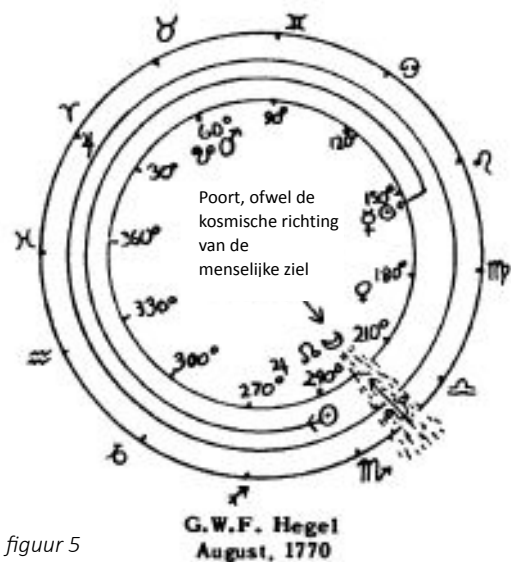
Om het voorgaande kort samen te vatten: we namen de geboortecconstellatie als laatste, laagste uitdrukking van de relatie van de ziel met de sterrenwereld. Op basis van de geboortehoroscoop kwamen we tot de voorgeboortelijke etherische maanconfiguratie"; vervolgens tot de astralezonnesfeer-configuratie. Aan dit laatste is een andere gebeurtenis verbonden die vele jaren voor de eigenlijke geboorte kan liggen, maar die in een zeer reële relatie tussen de "kosmische voorgeboortelijke ascendant" en de cyclus van Saturnus terugverwijst naar de tijd van de vorige incarnatie. Er moet nadrukkelijk worden gesteld dat zo'n tijdstip niet zomaar kan worden berekend. Dat zou onmogelijk zijn, want hier overheerst een element dat zich onttrekt aan de greep van het strikt berekenbare. Vervolgens noemden we de correspondenties van deze configuraties met configuraties die zich aan het andere eind van het leven voordoen, wanneer de ziel door het poort van de dood gaat, waarbij de ene de stervensconfiguratie wordt genoemd en de andere de configuratie aan het eind van kamaloka [kamaloka configuratie]. Voorbij deze laatste vinden we uiteindelijk een definitieve "Saturnus configuratie", die verwijst naar een toekomstige incarnatie. Om de complexe verbindingen te ontrafelen, kunnen de zevenarmige kandelaars als beeld dienen (*figuur 4*). Dit alles kan helaas slechts kort worden genoemd, maar misschien is het gebied waarin toekomstige overwegingen zich kunnen bewegen op zijn minst duidelijk.

figuur 4

Voorlopig zal alleen al de configuratie van het kosmische denken zorgvuldige aandacht krijgen, zoals dat in de praktijk is gebleken. In de cyclus *Menselijk en Kosmisch Denken* wordt de configuratie van de filosofische houding van Hegel besproken. Rudolf Steiner zegt daar: Hegel is een *logische idealist*, of in de taal van de kosmos, Hegel heeft Jupiter in de Ram staan (zie *figuur 5* hieronder). Nu willen we tegen deze opmerking in de bovengenoemde configuratie plaatsen.

Hegel is geboren op 27 augustus 1770. De configuratie van de planeten voor deze datum staat in de binnenste cirkel van *figuur 5*. (De exacte geboortetijd is niet bekend, maar dat bemoeilijkt onze studie niet wezenlijk). De binnenste cirkel is verdeeld in 12 sectoren van elk 30° voor de tekens van de dierenriem waarmee de traditionele astrologie werkt. De buitenste cirkel toont de ongelijke verdeling van de sterrenbeelden die in de sterrenkunde worden gebruikt, zodat bijvoorbeeld 30° het eigenlijke sterrenbeeld Ram toont zoals dat aan de hemel kan worden waargenomen. De zon en Mercurius in de horoscoop van Hegel staan in het teken Maagd; Venus in het teken Weegschaal; de maan in het teken Schorpioen; Jupiter in het teken Boogschutter; Mars alleen in het teken Tweelingen. Helaas kunnen we de betekenis van de beelden die deze sterrenbeelden bieden niet behandelen zoals we anders zouden willen doen. Ook dat moet later nog gebeuren. Nu is gesteld dat op basis van de geboorte-astrogram de prenatale epoch kan worden gevonden door gebruik te maken van de Regel van Hermes. Omdat het exacte tijdstip van de geboorte niet bekend is, en dus de ascendant bij de geboorte niet kan worden berekend, kan de positie van de maan voor de prenatale epoch niet worden vastgesteld. Daarom hebben we een tweede, tussenliggende cirkel getekend die overeenkomt met de prenatale periode en die het pad van de zon beschrijft dat overeenkomt met een gemiddelde draagtijd van 273 dagen. Rondom de conceptie stond de zon in het teken Boogschutter, waarbij we er rekening mee houden dat de zon over 273 dagen ongeveer driekwart van de weg door de ecliptica gaat (*figuur 5*). Verder bevinden we ons in de maansfeer van het prenatale epoch maar beseffen dat de mens uit de zonnesfeer moet zijn gekomen voordat hij de maansfeer binnenkwam. Hij moest het binnengaan via het bovengenoemde kosmische poort. De positie van deze poort wordt aangegeven door de positie van de maan bij de geboorte, die in Hegel's geboorteconfiguratie in het teken van Schorpioen stond, waarachter de constellatie Weegschaal te zien was. Er is al gezegd dat deze poort pas geopend kon worden toen de maansknoop hier stond. Bij Hegel stond de maansknoop al in 1762 op deze positie; de neergaande knoop stond toen in het teken Schorpioen, oftewel sterrenbeeld Weegschaal.

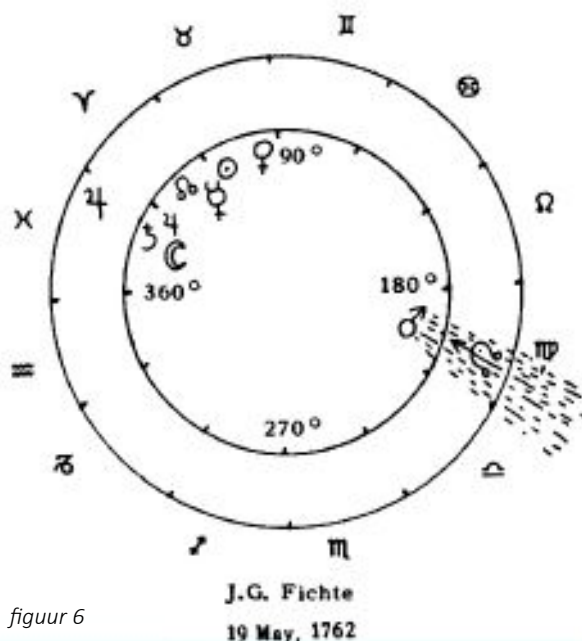
figuur 5

Laten we eens kijken naar de constellatie van de planeten op het moment dat de zon- en maansfeer zich harmonieus tot elkaar verhouden zoals het kosmisch schrift dat uitdrukt: als de dalende maanknoop (het snijpunt waar het pad van de maan de ecliptica in dalende richting kruist) in de dierenriem staat op de plaats waar de maan acht jaar later, bij Hegel's geboorte, tot rust komt. Op ongeveer hetzelfde moment, acht jaar voor de geboorte, staat Jupiter in het sterrenbeeld Ram. Dit komt overeen met wat Rudolf Steiner uitdrukt als Hegel's wereldbeeld: logisme in idealisme, of Jupiter in Ram. Dit is genoteerd in de buitenste

cirkel (figuur 5). De andere planeten zouden in deze cirkel ook kunnen worden gemarkeerd voor het jaar 1762, maar ze zijn hier niet het onderwerp van onze directe studie. Alleen de configuratie die bepalend was voor Hegel's wereldbeeld werd in Hegel's wezen gegraveerd.

Rudolf Steiner richtte onze aandacht met grote ernst op de configuratie van het kosmische denken (de geestelijke geboorte). We moeten in ons bewustzijn dragen dat we door onze studie een beetje de sluier lichten die de gedachten van de goden verbergt. Zoals wij mensen tijdens ons dagbewustzijn indrukken of beelden in onze hersenen maken, zo drukken de goden hun gedachten in de wereld in, en deze lichten in de menselijke geest op als filosofische wereldbeelden. Op deze manier zijn de hiërarchieën in staat om hun eigen gedachten waar te nemen. Op een gegeven moment kan "logica in idealisme" oplichten in een goddelijk denken; en een bepaalde persoon, die zo voorbereid is geweest tijdens een vroeger aardse leven, in staat is om deze kosmische gedachte op te nemen en naar de aarde te dragen, waar ze tot leven komt in de idealistische logica van een Hegel. De ervaring leert echter dat dit kosmisch-spirituele gebeuren doorschijnt als een reisverslag in het sterrenbeeld dat aanwezig is wanneer de zonnescfeer zich door de gang van de maansknoop in de maansfeer imponeert. Men kan deze configuratie ook beschouwen als een verdichting van het astrale zonne-element in het etherische maan-element van de mens, ofwel als voorgeboortelijke ervaring, of als een ervaring die later na de geboorte herinnerd wordt.

We nemen nu een ander voorbeeld (uit dezelfde lezingencyclus), betrekking heeft op de wereldbeschouwing van Fichte. Rudolf Steiner noemt het logistiek psychisme of Jupiter in Vissen. Laten we dit vergelijken met de betreffende configuratie. Fichte werd op 19 mei 1762 geboren. De planeten van die dag zijn weergegeven in de binnenste cirkel (figuur 6). De exacte tijd is niet bekend. Het is kenmerkend voor

figuur 6

Fichte's persoonlijkheid - vol van wilskracht, nooit zijn hoofd gebogen - dat bijna alle planeten in de tekens van Ram, Stier en Tweelingen staan, terwijl Mars in het teken van Weegschaal in oppositie staat. Omdat we niet precies kunnen bepalen wat de voorgeboortelijke epoch is, zullen we er afstand van doen en direct te maken hebben met de geestelijke nativiteit of de zonnescfeer configuratie. De gang van de zonnescfeer naar de maansfeer staat hier in het teken Weegschaal, sterrenbeeld Maagd, en oppositie van het punt van de maan bij de geboorte volgens de Regel van Hermes. De maansknoop bereikte deze positie in 1773, dus elf jaar na de geboorte. Toch is deze tijd belangrijk voor onze overwegingen, want toen ging Jupiter het sterrenbeeld Vissen (aangegeven op de buitenste cirkel van figuur 6) in.

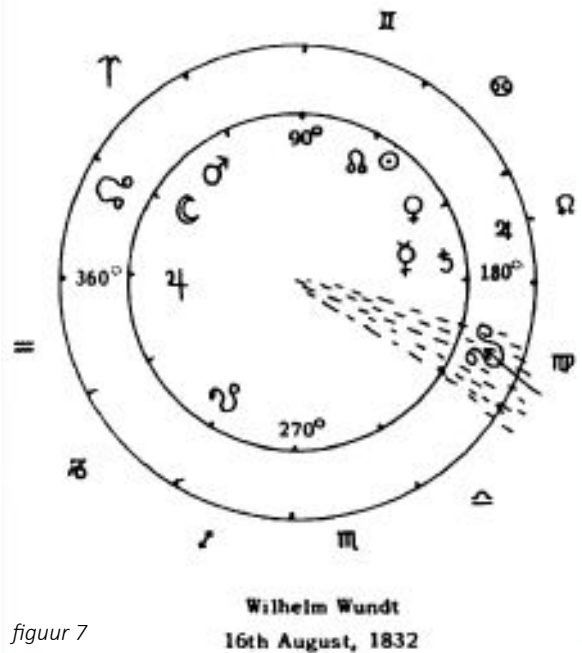
In de waarneembare configuratie verschijnt de geestelijke nativiteit: logica in het psychisme, wat overeenkomt met de aard van Fichte. Hier kan worden opgemerkt dat deze datum, die na de geboorte ligt, ons laat zien dat er verschillende mogelijkheden zijn voor het

tijdstip waarop de poort naar de kosmische wereld kan worden geopend. Zo vinden we dat in het geval van Hegel, zowel acht jaar voor als twee jaar na de geboorte, de maansknoop in Weegschaal staat. Maar in het laatste geval is de configuratie van het wereldbeeld (geestelijke nativiteit) niet te vinden. Hierin ligt wat typisch is voor deze configuratie, namelijk dat het zich onttrekt aan het zuiver berekenbare, want er zijn altijd twee of drie mogelijkheden in uiterlijke zin, maar de configuratie zelf leidt ons naar een spiritueel vitale en beweeglijke sfeer.

Als verdere persoonlijkheid noemt Rudolf Steiner Wilhelm Wundt bij het benadrukken van zijn filosofische grondtoon als logisme in sensualisme (Jupiter in Leeuw) en empirisme in het mathematisme, (of zon in de Tweelingen). Laten we ook hier weer de externe constellatie bekijken (figuur 7). De geboortepositie is opnieuw in de binnenste cirkel aangegeven. Ook hier moeten we de voorgeboortelijke epoch negeren. Het kosmische poort staat in het teken van Weegschaal, sterrenbeeld Maagd. De poort opende zich in 1837, vijf jaar na de geboorte; want op dat moment stond de maansknoop op dezelfde plaats. Tegelijkertijd, vijf jaar

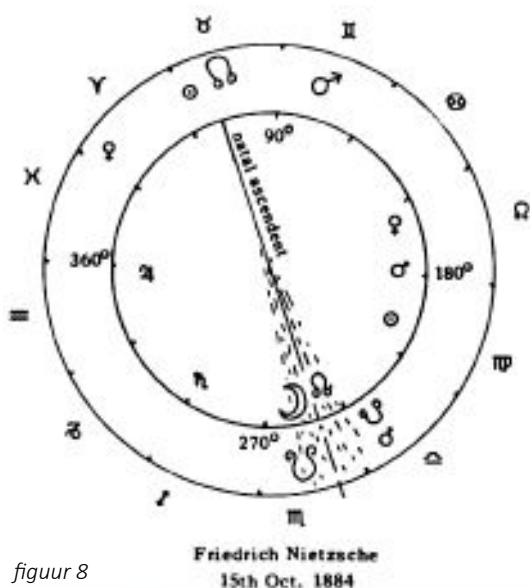
na de geboorte, was Jupiter waarneembaar in het sterrenbeeld Leeuw; logisme komt voor in het sensualisme (let op de buitenste cirkel in figuur 7). De positie van de zon op dat moment kan niet met zekerheid worden vastgesteld omdat de exacte geboortetijd ontbreekt, maar de bijbehorende constellatie van het empirisme in het mathematisme, dat wil zeggen de zon in Tweelingen, ligt heel goed als mogelijkheid binnen de gegeven grenzen.

Zeer interessant is de configuratie van Friedrich Nietzsche. Rudolf Steiner beschrijft als een eerste fase van zijn wereldbeschouwing: mystiek in de richting van het idealisme. Dit komt overeen met het tijdperk in Nietzsche's leven toen hij nog bevriend was met Richard Wagner, toen hij boeken als *De geboorte van tragedie* schreef, etc. Dan volgt een tijdperk waarin Nietzsche sceptisch werd; hij schreef *De vrolijke wetenschap; Menselijk, al te menselijk* etc., en ging het empirisch rationalisme in. Het is opmerkelijk dat de "nuance van de filosofische grondtoon" (met betrekking tot de planeetpositie) een stap verder gaat: van Ram naar Stier, van Venus naar respectievelijk de zon respectievelijk. Na een tijdje had er een progressie naar het voluntaristische mathematisme (Mars in Tweelingen) moeten zijn; de basis hiervoor ontbrak echter in Nietzsche's eigen leven. Door het verzet waarmee Nietzsche zich onbewust tegen de goddelijke leiding van de wereld verzette, veranderde deze configuratie, in plaats van zich te ontwikkelen van Stier naar Tweelingen, in de tegenovergestelde constellatie van Schorpioen. Zo ontstond een voluntaristische dynamiek - de periode van de *Aldus sprak Zarathustra*. Volgens Rudolf Steiner kan zo'n configuratie, met zijn wilskracht ontketende activiteit, alleen in stand worden gehouden als een mens in staat is door te dringen tot een geestelijk begrip van de wereld. Nietzsche was niet in staat om deze prestatie in zijn huidige incarnatie te volbrengen, dus werd hij verpletterd door de uitdaging. Op dit punt verwijzen we naar de uiterlijke configuratie om van sommige details helderheid te verkrijgen.

figuur 7

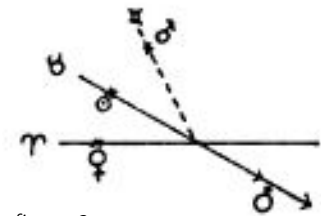
Laten we eens kijken naar de binnenste cirkel van de configuratie (figuur 8). De exacte geboortetijd was bekend; daarom verschijnt hier de ascendant bij de geboorte. Schildertechnisch plastisch benadert Nietzsche ons van een bepaalde kant in de conjunctie van Mars en Mercurius op precies 180° van de ecliptica in Weegschaal, en tegelijkertijd in de meridiaan positie waar Jupiter (typisch genoeg) in oppositie staat. Om dit aspect te belichten zouden we er een heel essay aan moeten wijden. Een beschouwing van het prenatale epoch, dat hier preciezer zou kunnen worden afgebakend, zou ook te ver voeren. Laten we eens kijken naar de geestelijke geboortestreek of de zonnesefer-configuratie. De kosmische poort staat in het teken van Boogschutter, sterrenbeeld Schorpioen. In mei 1835, negen jaar voor de geboorte, bereikte de dalende knoop van de Maan deze plaats. Nu is de poort open en ontstaan de kosmische aspecten: Venus in Ram (mystiek in idealisme), zon in Stier (empirisme in rationalisme). Deze aspecten bevestigen Rudolf Steiner's aanwijzingen volledig. Maar verder vinden we Mars ook in het sterrenbeeld van de Tweelingen; het zou echter in het eerste deel van april 1835 overeenkomen met het voluntarisme in het mathematisme. Hiervoor heeft Nietzsche, zoals gezegd, geen voorliefde. Dit wordt gestaafd door een sextiel aspect van Mars tot Venus, dat Rudolf Steiner "ongunstig" noemde toen het in de geestelijke nativiteit verscheen, in tegenstelling tot het overigens gunstige aspect van de sextielen in de geboortestagram.

figuur 8

Omdat Mars niet in staat is om invloed te krijgen in Tweelingen, valt hij terug in een oppositie met de zon in Stier. Dat gebeurde in feite toen Mars in 1835 het sterrenbeeld Schorpioen binnenkwam, en in conjunctie kwam met de maansknoop, heel dicht bij het kosmische poort (positie van de natuurlijke maan (figuur 8). Vandaar

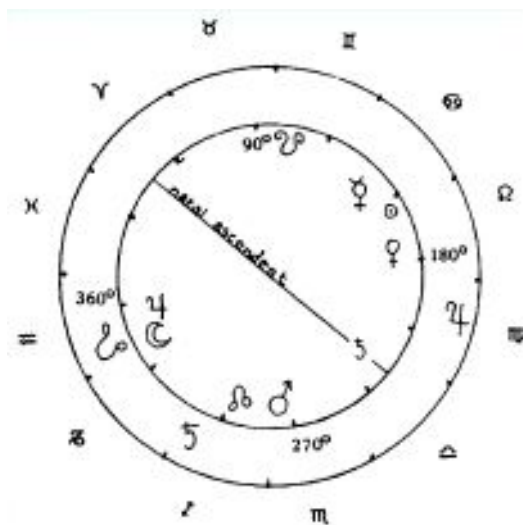
dat Mars werkzaam wordt in Schorpioen, oftewel voluntarisme in dynamisme (figuur 9). Deze configuratie laat vooral duidelijk zien hoe weinig van dergelijke aspecten precies kunnen worden uitgewerkt. Men zou bijna kunnen zeggen dat het "verandert met het weer" en een verwantschap met het luchtelement laat zien, net zoals het prenatale epoch een relatie met het waterige element laat zien.

figuur 9

We zullen de twee voorbeelden die Dr. Steiner van Schopenhauer en Hamerling aanhaalden, voor wie beide exacte bevestigingen kunnen worden gevonden, omzeilen en ons richten op de configuratie van het kosmische denken met betrekking tot Goethe vanuit hetzelfde gezichtspunt. In de binnenste cirkel van de corresponderende (figuur 10), ontdekken we de bekende natuurconfiguratie van Goethe, waarover hij zelf zo mooi spreekt in 'Waarheid en Poëzie'. In de binnenste cirkel van het overeenkomstige figuur 10 ontdekken we de bekende natuurconfiguratie van Goethe, waarover hij zelf zo mooi spreekt in 'Waarheid en Poëzie'. Een bespreking van het prenatale epoch zal ons later een waardevolle aanvulling bieden. De volle maan, net over haar hoogtepunt heen, staat in het teken van de Vissen. Volgens de Regel van Hermes staat de kosmische poort in het teken Maagd, sterrenbeeld Leeuw. Dit poort wordt voor het eerst geopend door de maansknoop in 1775, Goethe's zesde

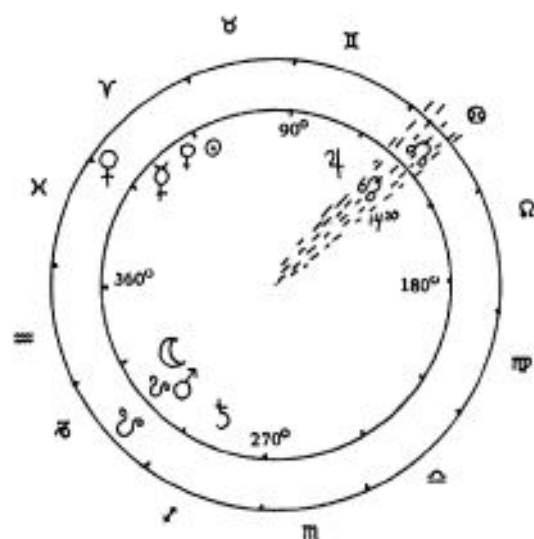
levensjaar. In die gevallen waarin de kosmische gebeurtenis na de geboorte plaatsvindt, zou men kunnen concluderen dat deze fungeert als een herinnering aan een pre-existente ervaring; het is ook mogelijk (veel spreekt daarvoor) dat op zo'n moment de wederzijdse activiteit van zon en maan echt weerklinkt in de mens. Deze overweging spreekt in Goethe's geval sterk, want zijn zesde jaar was op een andere manier heel belangrijk. We weten dat de jonge Goethe op deze leeftijd een altaar voor de God van de natuur bouwde, er enkele offers van de natuur op legde, er een stokje wierook op plaatste en het in brand stak met de stralen van de rijzende zon, gevangen in een vergrootglas. Wanneer we deze ongekunsteld maar geniale daad van toewijding aan de wereld van de verschijningen volledig tot leven brengen, en ernaast het feit plaatsen dat in Goethe's wereldbeschouwing van Jupiter die in Maagd verschijnt, of fenomenalisme doordrongen is van logisme, dan komt dit overeen met de kosmische situatie in 1775 (figuur 10); dan kan men niet de indruk wegnemen dat deze zonnesefer-configuratie diepgaande gevolgen heeft voor de menselijke constitutie.

figuur 10

J.W. von Goethe
28th August 1749 12:30 p.m. Frankfurt a. Main

Laten we als laatste voorbeeld de configuratie van Richard Wagner bekijken. Hier vindt de configuratie met betrekking tot zijn filosofische wereldopvatting plaats op een moment kort voor de geboorte. De afnemende maan bij de geboorte staat in het teken van Waterman, sterrenbeeld Steenbok, vrij dicht bij Mars. Daarom staat in dit geval de kosmische poort in het teken hiertegenover, dat is Leeuw, of het sterrenbeeld Kreeft (figuur 11). Een paar maanden voor de geboorte kruist de opgaande maansknoop dit punt; zon en maan verbinden zich, en Venus in Ram is een opvallend aspect dat in door Rudolf Steiner gebruikte termen verwijst naar mystiek in het idealisme. Als we in Richard Wagner's scheppingen bekijken hoe de Noorse mythologie zijn eigenlijke bestemming werd, hoe hij worstelde en uiteindelijk de mythe tot een rijk van fundamentele menselijke idealen verheft, dan kan men goed concluderen dat de filosofische opvatting van de mystiek in het idealisme zijn spirituele neiging passend beschrijft. Dit was inderdaad ook het filosofische wereldbeeld waarin hij zijn hand uitstreckte naar Nietzsche - zolang Nietzsche zelf leefde onder de invloed van de mystiek in het idealisme (Venus in Ram), die we eerder al noemden.

figuur 11

Richard Wagner 22nd May, 1813

Rudolf Steiner heeft een manier onthuld om spirituele kennis te verwerven. Wij zouden alle sectoren van de menselijke aardse ervaringen met deze kennis moeten

doordringen. De bedoeling van onze beschouwing was om een eerste bijdrage te leveren aan het doordringen van de kennis van de kosmos, verbonden met het wezen van de mens. Met deze spirituele kennis proberen te laten zien hoe achter de astronomische gebeurtenissen de gedachten van de goden oplichten.

DE VERTRAAGDE ACTIEDYNAMIEK TUSSEN KOSMOS EN AARDE

Willi Sucher

De werking van de zogenaamde astrologische richtingen is een van de moeilijkste stellingen die de astrologie aan de moderne menselijke geest biedt. Veel van onze tijdgenoten vinden het twijfelachtig genoeg om zelfs maar te denken aan de mogelijkheid van inslagen van sterren en planeten op de Aarde en haar bewoners, afgezien van de erkenning van louter zwaartekracht- en nucleaire invloeden. Echter, het idee dat kosmische gebeurtenissen die samenvallen met de geboorte van een mens, bijvoorbeeld, mogelijk tientallen jaren later effectief zouden moeten worden, is waarschijnlijk zeer vreemd voor een moderne geest. Natuurlijk kunnen dergelijke onderlinge verbanden worden begrepen op basis van een occulte opvatting van het universum en de mens, maar het occultisme zelf lijkt een stiefkind van onze tijd te zijn.

De vraag is of deze problemen niet op een strikt "wetenschappelijke" basis kunnen worden opgelost. Onze indruk is dat het kan in de mate dat we een duidelijk inzicht krijgen in de aard van de relatie tussen materie en zogenaamde energie. Wat dat laatste betreft, lijkt de mensheid sowieso aan de drempel van grote verrassingen te staan. Graag presenteren wij in onze uiteenzetting de bevindingen als resultaat van onderzoek dat al enkele jaren door het Landvidi Centre wordt uitgevoerd. Ze hebben betrekking op de correlatie tussen aardse gebeurtenissen zoals aardbevingen, stormen, maar ook op bepaalde historische ontwikkelingen en kosmische toevalligheden die voorafgaan aan hun reflectie op aarde. We zijn daarbij tot de conclusie gekomen dat de zogenaamde aspecten tussen planeten etc., wat betreft hun effect vertraagd kunnen zijn.

De onderzoeken zijn uitgevoerd op basis van de heliocentrische benadering. (Deze benadering is deels beschreven in het '*Drama of the Universe*' van de auteur, gepubliceerd door The Landvidi Research Centre, Larkfield, Kent, Engeland, 1958). Een van de redenen hiervoor was het bewijs dat de draaiing van de Zon; [het] een beslissende factor was met betrekking tot het behoud, en dus de vertraging van de effecten, van kosmische gebeurtenissen. Het volgende voorbeeld zal dit verklaren.

Op 18 november 1956 vond een samenstand van Pluto en Venus plaats, vanuit het heliocentrische gezichtspunt, die overeenkomt met ca. 150° van de ecliptica van de aarde. Dit ging gepaard met een samenstand van Saturnus en Mercurius op ca. 245° , bijna in een rechte hoek, of een vierkant aspect. Op 23 maart 1957, 125 dagen later, werd San Francisco opgeschrikt door relatief sterke aardbevingen. De gebeurtenis suggereerde dus dat er een verband bestond tussen de gebeurtenissen op 18 november 1956 en de terugkeer van de indruk van de conjunctie met Pluto op het oppervlak van de zon naar het overeenkomstige gebied. Het is bekend dat de werkelijke rotatieperiode van de zon, in de buurt van de evenaar, 25,03 dagen is. Hoewel het op hogere breedtegraden, 40° noorderbreedte of zuiderbreedte langer is, tot 27,37 dage. (Zie H. W. Newton, *The Face of the Sun*, Pinguin Books, 1958.) Die 125 dagen tussen 18 november 1956 en 23 maart 1957 komt overeen met ongeveer 4 rotaties van de zon.

De verklaring lijkt te zijn dat een dergelijke conjunctie een inkeping of "wond" creëert in de fijnere lagen van het oppervlak van de zon. Dit laatste zou veel verder kunnen reiken in de kosmische ruimte dan de werkelijk zichtbare lagen zoals de fotosfeer, de chromosfeer en de corona. Het zogenaamde zodiakaal licht zou een bevestiging van dit idee kunnen zijn.

Die inkepingen in de lagen van de zon zouden dan met tussenpozen van ca. 25 dagen terugkeren naar de coördinaten van de langzamer bewegende planeten, wat in dit geval Pluto zou zijn. Men kan zich voorstellen dat ze irritatie veroorzaken op de zon en dat ze op hun beurt het hele zonnestelsel beïnvloeden. De vraag is of deze "indrukken" eigenlijk wel tot op zekere hoogte verantwoordelijk zijn voor zulke voorvallen als aardbevingen, zoals die in San Francisco, 22-3 maart 1957?

Nader onderzoek leverde het bewijs dat dit een sterke mogelijkheid is. Op 17 april, 25 dagen later, zou het oorspronkelijke inkepingsgebied weer in overeenstemming zijn met Pluto. De dag voordien, 16 april, vond er een conjunctie plaats tussen Pluto en Mercurius. Daarom is het inspringingsgebied van deze gebeurtenis slechts ongeveer 14° lengtegraad naar het westen op het oppervlak van de zon, wat misschien een extra irritatie van de vroegere "wond" gaf. In ieder geval, na nog eens drie rotaties van de Zon ($3 \times 25,03 = 75$ dagen) bracht ons naar 1 juli. In de loop van de volgende dagen deden zich een aantal krachtige aardbevingen voor in Perzië. Ze gingen gepaard met een heliocentrische conjunctie van Pluto en Venus op 2 juli 1957.

Het interessante feit is dat na nog eens 6 rotaties (150 plus 5 dagen), dat wil zeggen op 3 december 1957, een heliocentrische oppositie van Mercurius en Pluto plaatsvond. We kunnen ons voorstellen dat deze herhaalde hoekverhoudingen met Pluto, die samenvielen met de terugkeer van het inkepingsgebied op de zon, vanaf het contact van 18 november 1956, een toenemende verdieping van de oorspronkelijke wond veroorzaakte. De terugslag, voor zover het de aarde betrof, was prompt: op 4 december vond er een gigantische aardbeving plaats in Siberië, waarvan de Russen de fantastische veranderingen en verwoestingen van het getroffen landschap opeisten. De tijdsperiode van ongeveer 6 maanden [*in originele tekst staat dagen*] tussen 1 juli en 4 december kan het gevolg zijn geweest van een verschuiving van het inkepingsgebied naar de noordelijke of zuidelijke breedtegraad van de zon, wat het vreemde fenomeen van "vertraagde" rotatie veroorzaakt.

Waarom zouden conjuncties of opposities van planeten "wonden" op de zon veroorzaken? Een mogelijk antwoord is het volgende: planeten zijn punten van consolidatie en condensatie. De lagen van de zon zijn duidelijk desintegratie sferen van een omvang die alles wat op de aarde van gelijke aard is ver overstijgt. Daarom is het mogelijk om te denken dat de gecombineerde inslagen van twee of meer planeten in de lagen van de zon gestapeld zouden kunnen worden, omdat de twee kosmische elementen van de planeten en de zon diametraal tegenover elkaar lijken te staan.

In ieder geval is bij het onderzoek van een aanzienlijk aantal aardbevingen gebleken dat de beschreven vertraging van het effect van heliocentrische planetaire aspecten altijd gepaard gaat met dergelijke voorvallen. Het is mogelijk om te denken dat deze wonden "pijn" blijven doen, zelfs als ze niet gericht zijn op de langzaam bewegende planeet die ze oorspronkelijk heeft veroorzaakt. Het voorbeeld van een serie van zes grote aardbevingen in Calabrië tussen 5 februari en 28 maart 1783, toonde dit aan. De heliocentrische planetaire correlaties waren als volgt:
Eerste aardbeving:

5 februari 1783, min 150 dagen = 8 september 1782: Venus conj. Uranus (96°) opp. Saturnus conj. Jupiter (271°)
min 128 dagen = 30 september: Venus (130°) tegenover Pluto (310°)

In beide gevallen de overeenkomstige gebieden van de indruk terug door de rotatie van de Zon in lijn met Uranus en dan Pluto, op 5 februari, 2 maart en 27 maart. Belangrijk om op te merken is de terugkeer van de inspringing gebieden die samenvallen met de eerste en de laatste van de serie aardbevingen.

Andere interessante sequenties van vertraagde werking van deze aard waren:

18 april 1906: Aardbeving van San Francisco
min 124 dagen = 15 december 1905: Mercurius conj. Pluto (82°) conj. Aarde (84°)
min 102 dagen = 6 januari 1906: Venus (262°) opp. Pluto (82°)

28 december 1908: Aardbeving van Messina
min 74 dagen = 15 oktober 1908: Venus conj. Pluto (85°)
min 175 dagen = 6 juli 1908: Merc. conj. Ven. conj. Uranus (284°) opp. Neptunus (104,6°)

27 augustus 1883: Uitbraak van Krakatoa
min 127 dagen = 22 april 1883: Mercurius conj. Pluto (60°) conj. Saturnus (58,3°)

1 november 1755: Aardbeving van Lissabon
min 176 dagen = 9 mei 1755: Mercurius (309°) opp. Neptunus (129°)
min 201 dagen = 14 april 1755: Venus conj. Pluto c. 258°

Natuurlijk zou men soortgelijke gevolgen verwachten in andere gebieden van de Aarde. Dit kan worden bewezen. In de laatste dagen van januari 1953 bracht een storm in combinatie met een springtij enorme verwoestingen aan de kust langs de oostelijke flank van Engeland en de kust van Nederland. Naast de gelijktijdige heliocentrische aspecten (beschreven in het *Drama van het Universum* van de auteur) gingen deze gebeurtenissen gepaard met de volgende vertraagde effecten:

a. 30 augustus 1952	Venus conj. Neptunus c. 201°	plus 153 dagen.
b. 22 oktober 1952	Venus (286°) opp. Uranus (106°)	plus 100 dagen = 30 januari 1953
c. 14 november 1952	Venus (322°) opp. Pluto (142°)	plus 77 dagen

Het interessante feit is hier dat alle eerdere gebeurtenissen in verband werden gebracht met Venus. Bovendien waren alle drie de buitenste planeten erbij betrokken. De verstregeling van Venus in dit soort meteorologische omwentelingen lijkt veel voor te komen, zoals onderzoek heeft aangetoond.

Op 26-27 november 1703 (O.S.) verwoestte de zogenaamde "Grote Storm" de kusten van Engeland en Nederland. Het was een natuurgebeurtenis die, ook wat betreft de gelijktijdige heliocentrische begeleiding, opvallend veel overeenkomsten vertoonde met 1953. Eerdere kosmische toevalligheden waren volgens de heliocentrische coördinatie:

- 1 april 1703: Mercurius (227°) opp. Venus (47°) - nabij de knopenlijn van Mercurius, plus 250 dagen = 26-27 november (O.S.) Saturnus conj. Neptunus (c.12°) opp. Aarde (191°)
- 12 november 1703: Venus conj. Jupiter (c.47°) conj. knopenlijn van Mercurius, plus 25 dagen = 7-8 december 1703 (N.S)

Andere soortgelijke toevalligheden uit een gegevensverzameling waren:

- 2 juni 1864: Venusconj.Plutoc.42-43°-plus125days = 5 oktober 1864 en de cycloon in Calcutta (in de buurt van de node van Mercurius)
- 13 februari 1872: Venus (229,5°) opp. Pluto (49,5°) - plus 77 dagen = 1 mei 1872 Cycloon bij Madras (in de buurt van de knoop van Mercurius)

Opvallend is de associatie van Venus met de Nodale lijn van Mercurius, de lijn die bepaald wordt door de noden van de baan van deze laatste met de eclipticale vlakke van de aarde. (Deze knopen) van de planeten lijken eerder een integraal onderdeel te zijn van de heliocentrische astrologie).

Waarom is voornamelijk Venus bij deze gebeurtenissen betrokken (zie 1953)? Het antwoord is niet eenvoudig omdat we relatief weinig gegevens hebben over de invloed van deze planeet op de natuur; maar ervaring op een ander gebied zou op zijn minst de weg naar een antwoord kunnen wijzen. Venus speelt duidelijk in op de wereld van het menselijk gevoel, zoals ontelbare astrologische onderzoeken hebben aangetoond. Het gevoel is in zekere zin een meteorologische sfeer, omdat we daar de stormen van de passie tegenkomen, maar ook de rustige gelegenheden van vreugde en tevredenheid. Vanuit dit oogpunt lijkt het duidelijk dat we moeten verwachten dat de ongetemde equivalenten in de natuur ook worden veroorzaakt door de inslagen van Venus.

Hebben dit soort meteorologische storingen bijvoorbeeld invloed op de luchtvaart? We hebben een treffend voorbeeld dat de mogelijkheid van een dergelijke invloed bevestigt. In de week van 9 tot 15 augustus 1958 vonden zeven vliegtuigcrashes plaats in verschillende delen van de wereld, waarbij meer dan 200 mensen omkwamen. De heliocentrische gebeurtenissen van die tijd zijn interessant, maar niet overweldigend. De vertraagde gevolgen zouden echter geen twijfel moeten laten bestaan:

<u>9-15 augustus 1958:</u>	<u>Heliocentrisch</u>
min 25 dagen = 15-21 juli	15 juli: Mercurius conj. (213,5°) Jupiter conj. Neptunus (213,8°)
20 juli: Jupiter conj. Neptunus (213,8°)
min 50 dagen = 20-26 juni	26 juni: Mercurius conj. Uranus conj. knooplijn van Neptunus (131,4°)
min 75 dagen = 26 mei 1 juni	28 mei: Mercurius opp. Pluto (c.151,5°)
1 juni: Mars (311,1°) opp. Uranus (131,1°)

Dit brengt ons bij de vraag of het menselijk leven ook wordt beïnvloed door deze vertraagde effecten van de zon. Feit is dat ze te onderscheiden zijn in grote historische gebeurtenissen. Hier zijn enkele treffende voorbeelden: 28 juni 1914: min 50 dagen (2 rotaties van het inkepingsgebied van de Zon die terugkeren naar Uranus) = 9 mei 1914: Jupiter conj. Uranus c. 309° en in de buurt van de knopenlijn van Neptunus, toen de aartshertog Franz Ferdinand van Oostenrijk werd vermoord in Serajevo, wat het begin van de Eerste Wereldoorlog was.

- 7 november 1917: min 50 dagen = 18 september 1917: Mars conj. Pluto in ca. 94°
"Oktober"-Revolutie van de bolsjewieken in Rusland
- 30 januari 1933: min 75 dagen = 16 november 1932: Mars conj. Pluto in ca. 113°
Nationaal-Socialisten aan de macht in Duitsland

De dynamiek van het vertraagde effect lijkt in alle drie de gevallen voor de hand te liggen, maar de demonstratie van het effect van de conjunctie van Mars met Pluto is opmerkelijk. Toen de samenhang eenmaal was ontdekt, leek het onmogelijk om iets anders te verwachten gezien de achtergrond van de twee omwentelingen.

We hebben het vermoeden dat dit soort inkepingen in de lagen van de zon uiteindelijk verantwoordelijk is voor de zonnevlekken. We hebben echter nog lang niet genoeg bewijs om dit te bevestigen, omdat de noodzakelijke berekeningen nogal ingewikkelde problemen met zich meebrengen. Daarom beschouwen we wat we hier zeggen over deze zaak slechts als een voorzichtige suggestie.

De eerste helft van 1947 bracht een bijzondere zonnevlek met zich mee, een van de grootste in de geschiedenis van de moderne astronomie. Het werd geobserveerd en onderzocht tijdens vier schijfpassages. De eerste waarneming vond plaats tussen 4 en 17 februari. De plek was op de centrale meridiaan, gezien vanaf de aarde, op 11 februari, op ongeveer 22° zuiderbreedte van de zon. (Zie H. W. Newton's *The Face of the Sun*.)

Op 24 mei 1946, 263 dagen eerder, was de planeet Venus heliocentrisch in conjunctie met Pluto (ca. 131°) en niet ver van Saturnus (ca. 117°). Deze 263 dagen zouden overeenkomen met ongeveer 10 omwentelingen van het indrukgebied van deze samenstand in de lagen van de zon en de terugkeer ervan in het verlengde van Pluto. Gezien de breedtegraad van de latere zonnevlek namen we rotatiecycli van ca. 26 dagen aan, waaraan we de tijd toevoegden die het gebied nodig zou hebben om van Pluto in het verlengde van de aarde te komen.

Enige tijd later, op 7 september 1946, stond Venus (301°) tegenover Saturnus (ca. 121°), die ongeveer 10 ecliptische graden verwijderd was van Pluto (ca. 131°). Van 7 september 1946 tot 11 februari 1947 tellen we 157 dagen, wat zou overeenkomen met 6 rotaties van het indrukgebied op de zon (6 x 26 dagen) plus 1 dag voor het in het verlengde van de aarde bewegen, wat op 11 februari in ongeveer 142° was.

We vragen ons af of de zonnevlek van 1947 niet het eindresultaat was van die eerdere indrukken op de lagen van de Zon. Het is denkbaar dat de zonnevlekken de zichtbare "littekens" zijn van de "wonden" die de Zon eerder zou kunnen hebben gekregen. We zijn echter nog niet in staat om een definitief antwoord te geven, hoewel dit misschien een mogelijke manier is om het probleem te benaderen.

Deze ontdekkingen lijken totaal nieuwe perspectieven te openen met betrekking tot de feitelijke relatie tussen de kosmos en de aarde met zijn bewoners. Men kan zich nog niet voorstellen waar dit toe zal leiden. Er kunnen nog een aantal verborgen verrassingen zijn. Echter, ontwikkelingen en onderzoeken zoals hier en elders beschreven kunnen op den duur de angel uit die oude beschuldigingen tegen de astrologie halen, dat de grondbeginselen ervan vooral de erfenis zijn van bijgeloof dat door een onwetende mensheid uit vervlogen tijden is overgeleverd.

PASEN

(Nr. 1 van een extra reeks op de vier festivals van het jaar)

Door John Seeker
(pseudoniem voor Willi Sucher)

De algemene achteruitgang van het culturele leven van de beschaafde mensheid heeft ook een bijna volledig onvermogen om de grote feesten van het christelijk jaar te begrijpen en te vieren. Daarom lijkt het noodzakelijk om nieuwe poorten te openen voor het begrijpen van de feiten die verbonden zijn met deze feesten.

Met Pasen herdenkt de christelijke mensheid de Dood en de Opstanding van Jezus Christus. Volgens oude gebruiken wordt het gevierd op de zondag die volgt na de eerste volle maan in het voorjaar.

De moderne mensheid kan deze twee feiten niet meer begrijpen door middel van gewone kennis. Nergens in de wereld, die door de zintuigen wordt waargenomen, is er iets te vinden dat de mogelijkheid van de opstanding van een mens uit de dood suggereert, zoals het in de Evangeliën wordt beschreven. Het is geleidelijk aan een kwestie van geloof geworden. Toch eist de moderne mensheid kennis die aanvaardbaar is voor het intellect en niet alleen maar een geloof in de verschillende christelijke belijdenissen. En aangezien kennis niet kan doordringen tot de werkelijke feiten achter de historische gebeurtenis van Pasen, wordt dit feest minder begrepen en minder serieus genomen. Bovendien is het feit dat de tijd van Pasen is vastgesteld op basis van de kosmische omstandigheden, ook niet te begrijpen door het moderne denken. De mensen hebben zich door hun technologie zozeer van de natuur geëmancipeerd, dat er geen noodzaak lijkt te zijn om een feest te organiseren volgens de voorwaarden die betrekking hebben op de sterrenhemel. Daarom is de huidige tendens om de gebruikelijke verplaatsbaarheid van het paasfeest af te schaffen. Het morele effect dat voortvloeit uit de viering volgens kosmische omstandigheden, brengt alleen maar verstoring in de berekeningen van de zakenwereld met zich mee. Daarom wordt voorgesteld om het vast te leggen op een bepaalde datum, bijvoorbeeld omdat het houden van Kerstmis is vastgelegd voor 25 december.

Achter dit alles gaat het feit schuil dat Pasen een kwestie van loutere traditie is geworden. Er is nauwelijks nog sprake van een innerlijke ervaring en men zou er net zo goed een vaste feestdag van kunnen maken voor de gebruikelijke vorm van seizoensgebonden recreatie. Het is een uitdaging geworden voor de moderne wereld om net als met de andere christelijke feesten, en we moeten eerst beslissen of we een gewone feestdag willen hebben in plaats van Pasen, of dat we er een feest van ware religieuze toewijding en innerlijke kracht van willen maken. Maar hoe kunnen we in het Paasfeest weer een bron van innerlijke ervaring en kracht vinden?

We kunnen proberen het te bekijken vanuit het oogpunt van de seizoenen van het jaar. Het vindt plaats in het voorjaar, altijd na de lente-equinox. Dit is de tijd van het jaar waarin de lange, donkere en koude winternachten zijn overwonnen door de opgaande zon. De dagen worden weer langer en het leven van de aarde wordt opnieuw met warmte en licht gevuld. De natuur ontwaakt uit haar diepe slaap in de winter, en ontelbare kleine bloemetjes en blaadjes komen uit hun gevangenschap in zaden en knoppen. Al snel verandert het kale landschap van de winter in een prachtig tapijt van schitterende kleuren.

Is het voorjaar niet een waar beeld van de kracht van de opstanding die inherent is aan de natuur? Elk jaar weer veroveren de warmte en het licht de tekenen van de dood. Het ijs en de sneeuw smelten weg, de bevroren grond wordt zacht en bedekt met overvloedige manifestaties van leven. Zelfs het ontkiemingsproces geeft ons een waarheidsgetrouw beeld van de voorafgaande Dood op Goede Vrijdag. Want miljoenen en miljoenen zaden die in de schoot van de aarde zijn begraven, moeten sterven, zodat het opnieuw verschijnen van leven mogelijk is.

Zo voorziet de natuur ons als het ware van steunpunten voor het begrip van het feest van Goede Vrijdag en Pasen. Het is niet een persoon die deze tijd van het jaar heeft gekozen voor de viering van Pasen;

maar de gebeurtenissen die in de evangeliën worden beschreven, hebben werkelijk plaatsgevonden in het voorjaar, rond de tijd van het Joodse Pesach. De krachten van het lot hebben dit toeval teweeggebracht. Toch moeten we bekennen dat het beeld van de natuur in het voorjaar ons alleen maar steun biedt voor het begrijpen van Pasen. Ze helpen ons slechts op een bepaald deel van de weg naar het begrip van dit feest; daarna falen ze. Want hoewel we het beeld van de opstanding in de natuur waarnemen, weten we als denkende wezens heel goed dat alle pracht en praal van de natuur zal vervagen in de herfst, wanneer de nachten weer langer worden en duisternis en kou dat mooie tapijt van kleur en leven wegvagen. De manifestaties van de natuur geven dus niet echt een beeld van de opstanding zoals we die in verband met Christus willen vinden. Het is een schijnbaar eeuwige cirkel van vernietiging en herschepping. Bovendien weten de moderne, wetenschappelijk ingestelde mensen heel goed dat deze cirkel in een zeer verre toekomst zal ophouden te bestaan. Mensen weten dit, en proberen zelfs de tijd te voorspellen wanneer de planeet waarop we leven geen warmte en licht meer zal ontvangen van de aftakelende zon. Dan zal er geen vegetatie meer mogelijk zijn op de Aarde. De dood zal de natuur inhalen. Daarom laat ook de natuur de vragen onbeantwoord die we moeten stellen als we geconfronteerd worden met de boodschap van het paasfeest.

Ook wij zijn betrokken bij het lot van de natuur, omdat ons lichaam deel uitmaakt van de natuur. We weten dat ons lichaam op een dag versleten zal zijn; we moeten onvermijdelijk sterven, en niets in de wereld van onze zintuiglijke ervaringen suggereert dat er een onvergankelijk deel in ons is, behalve datgene wat verdwijnt in de loop van de natuurlijke gebeurtenissen.

Toch is er het beeld van de opstanding van Christus. Kan het door de moderne mensheid worden ervaren als een waarheid, die verder gaat dan de louter traditionele verslagen? Onze redding uit het immer draaiende rad van de natuur hangt af van het antwoord op deze vraag. We moeten ja zeggen, er is een antwoord, en het kan door ieder afzonderlijk mens worden ervaren.

Het leven van Christus omvatte de tijd tussen Kerstmis en Pasen. Hij werd geboren in de kerstnacht, stierf op Goede Vrijdag aan het kruis en stond met Pasen op uit het graf. Tussen deze twee fundamentele gebeurtenissen ligt een tijd van 33 jaar, dertig jaar tot de doop in de Jordaan en drie jaar van het openbare leven. In de Kerstnacht werd de impuls van de Goddelijke liefde geboren; in de Paasgebeurtenissen, 33 jaar later, herrees deze impuls en heeft sindsdien onder de mensen gewoond omwille van de realisatie ervan. Sinds die tijd is dit ritme van 33 jaar, het ritme van de geboorte van een impuls tot zijn verrijzenis en realisatie, diep in de geschiedenis en de activiteiten van de mensheid geschreven. Het kan niet meer worden ontkend, en de erkenning ervan kan de poorten openen voor het binnengaan van de Paasboodschap in elke afzonderlijke menselijke ziel, als die bereid is te luisteren (Rudolf Steiner, de grote leraar van een Nieuwe Geestelijke Openbaring, was de eerste die het feit van het 33-jarige ritme met betrekking tot de historische gebeurtenissen benadrukte).

In 1113 trad de grote Sint Bernardus van Clairvaux als monnik toe tot het klooster van Citeaux. Hij nam de strenge discipline van het kloosterleven op zich met grote energie en een niet aflatende religieuze vurigheid. Hij voerde de oefeningen uit tot op het punt van volledige lichamelijke uitputting. Dit kloosterleven zoals dat in de Middeleeuwen werd geleefd, is vandaag de dag niet meer geschikt voor mensen. Maar voor die monniken betekende het de ontwikkeling van ongewone wilskrachten, ver boven de wil van de gewone mensen. Zo was het jaar 1113 voor de heilige Bernardus de tijd van de geboorte van enorme wilskrachten met betrekking tot het religieuze leven. Het was echt een soort van Christus-mis-tijd voor de heilige Bernardus. Drieëndertig jaar later herrees deze wilsimpuls, die in 1113 was geboren, en realiseerde zich krachtig als een historische impuls in de wereld. Want in 1146 kondigde de heilige Bernardus de tweede kruistocht in heel Europa af, en door zijn briljante religieuze welsprekendheid ontstak hij bij duizenden mensen het enthousiasme voor dit idee. Het mislukken van de tweede Kruistocht is een andere zaak. Maar het voorbeeld van de heilige Bernardus laat zien dat zo'n sterke impuls van de ziel lang kan rusten in de boezem van een mens, totdat hij op een dag met kracht breekt en alle hindernissen op zijn weg overwint. Het heeft drieëndertig jaar geduurd voordat deze impuls, geboren in het binnenste van de Sint Bernardus, in de mensheid is opgewekt. Deze tijd komt overeen met de levensperiode van Christus, van Kerstmis tot Pasen, en opent een poort naar de ervaring van de kracht van de Verrijzenis, van het onsterfelijke bestaan, die door Christus Jezus in de wereld is gekomen.

Maar deze realiteit van de ontwikkeling van een impuls van de ziel vanaf haar geboorte tot aan haar opstanding is niet alleen beperkt tot een menselijk aards leven. Zij openbaart haar scheppingskracht nog sterker buiten de grenzen van het leven in een sterfelijk lichaam.

Prins Hendrik van Portugal, die meestal "de Zeevaarder" wordt genoemd, heeft al zijn capaciteiten bijna uitsluitend ingezet om de zeeweg naar India en Oost-Azië te vinden. Hij deed verschillende pogingen met grote opofferingen, die hem tot diep in de westelijke kust van Afrika brachten. Maar toen hij in 1460 (13 nov.) stierf, was het einddoel, de ronding van het zuidelijk deel van Afrika, nog niet bereikt. Men zou kunnen zeggen dat op het moment van zijn dood zijn impuls, die hij tot dan toe zijn persoonlijke zaak had gemaakt, de zorg van de hele beschaafde mensheid werd. Het werd toen als het ware geboren in de mensheid. En drieëndertig jaar na Henry's dood, in maart 1493, kwam Columbus terug uit het Westen en vertelde de verbaasde wereld dat hij de doorgang naar India had gevonden. Hij wist toen nog niet dat hij een tot dan toe onbekend continent had ontdekt. Zijn idee was dat als de aarde een wereldbol is, men zowel in het oosten als in het westen een doorgang naar India zou moeten kunnen vinden. Hij had de weg naar het westen gekozen en had Amerika ontdekt.

In dit geval had een impuls of een idee een bepaalde persoon vastgegrepen. Hijzelf kon het niet realiseren, en toen hij stierf liet hij het achter als een soort spiritueel testament voor de mensheid. Dan drieëndertig jaar later vierde hij zijn opstanding en realisatie. Maar in feite bleek het anders te zijn dan de manier waarop het in de menselijke geest had bestaan. In plaats van de passage naar India werd het de ontdekking van een nieuw continent. Zo onthullen impulsen en ideeën soms dat ze een ander doel hebben dan de gewone menselijke wensen. Juist dit feit onthult het onafhankelijke en werkelijke bestaan van ideeën, als objecten in de materiële wereld. Toch kunnen zelfs afzonderlijke mensen een hoger, onsterfelijk bestaan krijgen, als ze in staat zijn door te dringen tot hun wezenlijke aard.

De geboorte van dergelijke impulsen in de menselijke ziel is soms een pijnlijke ervaring, die zich afspeelt te midden van innerlijke wanhoop en depressie. De beroemde Italiaanse beeldhouwer en schilder Michelangelo (1475-1564) maakte een moeilijke crisis door in zijn leven. Het was een keerpunt voor hem (in 1505), en daarna was hij geneigd tot een depressie en somberheid. Zelfs hierin kunnen we het binnenkomen van een spirituele impuls in de ziel van Michelangelo herkennen. Gedurende dertig tot drieëndertig jaar later werd dit op majestueuze wijze geopenbaard en gemanifesteerd in zijn beroemde schilderij "*Het Laatste Oordeel*" (1535 en later) in de Sixtijnse Kapel. Datgene wat zich ten tijde van zijn geboorte als zwaarte en depressie had laten zien, was in het schilderij tot zijn wederopstanding gekomen als de gigantische verbeelding van het oordeel van de zielen van Christus.

Geen van de geestelijke impulsen die de wereld binnenkomen via de menselijke zielen gaan verloren, hoewel ze een tijd lang kunnen worden afgewezen. Mensen, die in hun lot de nodige voorzieningen hebben voor het ontstaan van dergelijke ideeën, zijn misschien niet altijd bereid zich met deze impulsen te identificeren en te vechten voor de realisatie ervan; maar ideeën zijn onsterfelijke wezens, en zullen weer tot andere zielen komen, en daar hun opstanding zoeken.

Maar hoe is het met die impulsen die destructief lijken te zijn in de menselijke geschiedenis? Hun bestaan en ontwikkeling vervullen uiteindelijk ook de manifestatie en realisatie van het goede. Ook zij zijn betrokken bij datzelfde ritme van drieëndertig jaar. De kruisiging van Christus vond volgens betrouwbare bronnen plaats in het jaar 33 na Christus. De Handelingen van de Apostelen vertellen over de vervolging van de eerste kleine christelijke gemeenschap door de Joden. Dit was de grote tragedie van het Joodse volk: zij ontkenden in Christus Jezus de Messias die zij sinds het allereerste begin van hun bestaan als natie hadden verwacht. Een impuls van haat werd geboren in plaats van de erkenning van Christus, en het ontwikkelde zich ook binnen een periode van drieëndertig jaar. In de lente van 66 na Christus begon de zogenaamde Joodse oorlog, die zeven jaar duurde; en in het midden daarvan staat de vernietiging van Jeruzalem en zijn tempel.

In dit geval lijkt de impuls, geboren in 33 n. Chr., alleen in de vernietiging te zijn opgewekt. Maar als men er beter naar kijkt, kan men er een groot leraar in ontdekken. Want veel van die zielen die in het idee van een Joods wereldrijk gevangen zaten, in tegenstelling tot de Christusimpuls van de Goddelijke liefde, werden onderwezen door de feiten en gebeurtenissen, en door hun eigen dood, de onrechtvaardigheid van

hun nationalistische neigingen. Opstanding is dus geen gebeurtenis die slechts één keer heeft plaatsgevonden en die in de Evangeliën is vastgelegd.

Het kan steeds opnieuw worden ervaren in de ontwikkeling van pure spirituele impulsen die de menselijke ziel binnenkomen. Achter de vele enkelvoudige impulsen kan één groot leidend principe worden aangenomen. Het kan het principe van de evolutie van de mensheid worden genoemd, waarin alle afzonderlijke Ideeën en impulsen hun plaats hebben. Het principe van de menselijke evolutie kan verheven worden boven de impuls van een enkel mens. Toch is het de onfeilbare rechter van elke afzonderlijke spirituele impuls in de mensheid, of het nu het idee van de kruistochten is, de geest van de wereldomvattende ontdekking of een artistieke vervulling. In werkelijkheid komt in ieder mens die wakker is voor de uitvoering van een of andere culturele taak zo'n eeuwig wezen tot leven en maakt het op de een of andere manier zijn ontwikkeling door. Een enkel schaap kan een tijdje afdwalen van de leidende handen van het oorspronkelijke, volledige menselijke doel. De kracht van de verrijzenis, zelfs in zijn manifestatie in het ritme van de drieëndertig jaar, zal hen vroeg of laat terugroepen. En wat soms een catastrofe lijkt in plaats van een opstanding, kan de noodzakelijke leer voor verdere ontwikkeling zijn.

Daarom kan het idee niet zo vreemd zijn, dat de menselijke geesten, nadat zij ooit dit soort ontwikkelingen hebben meegemaakt, steeds weer naar de aarde terugkomen om zich te zuiveren en in harmonie met het leidende principe van de mensheid verder te gaan. Een mens kan een bepaalde impuls hebben gebaard, die tijdens dat leven of pas na de dood kan zijn opgewekt. Het kan zijn dat het niet het doel van de evolutie van de mensheid heeft gediend. Is het dan niet mogelijk dat de ziel van zo'n persoon terugkomt in een ander lichaam, om de impuls die aan hem verwant is opnieuw te ontvangen en verder te ontwikkelen onder veranderde wereldcondities? En staan niet alle mensen onder hetzelfde lot: dat ze nooit volledig kunnen bereiken wat ze met hun hoogste bedoelingen wilden bereiken?

Maar we kunnen één feit opmerken: hoe hoger de morele kwaliteit van de leidende impuls van een mens is, des te meer, zou men kunnen zeggen, wordt hij verkeerd begrepen en zelfs vervolgd door zijn tijdgenoten. Hier verschijnt de andere kant van Pasen: Verrijzenis is niet mogelijk zonder Goede Vrijdag. De sterfelijke wereld haat de wereld van de ideeën, wanneer deze zich manifesteert in het hogere wezen van de mensen, omdat ze uiteindelijk datgene overwint wat sterfelijk is. Daarom verzet de sterfelijke wereld zich tegen datgene wat zich in de innerlijke mens als zijn tegenstander manifesteert. En alleen als de sterveling zich gewonnen geeft en afstand doet van het verlangen naar duurzaamheid, dan kan het eeuwige in de mens ongehinderd uitstralen.

Onze hogere impulsen vormen ons Hoger Zelf. Het kan niet zo zijn, dat de ideeën en impulsen van de menselijke evolutie een soort onpersoonlijk bestaan leiden, en zich alleen van tijd tot tijd als het ware in een menselijk lichaam vestigen. Geen enkel mens op aarde was ooit in staat om te evolueren en creatieve impulsen te realiseren, die niet in staat was om over zichzelf te spreken als een "ik" in de hoogste zin van het woord. De "ik" persoon en het wezen van het idee moeten een eenheid vormen, anders is er geen verrijzenis mogelijk. Het Idee is alleen creatief als de hogere vervulling van de 'Ik'. Men kan zich niet voorstellen dat ideeën die in de wereld werken gescheiden zijn van de "Ik"-persoon, dat creatieve ideeën zich kunnen manifesteren in dieren.

Hoe is het dan met dat leidende principe van de evolutie van de mensheid, waarin alle afzonderlijke historische impulsen en ideeën hun oorsprong en hun vereniging hebben? Als het ene idee en het menselijke "ik" ondeelbaar zijn, moet dan niet een veel groter en universeel "ik" de hoorder zijn van die verenigde kosmos van creatieve ideeën, waarvan de enkele impulsen als stralen van een zon zijn? Bovendien, als die veelvuldige impulsen in de sterfelijke omhulling van een "ik"-persoon zijn opgenomen, is het dan niet mogelijk dat die grote, universele "ik" van de kosmos van de scheppende ideeën ooit in het sterfelijke lichaam van een mens is opgenomen?

Als we al deze vragen eerlijk beantwoorden, zou het niet al te moeilijk moeten zijn om in de Christus Jezus van de Evangeliën dit Ene verheven Wezen waar te nemen. Want Hij toont in alle opgenomen details - en we moeten bekennen dat het slechts fracties zijn en heel erg vervormd - het archetype van alle beschreven feiten van de kracht van de opstanding in het hogere wezen van een mens. Zijn leven is opgebouwd gedurende de drieëndertig jaar, die de basis vormen van het geboorte-naar-verrijzenis-ritme in

het leven van de historische impulsen. Als die kosmos van creatieve ideeën, als goddelijke wezens, werkelijk in Hem leefde, dan kan de sterfelijke wereld niet anders dan de grootst mogelijke haat en verlangen naar Zijn vervolging hebben ontwikkeld. En tenslotte kan alleen de dood, het volledig overwinnen van het sterven, de poort geopend hebben waardoor zo'n volheid van spiritueel licht geleidelijk aan in de mensheid kon herrijzen.

De redenering van de geest kan zeggen dat de woorden en daden van degene van wie de Evangelien spreken, niet rechtvaardigen dat men in Hem zo'n universele grootheid ziet, dat Hij beschouwd zou kunnen worden als de drager van de geestelijke kosmos van de ideeën. Zijn woorden en daden zijn slechts die van een eenvoudig mens. Een dergelijk oordeel zou alleen onthullen dat het de ondoorgrondelijke diepten van de evangeliën bij lange na niet heeft begrepen. Alleen de tijdperken van de menselijke evolutie die nog moeten komen, zullen in staat zijn om het licht te brengen dat in die schijnbaar onprettige documenten verborgen is voor het begrip van de mensheid.

De viering van het paasfeest zou deze beide feiten moeten verenigen: de herdenking van de oorspronkelijke Goede Vrijdag en de gebeurtenissen van Pasen, zoals deze in de evangeliën worden beschreven; en de schepping van een bewustzijn voor de geestelijke werkelijkheid in elk afzonderlijk mens, waardoor mensen worden verenigd met Degene die de kracht van de opstanding heeft gemanifesteerd. Dan zal Pasen geen vervagende herdenking en traditie zijn, maar een tijd van ervaring van de universele geest van de menselijke evolutie, die zijn genezende stralen van geestelijk zonlicht in elke menselijke ziel stuurt. Zo moet Pasen een feest worden om het doel van het menselijk bestaan te aanschouwen. Een dergelijke contemplatie brengt ons ertoe om op te kijken naar de voorbeelden die worden gegeven door leden van het menselijk ras die hebben geprobeerd om de hoogste evolutionaire impulsen van de mensheid te realiseren, ondanks de moeilijkheden, de tegenstand en zelfs de vervolging. Uiteindelijk kan dit leiden tot de ervaring van Degene in Wie de gezuiverde archetypen van alle menselijke idealen en evolutionaire impulsen aanwezig zijn, en Wie de Opstanding en het Leven is.

Een dergelijke ervaring vereist kosmische grootsheid van ons. We kunnen toch alleen maar geleidelijk aan evolueren naar zo'n hoogte. Daarom kan het Paasfeest niet alleen door aardse factoren worden bepaald, maar moet het worden gerangschikt naar de kosmische omstandigheden, en de mensen kunnen zich steeds meer bewust worden van deze noodzaak. De eerste christenen, die nog leefden in de persoonlijke herinneringen aan het eigenlijke paasgebeuren, kenden deze eis van kosmische grootsheid. Zij regelden het paasfeest op de zondag na de eerste volle maan van de lente. Zij hadden daar twee redenen voor en er werd een ware herdenking van de eerste Pasen ingesteld.

Want de evangeliën vertellen dat de kruisiging van Christus plaatsvond op de vrijdag voorafgaand aan het Joodse Pesach. Het Pesach werd vastgesteld volgens de eerste volle maan na 21 maart, of de lente-equinox. Zo was de Paas ochtend, de ochtend van de Opstanding, de zondag na deze lente volle maan. En omdat de volgende eeuwen Pasen volgens deze traditie werd gevierd, was het niet alleen een ware herdenking, maar ook een verheffing van het feest tot kosmische hoogten en grootsheid.

Alleen als we bewust zo'n kosmische achtergrond achter en boven het paasfeest creëren, kunnen we het vieren als een gebeurtenis die ons innerlijke kracht en waardigheid kan geven.

1937

Deze groep van 15 artikelen, gepubliceerd in 1937-1938, in The Modern Mystic and Science Review, Bedford Row, Londen, werden geschreven door Willi Sucher onder de naam John Seeker.

Ze verschenen ook in Willi's boek Het Levende Universum, beschikbaar op deze site.

Juli, Astrologie I - Prenatale astrologie.

Augustus, Astrologie II - Door de horoscoop van de geboorte kijken.

September, Astrologie III - Betekenis van de prenatale gebeurtenissen onder de Sterren.

Oktober, Astrologie III (vervolg) - Prenatale horoscoop.

December, Het raadsel van Emanuel Swedenborg.

December, De Poort van de Maan.

ASTROLOGIE I - PRENATALE ASTROLOGIE

De Moderne Mystiek en Wetenschapsreview

Artikel van Willi Sucher, juli 1937

Er zijn vandaag de dag mensen in leven die de sterrenhemel op een bijzondere persoonlijke, innerlijke en intieme manier weten te waarderen. Wanneer ze in momenten van eenzaamheid en verstillig opkijken naar de fonkelende menigte, is er soms het gevoel dat de hemel hun doordringende tonen en geheime harmonieën onthult waarvan de persoonlijke correspondentie alleen in het diepst van de ziel te vinden is. Degenen die deze kosmische boventonen kunnen voelen zijn een geleidelijk dalend aantal; dergelijke harmonieën maken deel uit van een stroom die behoort tot een verleden dat steeds moeilijker te bereiken is naarmate de modernere wetenschap bezit neemt van de Aarde.

In de 16e eeuw bezat Nostradamus een waarnemingsvermogen dat voor ons bijna onbegrijpelijk is. Voor hem was de hemel een schrift waarin hij tijdgebonden profetieën las over het lot van de volkeren en de komende generaties; profetieën die tot aan de tijd van de Franse Revolutie in vervulling bleven gaan. Er bleek in hem alle sterrenoverlevering van de oude Chaldeeërs, Egyptenaren en Grieken te zijn opgeslagen.

De priesters in de Mysterietempels onthulden het verleden en de toekomst van de wereld en van de mensheid door hun kennis van de sterren. Slechts een klein deel van hun immense wijsheid lag in de kennis van het verband tussen de mensheid en de wereld van de sterren zoals die door de gewone geboorte-astrogram wordt weergegeven. Ze noteerden bijvoorbeeld de positie van de Maan, of deze nu een wassende of afnemende aard had, in welk teken van de dierenriem hij stond, verdere aanwijzingen van het lot van de aarde, en het karakter en de mogelijkheden van het betreffende onderwerp. Met het verval van de oude mysteries is het vermogen van de oude ingewijden navenant afgenomen; het is verloren gegaan in een doolhof van kronieken, formules en regels die, in de loop van de eeuwen, niet meer te begrijpen blijken te zijn. Alleen de overblijfselen van de wijsheid die de ouden bezaten, in haar eens zo prachtige volheid, is herkenbaar in de moderne astrologie.

De directe bron van de inspiratie van de oude ingewijden is noodzakelijkerwijs voor ons gesloten. De natuurwetenschap is in de laatste vier eeuwen de richting van de zoektocht naar kennis geworden - een richting die ook grenzen stelt aan de hoeveelheid kennis die met de methode kan worden bereikt. Er is geen overeenstemming tussen de moderne astronomie en de wijsheid van de ouden. De moderne wetenschappelijke leer verandert snel, maar de onderliggende geest die hen doordringt - een oprechte innerlijke zoektocht naar kennis - is datgene waarmee we de astrologie moeten benaderen als we de oude wijsheid willen heroveren. Want de impuls die de wetenschap aanspoort is een natuurlijke en kritische liefde voor de aarde. Het is waar dat daardoor de hemel verloren is gegaan, maar deze kan worden teruggewonnen wanneer de wetenschap zich in haar onderzoek verdiept in de kennis van de geest.

In de embryologie, een wetenschap van betekenis in verband met de astrologie, zijn grote stappen gezet. De oorsprong en de groei van zowel het dierlijke als het menselijke embryo is het onderwerp geweest van veel moeizaam onderzoek. Er blijft inderdaad nog veel duisternis bestaan, vooral over de vroege stadia van de embryonale ontwikkeling - een periode van primair belang en van verstrekkende gevolgen voor de mens na de geboorte. De vraag rijst immers of het eigenlijke tijdstip van de geboorte (dat door de ouden als fundamenteel voor hun sterren wijsheid wordt beschouwd) niet slechts van ondergeschikt belang is. Bij het bestuderen van de invloed van hemellichamen op de mens kan men zich afvragen of het tijdstip van de bevruchting en de opvolging van de embryonale stadia niet van grotere betekenis is dan de constellatie bij de geboorte. Geboorte betekent alleen dat het jonge leven zijn eigen bestaan heeft bereikt; het wordt bevrijd van de moeder.

Als we begrijpen wat ons door de traditie is nagelaten, zullen we zien dat de oude sterrenbeeld verhalen zich goed bewust waren van de prenatale gebeurtenissen in hun meer kosmisch-spirituele aspect. De bijna mythische verslagen uit de Egyptische tijd spreken over de hermetische sterrenwereld en verwijzen naar Thoth of Hermes, de legendarische grondlegger van de oude Egyptische cultuur. Door het helderziende bewustzijn, dat de mensheid in die tijd nog bezat, werpt deze wijsheid licht op de geboorte-astrogram, met name in de relatie van de zon, de maan en de aarde. Uit het begrip van die relaties kon men het werkelijke begin van de embryonale ontwikkeling afleiden en de bijzondere aspecten waarderen die door de kosmos werden verweven in het nieuwe

menselijke organisme dat net ontstond. In het licht van deze kennis opent de constellatie van de geboorte voor ons een sleutel tot de spirituele aard en de krachten van het universum die het echte wezen dat we door de poort van de geboorte met ons meenemen naar het aardse bestaan, vormen en boetseren.

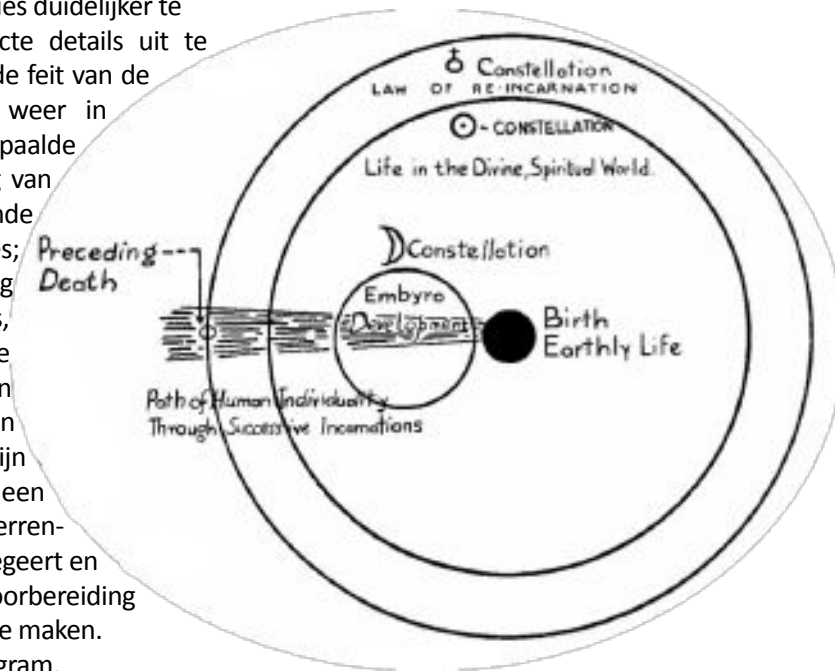
Het sterrenbeeld op het moment van de geboorte belicht de mens vanuit drie aspecten: de maan, de zon en Saturnus en onthult diepe spirituele connecties in hun relatie tot de aarde. Op het moment van de geboorte is de maan zichtbaar boven of onzichtbaar onder de horizon; de relatie met de zon is ofwel wassend ofwel afnemend. Met deze feiten als basis is het mogelijk om in elk individueel geval terug te gaan naar de tijd van de conceptie. Op deze manier worden we naar een bepaald sterrenbeeld geleid dat ongeveer 273 dagen voor de eigenlijke geboorte ligt, hoewel deze periode in individuele gevallen varieert. (Technische details met voorbeelden zullen in een later artikel worden gegeven). Het fysiologische aspect van de geboorte is nog steeds een groot mysterie, maar degenen die geïnteresseerd zijn in astrologie zullen het er waarschijnlijk mee eens zijn dat de constellatie op het moment van de conceptie, voor het doel van onze huidige studie, waarschijnlijk van grote betekenis is. Onder invloed daarvan begint zich een nieuw leven te vormen. Wie vertrouwd is met de ontwikkeling van het embryo zal het er ook mee eens zijn dat het precieze moment van de bevruchting van vitaal belang is, dus het zal de moeite waard zijn om de op dat moment heersende kosmische omstandigheden te bestuderen. Vanaf dat moment zal het nodig zijn om het stromende kosmische leven voor de komende negen maanden te bestuderen, om het pad van de zon door de beelden van de dierenriem te observeren samen met die van de planeten en hun retrograde bewegingen en zo verder, allemaal samenvallend (ongeveer) tot tien omwentelingen van de maan rond de aarde.

Deze maan omwentelingen zijn van het grootste belang. Ze zijn voorlopers van de daaropvolgende ritmische tijdperken van het aardse leven die zullen komen - het hele kosmische proces is erin afgebeeld. Maar naast het verkrijgen van inzicht in het aardse leven van de nieuwe mens, zullen we een beeld hebben van zijn bestemming waarin zijn potenties, hindernissen, en de omstandigheden die zullen heersen in verschillende perioden van zijn leven worden aangegeven. Zelfs tendensen tot ziekte en gezondheid zullen worden onthuld. Prenatale kosmische verschijnselen geven een beeld van het creatieve element in de mens, het zogenaamde etherische lichaam, dat gedurende het hele leven op aarde het fysieke lichaam begeleidt dat zijn ontwikkeling en veranderingen teweegbrengt en het beschermt tegen zijn neiging tot verval. Dit alles heeft zeer veel te maken met de maan, want de maan vertaalt de kosmische, spirituele kern in gebeurtenissen in de tijd. Dit feit zou wel eens het maanmysterie van de mens kunnen worden genoemd.

We kunnen nog verder gaan. Onze verbinding met de maan stelt ons in staat om de fijnere kwaliteiten van het organisme te begrijpen, met inbegrip van alles wat met erfelijkheid te maken heeft. We hebben bijzondere en belangrijke relaties met de zon, niet alleen in de objectieve zin als een vurig, hemels lichaam, maar in de zin dat het een zonne-entiteit is die zich uitdrukt in een aangewezen baan. We weten dat het schijnbare pad van de zon een zeer belangrijke kosmische werkelijkheid is. De zon leidt ons naar een [geestelijke] constellatie die, hoewel het een wiskundige relatie heeft met de geboortconstellatie, er heel erg onafhankelijk van is in de tijd. Het kan in feite zowel voor als na de geboorte voorkomen, maar meer details hierover zullen in toekomstige artikelen worden gegeven. Deze constellatie heeft een diepe overeenkomst met de ziel en het essentiële karakter van het zijn; ze onthult de fundamentele kijk op de wereld. Het is al aangetoond dat elke mogelijke wereldopvatting en filosofie in verband kan worden gebracht met een van de beelden van de dierenriem. (Zie *De Mens en de Kosmische gedachte* GA 151 van Rudolf Steiner.) Idealisme kan als filosofie worden gerelateerd aan de Ram, de logische kijk op Jupiter, enzovoort. Als men dan een idealist is, maar neigt naar een logische uitdrukking ervan, kan men zeggen dat men Jupiter in Ram heeft als een spirituele horoscoop in tegenstelling tot de wiskundige precisie van de gewone geboorte-astrogram.

Om deze spirituele constellatie te bepalen was het nodig om het werkelijke leven te bestuderen. Het werd duidelijk dat het met mathematische nauwkeurigheid kon worden afgeleid uit de constellatie van de geboorte. Uitgaande van bepaalde feiten en wiskundige voorwaarden met betrekking tot Saturnus op het moment van de geboorte, kan een sterrenbeeld worden gevonden dat ons veel vertelt over het doorgeven van de menselijke individualiteit door eerdere incarnaties. Dit aspect van de hemel staat in een bijna tijdloze sublimiteit boven de horoscoop.

Het diagram hier zal helpen om de kosmische relaties duidelijker te maken, en daaruit zullen we proberen de exacte details uit te werken. In de eerste plaats hebben we het erkende feit van de reïncarnatie van de individualiteit die steeds weer in tijdperken van de aarde-evolutie duikt op bepaalde momenten die geschikt zijn voor de ontwikkeling van de aarde. Elke ziel bereidt zich voor op haar volgende aardse leven in de perioden tussen de incarnaties; daarom kunnen we een bepaalde richting aannemen door alle opeenvolgende incarnaties, die in het diagram worden aangegeven door de lijnen die naar de geboorte gaan. Na het betreden door de geboortepoort blijft er in het bewustzijn niets meer over om de mens te herinneren aan zijn verblijf in meer spirituele werelden. Toch is er een manier om door te dringen in de sluier van de sterrenconstellatie die op het moment van de geboorte regeert en waarvan de uitspraak vertelt over de immense voorbereiding die werd ondergaan om dit aardse leven mogelijk te maken. Dit wordt aangegeven in de drie cirkels van het diagram.

Dit alles is terug te vinden in de wiskundige relaties van het geboortegesternte. Om te beginnen wordt er licht geworpen op de prenatale kosmische invloeden die overeenkomen met de embryonale ontwikkeling. In deze constellatie komen ook expressieve beelden van de lichamelijke natuur in de breedste zin van het woord tot uiting, het lot dat concreet tot uitdrukking is gekomen in de vorm van het lichaam. De binnenste cirkel in het diagram, het maanmysterie van de mens, geeft dit aan.

Bovendien krijgen we een inzicht in het leven van de menselijke ziel in de rijken van de goddelijke geestelijke wezens. Dit wordt weerspiegeld in het sterrenbeeld van de zon. De filosofie van de mens - de "laatste echo van zijn vroegere vereniging met de wereld van de goden" - wordt erin geopenbaard. Een filosofie die als het ware de erfenis is van de gedachten van de goden - de tweede cirkel in het diagram. Tenslotte stroomt er vanuit verre kosmische afstanden, daar stroomt in de geboortconstellatie, van een constellatie gerelateerd aan de Saturnussfeer -buitenste cirkel - de invloeden van vorige incarnaties.

Nog een ander aspect van de relatie van de mens tot de sterren openbaart zich in het sterrenbeeld op het moment van de dood. Steiner begreep deze realiteit heel goed en heeft erop gewezen dat de "stervensastrogram" van groot belang is voor het individu dat weer is overgegaan in de geestelijke wereld. Hij beweert verder dat de contemplatie van de horoscoop aan hen die nog op aarde leven een mooi en onbaatzuchtig begrip geeft van het bestaan van hen die zijn overgegaan. De contemplatie van de horoscoop van de geboorte daarentegen is te vaak een uiting van menselijk egoïsme.

Geboorte en dood kunnen worden vergeleken met het ritme van de ademhaling. Bij het betreden van het leven op aarde nemen we, als in een machtige ademtucht, de ingrediënten van de kosmos en van de aarde in ons op om daaruit ons eigen organisme te vormen. Bij de dood ademen we ons wezen weer uit in de omringende sferen, wordt ons fysieke lichaam gegrepen door de ontbindende krachten van de aarde en wordt ons geestelijk wezen weer teruggegeven aan de kosmische spirituele ruimtes. Tussen deze twee polen van inademing bij de geboorte en uitademing bij de dood bevindt zich een aards leven dat de stoffen uit de aarde en uit de kosmos verandert en evolueert - ze veranderen tot in ons fysieke organisme. Als gevolg van het lot uit het verleden worstelen we en streven we naar wat we hebben meegebracht; dat is onze taak. Om boven de golven van uiterlijke gebeurtenissen en eisen uit te stijgen, moet het menselijke "ik" werken in de fijnere sferen van het temperament en de neigingen. De neiging van de mens tot een bepaalde levensfilosofie is als het ware een erfenis van de goden, maar de harde feiten van het aardse leven dwingen ons om onze filosofie te verbreden en te verdiepen, om ons standpunt te veranderen en te ontwikkelen, en om er een kwaliteit van allesomvattende universaliteit in op te nemen. De daaruit voortvloeiende ontwikkelingen beïnvloeden onze lichamelijke natuur door ziekte en dergelijke; we worden anders dan we waren. De vruchten van al deze inspanningen en transformaties worden zichtbaar in de constellatie van de sterren op het moment van de dood.

De geesteswetenschap zegt dat de pas bevrijde ziel na de dood haar voorbije leven nog één keer ervaart als een panorama dat aan haar voorbijgaat. Veel mensen die zeer dicht bij de dood zijn geweest en pas op het laatste moment zijn gered, hebben verteld hoe hun hele leven, geconcentreerd op hun belangrijkste punten, voor hen heeft gestaan als grote herinneringsbeelden. Zoiets is het resultaat van een studie van de stervens-astrogram. Daarin staan de belangrijkste gebeurtenissen in het leven van het individu dat is overgegaan.

Zoals de geboorte-astrogram, op de beschreven manier, terug wijst naar het voorgeboortelijke bestaan van de mens, zo wijst de stervens-constellatie vooruit naar het bestaan van de ziel na de dood. De stervens-constellatie heeft ook een belangrijk verband met de prenatale kosmische gebeurtenissen - die plaatsvonden tijdens de ontwikkeling van het embryo - en verwijst tevens naar een gebeurtenis die verband houdt met de constellatie in de zonnesefer over het tijdstip van geboorte waarnaar hierboven werd verwezen. Zoals de laatste constellatie in de zonnesefer een symbool is voor het ontslaan van de ziel uit de schoot der goden, zo wordt in de constellatie na de dood de terugkeer van de ziel in de godenwereld gespiegeld na het uiteenvallen van de lichamen van het laatste aarde bestaan. Inderdaad, het is vaak pas lang na de dood dat het aardse streven tot bloei komt. In dit sterrenbeeld, dat vele jaren na de dood kan verschijnen, maar dat met wiskundige consistentie uit de posities van de sterren op het moment van de dood ontstaat, wordt alles wat zuiver en rijp genoeg is om in toekomstige vormen van het aardse lot te worden ingeweven tot kosmische hoogten verheven.

ASTROLOGIE II - EEN BLIK IN HET GEBOORTE ASTROGRAM

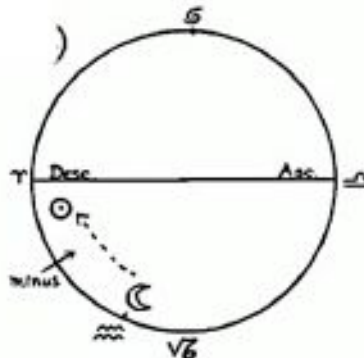
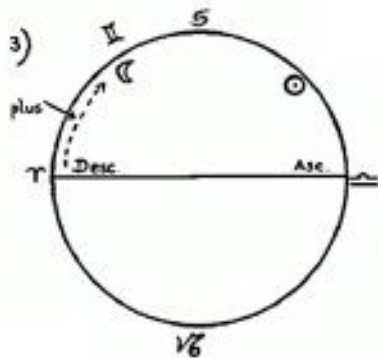
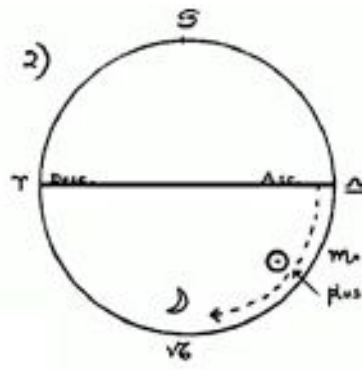
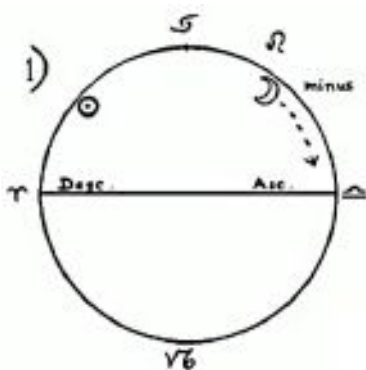
De Moderne Mystiek en Wetenschapsreview
Artikel van Willi Sucher, augustus 1937

In het vorige artikel is erop gewezen dat het in het licht van de moderne wetenschappelijke kennis nauwelijks houdbaar is om alleen de geboorte te beschouwen als de basis voor astrologisch onderzoek. Onderzoek in de embryologie heeft aangetoond dat de ontwikkeling van de kiem, vooral in de zeer vroege stadia, van grotere betekenis is dan de eigenlijke geboorte. Om de astrologie in de moderne tijd een plaats te geven, moeten we dus de geboorte-astrogram als uitgangspunt nemen voor de doordringing van die gebeurtenissen die zich in de periode voor de geboorte in de sterrenwereld afspeelden.

De geboorteconstellatie lijkt op de fysiognomie (gelaatskunde) van een mens. Zelfs de meest ongetrainde persoon zal waarnemen hoeveel dingen er achter de kenmerken verborgen liggen; dingen die van belang zijn met betrekking tot het karakter van de mens, het lot dat men heeft ondergaan, enzovoorts. De menselijke fysiognomie kan worden gevoeld als een poort naar het begrip van het individu dat erachter zit. Zo is het ook met de geboorteconstellatie. We moeten er doorheen als we de kennis over het ontstaan van de mens in de tijd voor de geboorte willen bereiken. Hoe kunnen we dat doen?

Er bestaat een oude regel die ons door de Egyptenaren is overgeleverd. Het is de zogenaamde Hermetische Regel. Deze verschijnt lang voor het begin van de christelijke jaartelling in de bijna mythische geschriften van de Egyptische priesters Nechepso en Petosiris. Deze regel geeft waardevolle aanwijzingen voor een bredere, minder rigide opvatting van de geboorteconstellatie, zodat deze in verband met de prenatale gebeurtenissen kan worden begrepen. De kern ervan is als volgt:

1. Indien de Maan bij de geboorte wassend was, dan was dat in het zogenaamde tijdvak van de conceptie - dat is, ongeveer 273 dagen voor de geboorte - de Maan op dié plek in de dierenriem die in de ascendant (aan de oostelijke horizon) van de geboorte-astrogram staat.

2. Als de Maan bij de geboorte áfnemend was, dan was hij in het tijdvak van de conceptie op die plaats in de dierenriem die in de descendant (aan de westelijke horizon) in de horoscoop van de geboorte staat. Deze periode van 273 dagen komt ongeveer overeen met de duur van een normale embryo-ontwikkeling, hoewel die bij een abnormaal korte zwangerschap, zoals bij kinderen van zeven maanden, navenant korter zou (moeten) zijn.

Bij het gebruik van deze regel in de praktische astrologie ontstaan vier mogelijkheden. Deze zullen we illustreren in vier tekeningen. Dit zijn de vier mogelijke voorwaarden voor een prenatale astrogram. In het eerste voorbeeld is de maan wassend en boven de

horizon (aangeduid door de horizontale lijn van ascendant naar descendant). Dan zal de maan rond het moment van conceptie in dát deel van de hemel hebben gestaan waar de ascendant staat, dus in dit geval in het beeld van de Weegschaal. Van daaruit is hij in ongeveer 273 dagen verhuist naar zijn plaats

in de horoscoop, die in Leeuw staat. Het is niet helemaal teruggekomen naar zijn beginpunt in de Weegschaal. Om terug te keren naar de Weegschaal zal het precies 273 dagen duren, want deze tijd komt overeen met tien hele omwentelingen van de maan door de dierenriem (10 keer 27,3 dagen). In het eerste voorbeeld is het tijdperk dus ongeveer vier dagen korter dan de 273 dagen; namelijk de vier dagen die de maan nodig heeft om van Leeuw naar Weegschaal te gaan.

In het tweede voorbeeld is de maan wassend, maar onder de horizon. Volgens de Hermetische Regel stond de maan rond de conceptie op de plaats die bij de geboorte de ascendant is - die weer in de Weegschaal staat. Daarvandaan keerde het in 273 dagen terug naar de Weegschaal. Maar de geboorte vond een paar dagen later plaats, zodat in dit geval de periode van 273 dagen verlengd wordt met de dagen die de maan nodig heeft om van de Weegschaal naar de Steenbok te gaan.

In de derde en vierde tekening is de maan afnemend. Op het moment van conceptie zal hij op zijn plaats in de dierenriem zijn geweest die op het moment van de geboorte de descendant is, welke zich in de Ram bevindt. In de derde tekening staat de maan nu boven de horizon in de geboorte-astrogram en we moeten aannemen dat het iets langer duurde dan de 273 dagen, namelijk de tijd die nodig was om naar de Tweelingen te gaan. In het vierde geval daarentegen duurde het minder dan 273 dagen, het aantal dagen dat het duurt om van Waterman naar Ram te gaan.

Nu zal het gemakkelijk te begrijpen zijn dat het tijdstip waar de Hermetische Regel naar verwijst een moment weerspiegelt rondom de conceptie. Het is duidelijk dat we in het geval van een kind van zeven maanden geen tien maancyclusen (10 maal 27,3 = 273 dagen) moeten nemen, maar gemiddeld acht (8 maal 27,3: 218 dagen) maancyclusen.

Maar deze berekeningen vertellen ons niet of het moment van het tijdstip precies samenvalt met dat van de fysieke conceptie. De veelvuldige processen die verband houden met de conceptie zijn inderdaad nog niet zo tastbaar in het huidige stadium van de wetenschappelijke kennis, en het is ook niet nodig dat ze dat vanuit astrologisch oogpunt wel zouden moeten zijn. De geesteswetenschap ziet de conceptie als een soort focus of stralingspunt voor een hele wereld van kosmische gebeurtenissen, en het zijn deze gebeurtenissen die in zekere zin worden weerspiegeld, afgebeeld, in het moment van het prenatale periode. De conceptie geeft een precies fysiek punt aan in de ontwikkelingslijn, terwijl de prenatale periode verwijst naar een hele sfeer van gebeurtenissen - zelfs een sfeer in de tijd.

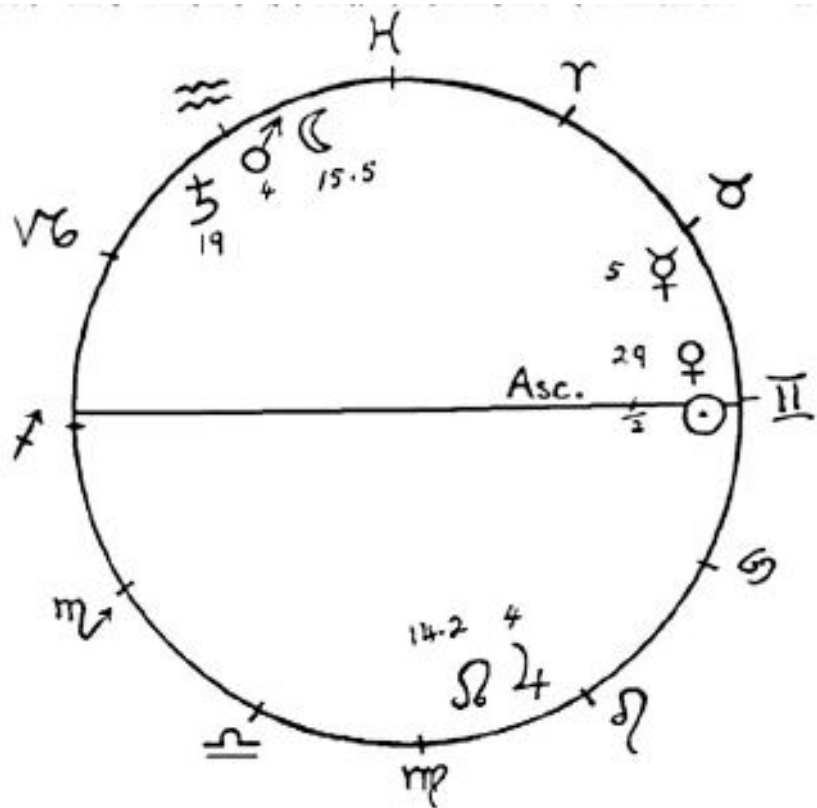
Dat de maan, op het moment van de zogenaamde epoch, het moment in de buurt van de conceptie, op de plaats staat in de dierenriem die op het moment van de geboorte in de ascendant (of de descendant) staat, is van grote invloed. Het betekent dat de ascendant of de descendant als een beeld van een brug is die vanuit de kosmische gebieden waar de maan in de allereerste stadia van prenatale ontwikkeling stond, naar binnen leidt. Een brug die alles wat bij de sfeer van de maan hoort verenigt met de aardse sfeer. Het is duidelijk dat dit soort astrologische verbeelding op geen enkele manier de klassieke tradities ontkent, maar het helpt ons door te dringen tot wat zich in de geboorte-astrogram manifesteert met een meer actieve kennis. Want de ascendant of de descendant zal nu aan ons verschijnen als een pad waarlangs de mens wordt geleid: vanuit een fijne etherische toestand in de maan-ruimte, door alle embryonale ontwikkeling, naar het meer solide element van de aarde - een proces dat een zeker hoogtepunt bereikt op het moment van de geboorte. Kortom, de ascendant of descendant is een beeld van de manier waarop de etherische mens, het zogenaamde etherlichaam, binnenkomt in de fysieke mens. De astrologische notie van de ascendant wordt zo uitgebreid tot een veel reëlere en concretere feiten wereld, wat betreft de intrede van de mens in het leven. Dit wordt aan de hand van voorbeelden getoond. We zullen het eerst op een historisch voorbeeld toepassen; de horoscoop van Richard Wagner.

De geboorte van Richard Wagner vond plaats op 22 mei 1813. Op dat moment was het volgende beeld aanwezig. De zogenaamde astrologische huizen zijn bewust buiten deze tekening gelaten, want het hoofddoel van dit artikel is om vanuit een eenvoudig begin elke stap op te bouwen en te begrijpen. Alleen de lijn van de horizon wordt aangegeven door de ascendant.

Om de taal van deze constellatie te begrijpen zonder al te zeer op de traditie terug te vallen, moeten we de taal doorbladeren naar wat er op de achtergrond aan het werk is, dat wil zeggen naar de krachten die tot het moment van de geboorte naar een culminerend punt hebben geleid. Nogmaals,

het is alsof we de fysionomie van een mens doorzien naar de geestelijke vormende krachten die eronder liggen.

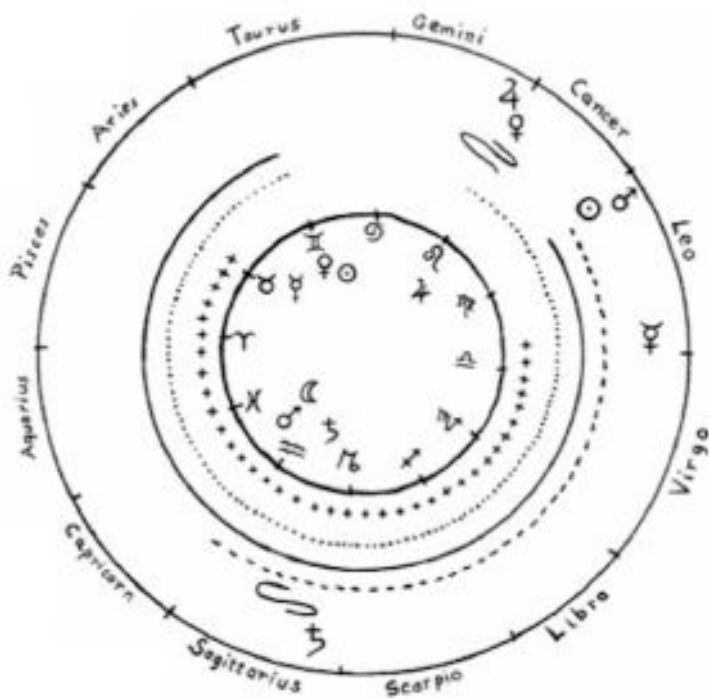
We gaan eerst op zoek naar het tijdstip met behulp van de Hermetische Regel. De maan is aan het afnemen en boven de horizon; daarom is het derde voorbeeld (zie hierboven) van toepassing. De maan staat in de prenatale kaart in de ascendant van de geboorte-astrogram in Boogschutter. Als we vanaf de geboortetijd, toen de maan in Waterman stond, 273 dagen teruggaan, dan hebben we de maan tien hele omwentelingen terug gevolgd en zijn we bij de Waterman angekommen. Maar we zoeken de maan in Boogschutter, dus moeten we iets meer dan 273 dagen terug, en uiteindelijk vinden we op 15 augustus 1812 de maan in Boogschutter. Dit geeft ons de tijd van de conceptie - of juist, het begin van de zwangerschap.

Er was een bepaald constellatie van de aanwezige planeten op dat moment. In de daaropvolgende periode tot de geboortedatum op 22 mei 1813 ondergaan de sterrenbeelden grote veranderingen. Al deze gebeurtenissen in de kosmos zullen in de volgende tekening duidelijk worden gemaakt.

In deze tekening hieronder hebben we iets nieuws toegevoegd, namelijk de echte dierenriem van de vaste sterren - de eigenlijke sterrenbeelden van de dierenriem die zichtbaar zijn in de sterrenhemel. Deze zijn aangegeven in de buitenste cirkel, waarbij elk sterrenbeeld min of meer in zijn werkelijke omvang wordt weergegeven. Over de dierenriem van de ecliptica, die in de binnenste cirkel is aangegeven, is deze dierenriem van de vaste sterren een duidelijke werkelijkheid. De dierenriem van de ecliptica begint, zoals bekend, bij het lentepunt (een punt dat bepaald wordt door het ritme van de seizoenen) en verdeelt van daaruit het jaarlijkse pad van de Zon in twaalf gelijke sectoren. Het lentepunt staat bekend als Ram en vanaf hier worden de opvolgende sectoren in volgorde van de twaalf tekens van de dierenriem genoemd. Nu is de eigenlijke dierenriem van de vaste sterren tot op zekere hoogte onafhankelijk van deze eclipticale cirkel, want als gevolg van de precessie van de equinoxen vallen de echte sterrenbeelden en de bijbehorende tekens van de ecliptica niet meer samen, en dat zal in de toekomst ook steeds minder gebeuren. Wanneer wij bijvoorbeeld naar dat gedeelte van de baan van de zon kijken die als Ram wordt aangewezen, het daadwerkelijke sterrenbeeld zouden zien, dan is daar geen Ram maar zien we het sterrenbeeld Vissen. In de astrologische wetenschap van de toekomst zal het nodig zijn om rekening te houden met de echte sterrenbeelden en de tekens van de ecliptica.

In de tekening zijn de posities van de planeten aan het begin van het tijdstip op 15 augustus 1812 in de buitenste cirkel aangegeven. Er is een conjunctie tussen Jupiter en Venus bij de overgang van de Tweelingen naar de Kreeft. Er is ook een conjunctie van de zon en Mars in Leeuw, Mercurius gaat over van de Leeuw naar Maagd, en Saturnus staat in Boogschutter. Tijdens de periode van prenatale ontwikkeling tot 22 mei 1813 bewegen de planeten zich voort door de dierenriem, en hun verschillende paden worden in de tekening getoond door de bijbehorende cirkelbogen, of lusbogen in het geval van Jupiter of Saturnus. Saturnus is retrograde aan het begin en aan het eind en Jupiter ongeveer in het midden van het prenatale periode. Het pad van Mars is dus -----, dat van de Zon _____, van Venus, en van Mercurius + + + +.

We zien dat, door op deze manier te werk te gaan, een extreem veelzijdig beeld wordt gevormd. Het geheel verschijnt als een grote eb en vloed van kosmische beweging, en een rijkdom aan verschijnselen die zich presenteren, ook al houden we alleen rekening met de conjuncties van de planeten gedurende deze hele periode. Er zijn drie dingen die we vooral moeten overwegen als we het beeld van deze stroming en beweging tot een bepaald geheel zouden verzamelen. Het zijn de bewegingen van de maan, de zon en Saturnus gedurende deze prenatale periode. We hebben al gezien dat in de tijd van 15 augustus 1812 tot 22 mei 1813 de maan van Boogschutter (dat is het ecliptische teken van Boogschutter) naar Waterman is gegaan. Er liggen tien maancyclussen tussen deze tijden en ook de kleine extra weg van de

Boogschutter naar de Waterman. Zo zal de maan gemiddeld ongeveer tien keer voorbij elke planeet zijn gegaan en bij elke gelegenheid op een ander punt in de kosmos zijn tegengekomen, want ook de planeet heeft zijn eigen beweging. Op de meest uiteenlopende manieren worden de krachten van de planeten door de Maan vastgehouden en gereflecteerd in de aarde-sfeer. Dit is een uiterst belangrijk punt en zal ons op dit moment naar een veel dieper inzicht leiden.

Als we kijken naar het pad van de zon en de aangrenzende paden van Mercurius en Venus, hebben we de indruk dat ze niet een deel van de dDierenriem hebben bedekt. Er blijft een soort open ruimte in beeld. In de horoscoop van Richard Wagner is dit vrij duidelijk en eenvoudig, maar in andere gevallen kan het veel onregelmatiger zijn; Venus, bijvoorbeeld, kan deze open ruimte bijna sluiten. Dit feit kan ons ook veel waardevolle dingen vertellen; het is meer verbonden met de mens als aardse persoonlijkheid, zelfs onze uiterlijke verschijning. Aan de andere kant, verbeeld de maan met zijn prenatale omwentelingen het hele proces van belichaming van de bovenzintuiglijke geestelijke mens in het fysieke organisme uit. Saturnus, in zekere zin geholpen door Jupiter en Mars, staat ver op de achtergrond van al deze gebeurtenissen, niet passief maar in grote kosmische stilte. Saturnus beweegt zich veel langzamer dan de andere planeten en bovenal brengt Saturnus het grote drama van het lot in ons bestaan.

In de volgende artikelen zullen we, aansluitend op wat we tot nu toe hebben opgebouwd, de belangrijkste punten uit de biografie van Richard Wagner uiteenzetten, zodat we kunnen zien hoe dit aardse leven in het kosmische plaatje werd weerspiegeld. Daartoe was de nogal uitgebreide voorbereiding die we hebben ondergaan noodzakelijk, want we willen vooral bewust de kosmische feiten en hun relaties begrijpen.

ASTROLOGIE III- BETEKENIS VAN DE PRENATALE GEBEURTENISSEN ONDER DE STERREN

De Moderne Mystiek en Wetenschapsreview
Artikel van Willi Sucher, september 1937

In het vorige artikel ontdekten we, met behulp van de Hermetische Regel, hoe het mogelijk is om een bepaald prenataal sterrenbeeld te vinden --nee meer, een levend systeem van sterrenbeelden die allemaal in relatie tot elkaar staan. Het zal nu onze taak zijn om deze kosmische feiten in verband te brengen met het aardse leven van een mens.

We zullen beginnen met het voorbeeld van Richard Wagner. Tussen 15 augustus 1812 (sterrenbeeld van het prenatale tijdperk) en 22 mei 1813 (de geboortedatum van Wagner) was de maan tien keer volledig in de dierenriem rondgegaan en verder gegaan door de kleine ruimte tussen Boogschutter en Waterman. We hielden ook rekening met de banen van de planeten en van de zon. Hierin vonden we de noodzakelijke sleutel, die ons in staat stelde om deze relaties op een echte manier aan te gaan.

De ervaring zelf heeft aangetoond dat de maancyclusen in deze prenatale tijd als het ware gereflecteerde beelden zijn die het latere ritme van ons aardse leven voorspellen. Nemen we opnieuw het voorbeeld van Richard Wagner. In de prenatale constellatie van 15 augustus 1812 nam de maan zijn aanvang vanaf het teken van ♏ , waarachter de echte constellatie van Schorpioen stond. Na de maan in zijn verdere verloop door 27,3 dagen, komen wij opnieuw in de maan aan ♏ . Deze eerste van de prenatale maancyclusen is gerelateerd aan de periode in Wagners aardse leven tot zijn zevende jaar. De volgende maancyclus, na 27,3 dagen, leidt weer naar het beginpunt in ♏ en is een afspiegeling van de levensperiode van zeven tot veertien jaar. Elk van de volgende maancyclusen vertegenwoordigt op deze manier een volgende periode van zeven jaar. In de ongeveer tien prenatale maancyclusen zijn er ongeveer zeventig jaar die voorafgaan door een gecompliceerde tijd van tien keer zeven jaar. Zeventig jaar vertegenwoordigen een bepaald ideaal gemiddelde voor de lengte van het menselijk leven.

Deze relatie van de prenatale maancyclusen met de septennale perioden (7 jaars) van het daaropvolgende aardse leven is een geheel nieuw begrip in de astrologie. We proberen echter niet andere relaties te verdringen die in de klassieke astrologie aan de orde zijn. De zogenaamde astrologische richtingen vertegenwoordigen bijvoorbeeld een andere manier om de gebeurtenissen in de sterrenhemel te relateren aan het verloop van het leven in de tijd. Uit latere beschrijvingen zal blijken dat dit standpunt ook gerechtvaardigd is, omdat het mogelijk zal zijn om de diepere spirituele achtergrond ervan te herkennen.

Deze correspondentie van de prenatale periode met de daaropvolgende tijdritmen geeft een expressief beeld van het menselijk levenstoneel. In het geval van Richard Wagner komt de maan aan het begin van elke nieuwe cyclus weer in het sterrenbeeld Schorpioen terecht. Hieruit kunnen we afleiden dat deze persoonlijkheid, aan het begin van elke nieuwe zevenjarige levensperiode, bijvoorbeeld van eenentwintig, achtentwintig en vijfendertig jaar, een moeilijke tijd in zijn leven zal moeten doormaken; Schorpioen is inderdaad moeilijk. We zullen dit tot op zekere hoogte bevestigd zien wanneer we zijn biografie in oenschouw nemen.

Toch zou het maanritme op zichzelf ons slechts aanwijzingen geven voor iets dat zich monotoon zou moeten herhalen, zo'n tien keer saai en onveranderlijk. Het is dankzij de andere planeten dat het niet zo is. Ook deze planeten hebben in de prenatale tijd voor de geboorte hun dramatische ontmoetingen en relaties met elkaar gehad; daardoor krijgen de regelmatig herhaalde ritmes van de maancyclusen een meer individueel karakter.

Neem bijvoorbeeld het begin van de zesde maancyclus in de prenatale constellaties van Richard Wagner, 30 december 1812. Tot dit moment is de maan - die op 15 augustus 1812 begint - vijf keer volledig de Dierenriem gepasseerd en staat hij op het punt om de zesde cyclus te beginnen. Een paar dagen later, op 2 januari 1813, is het nieuwe maan, dat wil zeggen, de maan gaat voor de zon langs, die op dit moment in het teken staat van ♋ . Tegelijkertijd staat de zon in conjunctie met Saturnus, zodat we het volgende plaatje in de kosmos hebben:

maan, zon en Saturnus staan op dit moment achter elkaar, en ze staan allemaal in het teken van ♄, waarachter het echte sterrenbeeld Boogschutter staat.

Op dit moment vindt er dus iets van individuele en unieke betekenis plaats in de prenatale ontwikkeling, en zoals het aan het begin van de zesde maancyclus staat, zal het een weerspiegeling zijn van de gebeurtenissen in het leven van Richard Wagner tijdens de overgang van de vijfde naar de zesde periode van zeven jaar. We zullen dit bevestigd vinden, maar eerst zullen we nog een paar van de gebeurtenissen die zich in de prenatale periode in de sterrenwerelden hebben afgespeeld, op deze manier bekijken.

Aan het begin van de zevende maancyclus, op 27 januari 1813, was er een conjunctie van Saturnus en Mercurius. Dit zou verband houden met het tweeën veertigste of drieënveertigste levensjaar van Wagner. Een paar dagen later, op 3 februari 1813, ging Venus aan Saturnus voorbij. Rond deze tijd was de maan al voorbij het beginpunt in ♄, want het stond nu in ♃, na ongeveer twee-zevenden van een nieuwe maancyclus te hebben bereikt. De hier aangegeven tijd van leven is dus gegeven door $42 + 2 \text{ jaar} = 44 \text{ jaar}$. De dramatische betekenis van dit moment wordt aangegeven door de conjunctie van Venus en Saturnus. Tenslotte was er niet lang voor de geboorte op 20 april 1813 een conjunctie van Mars en Saturnus. De maan was al aan zijn tiende prenatale cyclus begonnen en stond voor Mars en Saturnus in ♄. We worden herinnerd aan het vroegere geval toen de maan, Mars en Saturnus samen waren, alleen is het nu de zon in plaats van Mars. Omdat het aan het begin van de tiende maancyclus staat, zullen we het relateren aan het vierenzestigste levensjaar van Wagner.

Veel andere relaties van de planeten tijdens de prenatale periode zouden op dezelfde manier kunnen worden waargenomen, want we hebben alleen de conjuncties van respectievelijk de zon, Mercurius, Venus en Mars met Saturnus in ogenschouw genomen. Als we alle andere aspecten in aanmerking nemen, zouden we een zeer ingewikkeld beeld moeten krijgen. We hebben vier essentiële momenten ontdekt:

Naast deze kosmische feiten moeten we nu de eigenlijke biografie van Richard Wagner plaatsen. In het jaar 1849 kwam Wagner in een zeer moeilijke situatie terecht. Hij had actief deelgenomen aan de revolutie die in Dresden uitbrak. De revolutionairen werden verslagen en Wagner moest vluchten naar Zwitserland, wat het begin was van een lange en zware periode voor hem in ballingschap. In hun meer uiterlijke aspect kwamen deze gebeurtenissen zeer dicht in de buurt van de teloorgang van zijn fysieke bestaan, maar ze waren niet minder belangrijk in hun spirituele aspect. Dit was ongeveer het midden van Wagners leven en het is alsof op dit moment twee verschillende wezens elkaar ontmoeten en met elkaar worstelen in zijn innerlijk leven. Wagner was een van die mannen die sterk genoeg en dapper genoeg waren om de hogere mythische realiteit van hun ware zelf in te prenten op de gewone lagere menselijke natuur.

Deze twee - de lagere mens en de hogere mens die tot de toekomst behoort - stonden in dit jaar in een eigenaardige relatie tot elkaar in Wagners leven. Zijn aandeel in het revolutionaire conflict is daar een symptoom van. Hij droeg de sterke wil in zich om nieuwe kunstvormen te baren, die de mens naar boven en naar een nieuw en tot nu toe onverdeeld bestaansniveau zouden moeten dragen. Maar in de vele jaren van strijd en bittere teleurstelling tot dan toe had hij alle hindernissen ervaren waaraan de lagere mens onderworpen is. In een radicale stuiptrekking van de bestaande maatschappelijke orde zag hij de voorbereiding van de wegen waarlangs de mensheid naar een hoger niveau moest stijgen, in harmonie met de artistieke idealen die hij in zichzelf voelde. De gang van zaken liet zien dat deze veronderstelling niet klopte en Richard Wagner moest eronder lijden. Het jaar 1849 vertegenwoordigt een diepe inkervingen in zijn leven. Voortaan zou hij onverbiddelijk werken aan de verwezenlijking van zijn artistiek ideaal, waarbij hij de eenvoudige man, de burger, achter zich liet. Inderdaad, op dit moment dreef de burgermaatschappij waartoe hij behoorde hem tot verbanning en ballingschap. Hij werd vervolgd voor de rol die hij had gespeeld in de revolutie, en er zouden nog vele jaren verstrijken voordat hij weer voet aan wal kon zetten op zijn geboortegrond.

Deze gebeurtenissen worden, zoals ik al zei, weerspiegeld in de prenatale conjunctie van Saturnus en de zon in het sterrenbeeld Boogschutter. Hoe zullen we deze situatie in het lot van de mens in verband brengen met

de kosmische gegevens? Oude astrologische regels zullen ons hier niet helpen, want we hebben hier te maken met een totaal nieuwe astrologische opvatting. We moeten op zoek gaan naar andere manieren en methoden.

In de eerste plaats zullen we vaststellen dat de conjunctie plaatsvond in het sterrenbeeld Boogschutter waarvoor het symbool ♏ wordt gebruikt. Laten we nu proberen wat dieper in te gaan op de symbolische taal van de Dierenriemtekens. De pijl van de Boogschutter geeft zoiets aan als een beweging; een richting die naar een bepaald doel leidt. Om de taal duidelijker en levendiger voor ons te maken, kunnen we het symbool misschien veranderen ♏ , in een steile en kronkelende weg naar boven.

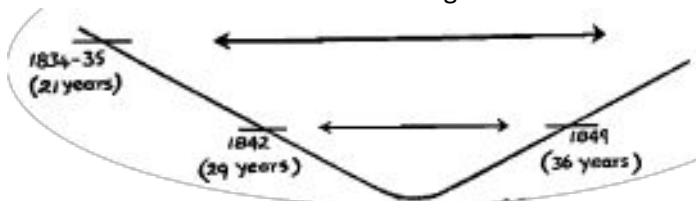
Saturnus was gedurende Wagner's hele embryonale ontwikkeling in de sfeer van de Boogschutter. Nu heeft Saturnus het karakter van zwaarte; het is inderdaad gerelateerd aan het metaal lood. Het is vooral de vertegenwoordiger van het lot; van het lot zo onverbiddelijk als het verloop van de tijd zelf. Saturnus in Boogschutter zal daarom een pad van ontwikkeling naar een bepaald doel aangeven, maar toch steil en moeizaam en zelfs pijnlijk. Dan komt de zon voor Saturnus, die het centrum en de periferie in gelijke balans heeft zoals het zonnesymbool ☉ laat zien. De zon komt hier tot in het sterrenbeeld Leeuw, verbonden zoals we ons kunnen voorstellen met een element van kracht en actie. De zon in combinatie met Mars in de Leeuw, waar het tijdens de embryonale tijd in het sterrenbeeld op 15 augustus 1812 stond, is een waarheidsgetrouw beeld van de opmerkelijke energie van de natuur van Wagner. Want de conjunctie van de zon en Mars betekent in dit opzicht een versterking van de actieve kracht, ondanks de fysiologische betekenis van deze conjunctie.

Wanneer de zon dus voor Saturnus in de Boogschutter passeert, wordt het mogelijk gemaakt dat deze grote daadkracht, die in Wagner's wezen gericht is op een artistiek ideaal voor de toekomst van de mensheid, wordt gezuiverd en getransmuteerd naar een hoger niveau. Dit is wat er gebeurde gedurende het jaar 1849.

Op dezelfde manier zouden we de passage van de andere planeten Mercurius, Venus en Mars voor Saturnus moeten begrijpen. Dit zijn allemaal beelden van opeenvolgende etappes in een moeizame en stijgende weg van het lot, waaruit echter het uitzonderlijke genie van Richard Wagner zijn ware scheppingskracht weet te halen.

De passage van Mercurius voor Saturnus staat ongeveer in verband met het jaar 1855 (zie de tabel). Wagner was in die tijd in Zürich. De tragedie van de drie vrouwen die een beslissende rol speelden in zijn leven kwam aan het licht. In de eerste plaats raakte hij steeds meer vervreemd van Minna Wagner, die tot dan toe op haar eigen wijze zijn trouwe metgezel was geweest, door alle moeilijkheden van zijn leven. De zeer uiteenlopende neigingen van hun twee levens trokken hen steeds meer uit elkaar. Bovendien kwam Mathilde Wesendonk rond deze tijd op een zeer indrukwekkende manier in het leven van Wagner terecht. *Tristan en Isolde* is tegelijk het beeld en de vrucht van de diepe emoties en vergaande innerlijke ervaringen die hij met haar onderging. In diezelfde jaren kwam Cosima Buelow met hem in contact. Het was Cosima die hem moest helpen zijn levenswerk tot een goed einde te brengen.

Als we op deze manier naar het leven van Wagner kijken, komen we tot een zeer opmerkelijk aspect, dat misschien wel in een schema is aan te geven.

Het was in 1834-1835 dat Richard Wagner een ontmoeting had met Minna Planer, die zijn vrouw werd. Ongeveer $3 \times 7 = 21$ jaar is verstreken tot het jaar 1855, waarvan we nu spreken. Tussendoor

waren er de gebeurtenissen van 1842 en 1849. In 1842 kwam Wagner na grote ontberingen terug van Parijs naar Dresden, en 1849 was de tijd van zijn dramatische vertrek uit Dresden - zijn vlucht naar Zwitserland. Als we deze drie cycli van zeven jaar - zoals aangegeven in de tekening - met elkaar vergelijken, zien we dat er ongeveer in het midden van de vijfde zevenjaars periode (tussen 28 en 35 jaar) een keerpunt in het leven van Wagner was. Elke volgende gebeurtenis is als een soort reflectie van een overeenkomstige gebeurtenis vóór dit keerpunt, maar dan op een hoger niveau. Zo verschijnt de terugkeer uit Parijs, waar hij niet (helemaal?) welkom was, opnieuw in een gewijzigde vorm in de vlucht van 1849. De eerste ervaring met Minna Planer, in 1834, wordt omgevormd tot het hoogtepunt van het jaar 1855. We kunnen ons een idee vormen van de overweldigende innerlijke veranderingen die in deze menselijke ziel moeten hebben plaatsgevonden rond de leeftijd van 42 jaar, (dat wil

zeggen in 1855). Veranderingen die slechts met grote terughoudendheid kunnen worden besproken, maar die zeker van diepe betekenis waren voor zijn schepping. De mogelijkheid van deze diepe veranderingen was geworteld in al die gebeurtenissen die in het prenatale leven in de conjunctie van Mercurius en Saturnus werden ingeprint(?).

De passage van Venus voor Saturnus is op dezelfde manier gerelateerd aan het jaar 1857, toen de gebeurtenissen waar we naar verwezen in relatie tot Mercurius hun hoogtepunt bereikten, terwijl op hetzelfde moment een ander en geheel nieuw element binnenkwam. Op Goede Vrijdag 1857, na een lange periode van uiterlijke en innerlijke duisternis, had Richard Wagner een diepgaande ervaring van nieuw leven in de opkomende zon, de opening van de lentetijd. Hij herinnerde zich ineens hoe de gedachte aan Goede Vrijdag hem ooit overkwam bij het lezen van Wolfram von Eschenbachs *Parsifal*. Vanuit die indruk bedacht hij al snel zijn eigen drama van *Parsifal*, dat op een unieke manier voorbestemd was om zijn hele levenswerk te bekronen.

Deze gebeurtenis had zijn weerspiegeling gevonden in de prenatale constellaties van Venus. Op 15 augustus 1812 was Venus in conjunctie met Jupiter in het begin van het sterrenbeeld Kreeft. Passeerde vervolgens vòòr Saturnus langs, de Venus invloed werd krachtig versterkt door de diepe en moeilijke ervaringen die in het jaar 1857 zouden komen, waardoor het Kreeftsymbool werd getransformeerd tot een beeld van de kosmische Geest die binnenkomt uit een oeroud verleden, die het huidige tijdperk doorloopt en weer verder gaat naar de kosmische toekomst van de Aarde.

Het Kreeftsymbool kan ook worden gezien als een beeld van twee spiralen waarbij de ene in de andere overgaat - de ene met een betrokken beweging en de andere meer met een evoluerende beweging, wat de eeuwigdurende en levende passage van het verleden naar de toekomst betekend.

We hoeven alleen maar uit Wagners *Parsifal* de drie personages van Titurel, Amfortas en Parsifal zelf te selecteren en het beeld wordt levendig. Titurel vertegenwoordigt het kosmische verleden, Amfortas de huidige tijd van de menselijke evolutie te midden van crisis en lijden, en Parsifal de genezende geest van de toekomst van de aarde, ondersteund door de diepe kracht van de Heilige Graal.

Parsifal was Richard Wagner's ingeboren levensdoel, te bereiken via een lange en vermoeide pelgrimstocht. In 1882, toen het voltooide drama voor het eerst in première ging, verliet hij het jaar daarop, in 1883 de aarde. Deze laatste stap naar volmaaktheid werd weerspiegeld in de prenatale conjunctie van Saturnus en Mars, die op grond van de maancyclusen verband houdt met het jaar 1876-1877. In het jaar 1876 werd *De Ring* voor het eerst uitgevoerd in Bayreuth. In 1877 werd de tekst van het Parsifal-gedicht voltooid. De eerste volledige uitvoering van *De Ring des Nibelungen* kan worden beschouwd als het hoogtepunt van een lang tijdperk in de innerlijke evolutie van Richard Wagner. Opnieuw was het een tijdperk van ongeveer drie keer zeven jaar (1857-77), en pas toen deze periode was afgelopen, was hij in staat om de tekst van *Parsifal* af te maken en op muziek te zetten. Daarom moest Mars, die in het prenatale tijdperk op 15 augustus 1812 in conjunctie met de zon was en als het ware een hogere synthese van de creatieve energie vertegenwoordigde, het langst wachten op de vervulling. Toch zou dit eindelijk de kroon op het levenswerk van Richard Wagner zijn.

Zo hebben we in de prenatale constellatie van een mens, de relatie tot de maancycli gezien, zoiets als een vooraf gedefinieerd en profetisch plan van het aardse leven dat op het punt staat te beginnen. Het is inderdaad een zeer complex organisme dat geweven is uit de spirituele essenties van de kosmos, op een volledig individuele manier gevormd voor elk afzonderlijk menselijk leven, en opgenomen in de aardse natuur van de mens. Evenmin werkt deze delicate en kosmische entiteit in de mens als een louter abstracte kracht of een decreet van het lot. Het is een levende werkelijkheid, die het fysieke lichaam zelf helpt te formeren en gestalte te geven. In zijn effecten kunnen we deze hemellichaam detecteren, zelfs in de opbouw van de organen van het lichaam, in ziekten en neigingen tot ziekte. Het is in zichzelf een lichaam dat zich op een hoger niveau aanpast aan het fysieke lichaam. We kunnen het in verband brengen met wat in het occultisme bekend staat als het etherische lichaam.

Toch is dit lichaam, geweven als het is uit de krachten van de sterren, niet meer dan een vooraf gedefinieerd plan voor het komende aardse leven. Het is als de kaart van een land. We kunnen onze reis in een bepaalde

richting in kaart brengen en ons tot op zekere hoogte door een dergelijke vastberadenheid ermee verbinden, maar voor onze innerlijke ervaring van het landschap zijn we nooit gebonden. Vanuit de indrukken die we onderweg met onze zintuigen krijgen, kunnen we in onszelf alles wat het innerlijke leven en de verbeelding van de ziel mogelijk maakt, opwekken. Hoe levendiger we zijn, hoe meer we zullen ontvangen. Zo kan er ook geen absolute bepaling zijn van het verloop van het menselijk leven door de wereld van de sterren.

ASTROLOGIE III - vervolg HET PRENATALE ASTROGRAM

De Moderne Mystiek en Wetenschapsreview

Artikel van Willi Sucher, oktober 1937

De gebeurtenissen in de planetaire sferen tijdens de embryonale ontwikkeling van de mens, zoals we hebben gezien, stellen het etherlichaam of het lichaam van de kosmische krachten voor, die het fysieke lichaam moeten doordringen en vitaliseren. Aan de ene kant hebben we de veelvuldige diversiteit aan kosmische verschijnselen, het samenkomen en weer uit elkaar gaan van de verschillende planeten, hun conjuncties, opposities, enzovoort. Gedurende die tijdperiode ondergaat de planetaire wereld een zekere evolutie. Er vinden constellaties plaats die maar één keer in de loop van een groot Platonisch jaar kunnen gebeuren. Dit alles gebeurt in het prenatale tijdvak, dat gemiddeld 273 dagen voor de geboorte ligt, en het moment van de geboorte zelf. Aan de andere kant wordt dit hele planetaire gebeuren door de cycli van de Maan in een duidelijk verband gebracht met het tijdsverloop en het ritme van het komende aarde-leven van de mens. De levende, vloeiende beweging van het planetaire systeem wordt als het ware vastgelegd in de ongeveer tien prenatale maancyclusen, net zoals een aardse gang van zaken op een film zou kunnen worden vastgelegd. De geïndividualiseerde sterrenorganisatie, die zo in de prenatale periode wordt gevormd, heeft een reële en duurzame betekenis voor het hele leven van een mens. Gescheiden, bij wijze van spreken, van zijn kosmische oorsprong, wordt het in ons een onafhankelijke organisatie, een lichaam in de tijd die we het etherisch lichaam noemen.

Het etherlichaam neemt bezit van het fysieke lichaam vanaf het eerste ogenblik en voert in de loop van de tijd een bepaalde organische ontwikkeling in, en begeleidt het naar een vastgesteld doel. Het onttrekt de materiële substantie aan zijn natuurlijke neiging tot desintegratie en brengt het in een stroom van ontwikkeling, metamorfose, en vooruitgang. Door deze levende krachten die ons lichaam vormen, hebben we een nauwe relatie met de krachten van het leven en de groei in het plantenrijk, want een soortgelijk principe is ook in het plantenrijk van toepassing. In zijn eigen essentie, onzichtbaar, supersensibel, en herkenbaar voor de fysieke zintuigen alleen door zijn uitwerkingen, is het levend in het plantenrijk en zorgt het ervoor dat de plant wortel schiet en groeit in harmonie met de kosmische ritmes van de seizoenen. Het dringt aan op de ontwikkeling van de plant naar een bepaald doel door de bloei heen tot een nieuwe zaadvorming.

Dit superieure etherische lichaam van de plant roept vanuit de materiële wereld een zekere ontvouwing en ontwikkeling in de tijd op en brengt een zeker evenwicht tot stand tussen het bloeiende, groeiende en het rottende, vervagende proces. Toch is er ook een essentieel verschil met de mens. De plant is, net als het ritme van zijn ontwikkeling, nooit bevrijd van de eeuwigdurende cyclus die begint met de zaadvorming en weer leidt tot de zaadvorming zoals voorheen. Het tijdsverloop van een menselijk aards leven is daarentegen uniek, individueel en nooit meer te herhalen. Dit komt omdat het menselijk etherisch lichaam voortdurend wordt beïnvloed uit de sfeer van de ziel - het zogenaamde astrale - en het ik of het ego. Deze hogere leden - het astrale lichaam en het Ego - zijn afwezig in de plant. Toch geeft de plant een zuiver en mooi beeld van de werking van het etherische lichaam, dat de band tussen de kosmische ritmes en de traagheid van de aardse materie tot stand brengt. Het etherische lichaam brengt kosmisch leven en beweging in de verstarring van de aardse en minerale wereld.

Tussen de krachten van de bredere kosmos en die van de aarde is het etherische principe de essentiële bemiddelaar. Maar hetzelfde beeld ontstaat wanneer we terugkeren naar ons uitgangspunt, de prenatale constellaties. Het planetaire rijk, dat een beeld is van het etherische lichaam, is een tussenpersoon tussen de kosmos van vaste sterren die vooral in de dierenriem geconcentreerd zijn, en de Aarde als de geboorteplaats.

Een aspect hiervan is ons getoond in het voorbeeld van Richard Wagner's prenatale horoscoop. De sterrenbeelden Kreeft ♋ en Boogschutter ♏ of geven een innerlijke spirituele inhoud aan de planetaire conjuncties die voor hen plaatsvinden. Het is als het verloop van een drama op het toneel; de acteurs zijn de planeten, de tekens van de dierenriem zijn als het landschap - de vleugels in tijd en ruimte. Het drama vraagt echter ook om een publiek; het ethische effect ervan zal indruk maken op de harten van degenen die er getuige van zijn. Waar is dit laatste element te vinden in alle kosmische constellaties? Het is binnen de aardse sfeer dat we het moeten zoeken. Het aardse rijk is de echte tegenhanger van de wereld van de vaste sterren. Het

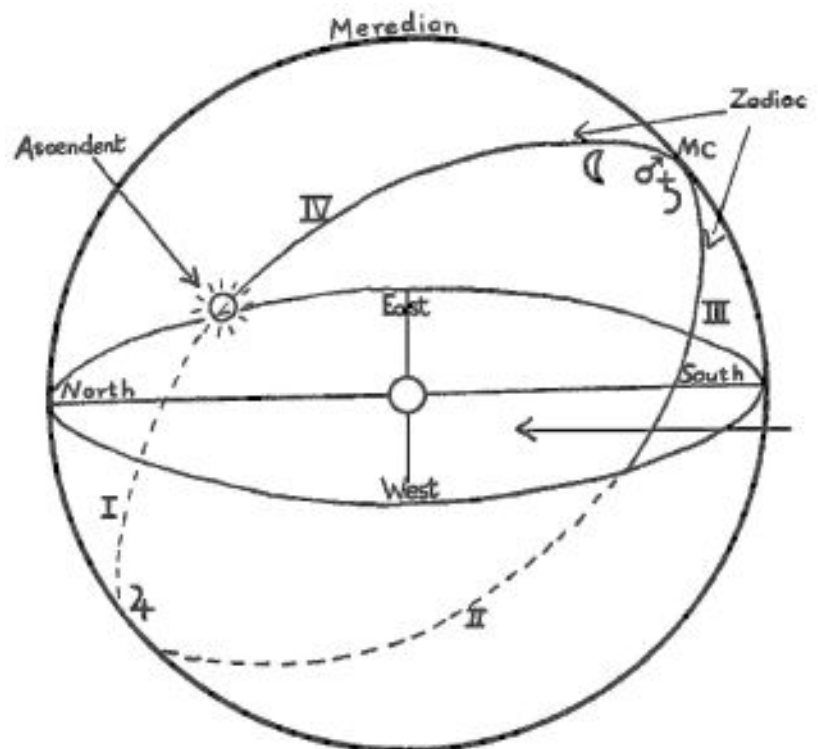
etherische rijk van de planeten bemiddelt tussen de twee. Al in de prenatale periode neigt de fysieke ontwikkeling van het embryo naar dit aardse rijk, maar in zijn eigen vorm als aardse ruimte begint het aardelement pas op het moment van de geboorte aanwezig te zijn. Hoe openbaart het zich dan? De geboorte vindt plaats op een bepaalde plaats op de aarde en op een bepaald uur van de dag of de nacht. Dit geeft de aardse ruimte een precieze en duidelijke relatie met de sterrenhemel, want op dit moment rijst een bepaald sterrenbeeld op boven de oostelijke horizon, een ander sterrenbeeld staat in het westen, nog een ander gaat over de meridiaan en zo verder. Daarbij hebben de planeten ook een vaste relatie met de aardse ruimte. Als de geboorte bijvoorbeeld 's ochtends plaatsvindt, dan komt de zon op in het oosten; als het 's avonds plaatsvindt, dan is de zon in het westen. De aardse ruimte - zijn karakteristieke configuratie door de vlakken van de horizon en de meridiaan - zal daarom op elk moment op een andere manier in relatie staan tot de kosmos. Deze aardse ruimte is het derde element waarop we de prenatale sterrenbeelden moeten beoordelen. Hoewel ze er in de prenatale tijd nog niet echt is, maar pas vanaf de geboorte, neigt de hele prenatale ontwikkeling er toch naar.

De vlakken van de horizon en de meridiaan geven ons een natuurlijke verdeling van de aardse ruimte op het moment van de geboorte in vier kwadranten. De astrologie heeft in de loop van de tijd een verdere verdeling van deze kwadranten in drie sectoren aangenomen, waardoor er vier keer drie, dus twaalf delen van de ruimte, om de noord-zuid-as van de aardse ruimte zijn gerangschikt als de delen van een sinaasappel. In de aldus gevormde ruimte zal de kosmos - daarboven de dierenriem - op zeer verschillende manieren werken, afhankelijk van het uur van de dag en de geografische breedtegraad.

In de begeleidende tekening hebben we geprobeerd weer te geven hoe de dierenriem en de planetaire wereld de aardse ruimte binnenvielen ten tijde van de geboorte van Richard Wagner, waarbij we in gedachten hielden dat het niet eenvoudig is om een driedimensionaal gebeuren in twee dimensies weer te geven. Richard Wagner werd geboren bij zonsopgang, daarom zien we de Zon op de lijn van de oostelijke horizon (de astrologische ascendant), maar het is vrij ver naar het noordoosten. De dierenriem komt via een vrij lange boog op de lijn van de door MC of Media Coeli, weergegeven meridiaan, en daalt dan in een relatief korte boog naar het zuid-westen. Corresponderende relaties zijn, alleen in omgekeerde volgorde, te vinden op het ruimtelijke halfronnd onder de horizon.

In de binnenste cirkel krijgen we zoiets als het conventionele beeld van een horoscoop van de geboorte. De zon staat in de ascendant, met andere woorden, komt op. Venus en Mercurius zijn al opgekomen; Maan, Mars en Saturnus zijn dichtbij de meridiaan; Jupiter is onder de horizon. Vanaf de geboorteplaats (voorgesteld door O) is de omringende ruimte verdeeld in twaalf delen (vier kwadranten van elk drie sectoren, zoals hierboven beschreven) die genummerd kunnen worden van 1 tot 12 - de bekende astrologische huizen.

Hoewel ze bekend zijn in de hedendaagse astrologie, vinden mensen het vaak het moeilijkst om deze schematische horoscopen te vertalen naar een echte en ware verbeelding van de kosmische feiten op het moment van de geboorte van een mens. Toch is dit wat nodig is. We kunnen dan het bovenstaande plaatje aanvullen met een meer driedimensionale tekening die zal helpen om een begrip te creëren.

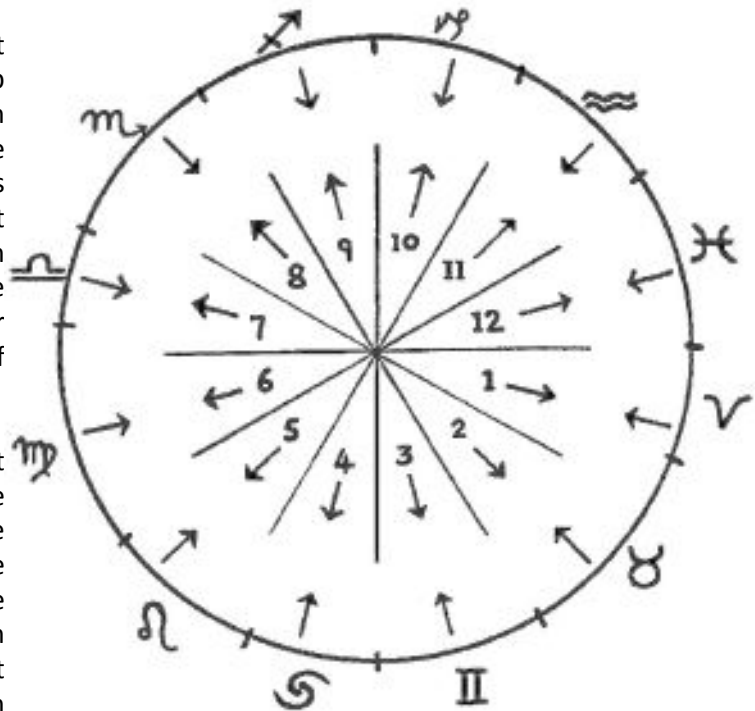

De tekening wordt gezien vanuit een locatie die buiten de kosmos ligt en die de plaats van geboorte voorstelt. Van daaruit zien we het horizontale vlak met zijn richtingen: oost, west, noord en zuid. De grote verticale cirkel is de lijn van de meridiaan, terwijl de schuine cirkel die deze doorsnijdt op het punt MC de dierenriem voorstelt. Het horizonvlak ontmoet de dierenriem in de ascendant en verdeelt deze in twee delen, het zichtbare deel dat is weergegeven in de volledig getrokken lijn en het onzichtbare deel dat wordt weergegeven door de stippellijn onder de horizon. De zon komt op. De boog van de dierenriem van de ascendant naar het MC is groter dan van daar naar beneden - het punt waar hij ondergaat in het zuidwesten. Deze en andere omstandigheden worden duidelijk gemaakt door zo'n tekening.

De verschijnselen zijn dus drieledig: ten eerste is er de dierenriem, ten tweede zijn er de planeten die op het moment van de geboorte vanuit hun prenatale omzwervingen op hun verschillende plaatsen aankomen, en ten derde is er de aardse ruimte, verdeeld in vier of twaalf delen. In onze tweede tekening zou het te ingewikkeld zijn geweest om de twaalf voor te stellen, maar we kunnen in ieder geval de vier kwadranten herkennen. Het vlak van de horizon verdeelt de ruimte in een bovenste en een onderste hemisfeer; het vlak van de meridiaan verdeelt het in een oostelijke en een westelijke helft. Zo ontstaan de kwadranten I tot en met IV, die elk weer in drie delen verdeeld zijn en ons twaalf geven.

In het vorige artikel werd getoond hoe de relaties tussen de planeten en de sterrenbeelden van de dierenriem kunnen worden gelezen, zelfs als een kosmisch schrift. Zo werd bijvoorbeeld de beweging van Saturnus in Boogschutter, gezien in samenhang met Mercurius, Venus en Mars in hun bewegingen, is van grote betekenis bevonden voor het leven van Wagner. De vraag zal nu zijn, hoe wordt het kosmische schrift verder verrijkt door de opname van het aardse c.q. ruimtelijke aspect op het moment van de geboorte?

Deze constellaties vonden plaats met Saturnus in een deel van de dierenriem die op het moment van de geboorte de ruimte van het 8e en 9e huis binnenstroomt, en van de andere kant ook in het 2e en 3e huis. Dit feit is aangegeven in de buitenste cirkel in het eerste diagram. Maar om te beginnen moeten we proberen enig inzicht te krijgen in de betekenis van deze zogenaamde huizen, door de aarde-ruimte op te delen in twaalf gebieden en deze te specificeren.

Terwijl de planeten een beeld zijn van het etherische lichaam en als het ware de intenties van de astrale wereld van de vaste sterren in zich opnemen, is de aardse ruimte als een voorstelling waarin deze kosmische ingangen zullen worden gemaakt. Het is een beeld van het puur fysieke, namelijk het fysieke lichaam van een mens. Zoals een geschreven voorstelling vertelt over het werk van een mens, zo vertelt het fysieke lichaam van een mens, met al zijn zichtbare eigenaardigheden, over de daden van de goden door middel van het sterrenuniversum. De aardse ruimte bij de geboorte zal een kosmisch beeld van het fysieke lichaam zijn, de twaalf huizen vertegenwoordigen de twaalfvoudige aard van het lichaam zoals dat bekend is bij het occultisme. De twaalf huizen zijn in feite de twaalfvoudige dierenriem naar binnen gekeerd in het aardse rijk. De dierenriem straalt neer op de aarde, terwijl de twaalfvoudige aardse ruimte zich ontvankelijk opent voor de omringende kosmos.

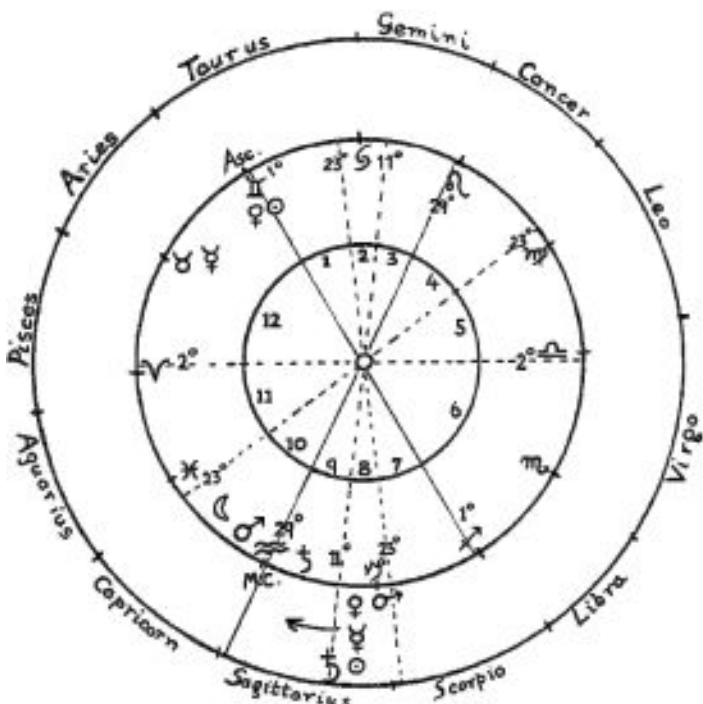
Het is niet zonder betekenis dat in de astrologie de twaalf huizen traditioneel worden aangeduid met de symbolen van de dierenriem. We moeten alleen niet vergeten dat de huizen betrekking hebben op het menselijk lichaam. Zo kunnen we het eerste huis weergeven door het symbool ♈, het tweede huis door ♉, het derde door ♊ enzovoort, tot het twaalfde huis, dat zou overeenkomen met ♑.

Op deze manier verkrijgen we de volgende relaties van de twaalf huizen met de fysieke mens:

- 1e Huis = ♈ De Ram. Dit is gerelateerd aan de rechtopstaande gedragen hoofd, waarbij de verticale lijn in de mens wordt benadrukt in tegenstelling tot de horizontale houding van het dier.
- 2e Huis = ♉ De Stier. Dit is een beeld van het strottenhoofd en al die aspecten van het lichaam die verband houden met de vorming van spraak en geluid.
- 3e Huis = ♊ De Tweeling is verbonden met de symmetrie van de menselijke vorm, de twee armen in het bijzonder; ook de relatieve symmetrie van de twee helften van het gezicht, de twee longen, enz.
- 4e Huis = ♋ De Kreeft. Het symbool zelf geeft het omhullende gebaar van de borstkas, de ribben aan.
- 5e Huis = ♌ De Leeuw. Ook dit symbool is een waarheidsgetrouw beeld, van het hart in het centrum ten opzichte van de bloedsomloop.
- 6e Huis = ♍ de Maagd Is gerelateerd aan de interne delen van het lichaam die zich onder het middenrif bevinden.
- 7e Huis = ♎ De Weegschaal is verbonden met de regio van de heupen. Het punt van evenwicht tussen de heupen, tussen de bovenste, de meer naar binnen gerichte [impulsen], en aan de andere kant de onderste [natuur], waar door de bewegingsorganen meer met de buitenwereld in contact komt.
- 8e Huis = ♏ De Schorpioen heeft te maken met de sfeer van de voortplantingsorganen.
- 9e Huis = ♐ De Boogschutter. Hier richten we ons tot het gebied van de bovenbenen, waarbij we heel duidelijk de uiterlijke neiging tot uitdrukking komt. De mens in relatie tot de aarde.
- 10e Huis = ♑ De Steenbok is voornamelijk gerelateerd aan de knieën, maar in bredere zin aan alle gewrichten, en geeft het lichaam zijn mechanica en mobiliteit.
- 11e Huis = ♒ De Waterman. De regio van de onderbenen-, en armen komen hier tot uitdrukking; met de kracht van een harmonieuze en mooie beweging.
- 12e Huis = ♓ De Vissen worden geassocieerd met de voeten en handen, het aanraken en werken en het betreden van de fysieke buitenwereld.

In het voorbeeld van Richard Wagner is het veelzeggende dat de prenatale conjuncties met Saturnus plaatsvonden in een gebied van de kosmos waar bij de geboorte het 8e en 9e huis, respectievelijk aan de andere zijde het 2e en 3e huis, zich openen. De trilogie van het kosmische schrift verschijnt dan op deze manier: 1: Sterrenbeeld: Boogschutter; 2: Saturnus in opeenvolgende conjunctie met de andere planeten; 3: 8e en 9e (2e en 3e) Huis.

Alle gebeurtenissen die in het etherische lichaam van Richard Wagner door de prenatale passage van de zon, Mercurius, Venus en Mars voor Saturnus in Boogschutter werden voorbereid, gaan eindelijk de huizen binnen; in de lichamelijke sferen van ♐ en ♑. Deze prenatale gebeurtenissen behoren tot de gebeurtenissen in het lot van Richard Wagner in de jaren 1849, 1853, 1857 en 1876-7 (in eerdere artikelen tot in detail besproken), waarbij Richard Wagner door alle stormen en beproevingen van zijn ervaringen opstond tot het uiteindelijke hoogtepunt van zijn historische grootsheid als kunstenaar en componist van deze tijd. De kosmische krachten, die in het etherische rijk zijn ontstaan, zijn geïncarneerd in de sferen van het spraak-organisme en van de armen die zich uitstrekken

tot actie, dat wil zeggen tot de sfeer die het mogelijk maakt om te ervaren en om woord en geluid te modelleren. Men heeft de indruk dat dit alles in de binnenste organen van het oor en het strottenhoofd voor het eerst op een kiemkrachtige manier wordt geboren en dat dit alles uitmondt in de gedichten, composities en dramatische scènes die Richard Wagner met zijn armen en handen tot stand brengt.

Dit alles moest worden bereikt in een moeizame en moeilijke weg van het leven. Het is inderdaad een indrukwekkend feit dat Wagner pas op 63-jarige leeftijd in het Theater van Bayreuth zijn kunst kon uitzetten op een manier die aan zijn ideaal beantwoordde. We zien hierin de neiging van Boogschutter ² waarin we het beeld van een moeilijke en moeizame beklimming vinden. Saturnus ontvangt deze kosmische tendens in zichzelf en draagt deze tot in de vorming van het etherlichaam door al zijn ontmoetingen met de andere planeten in de tijd voor de geboorte.

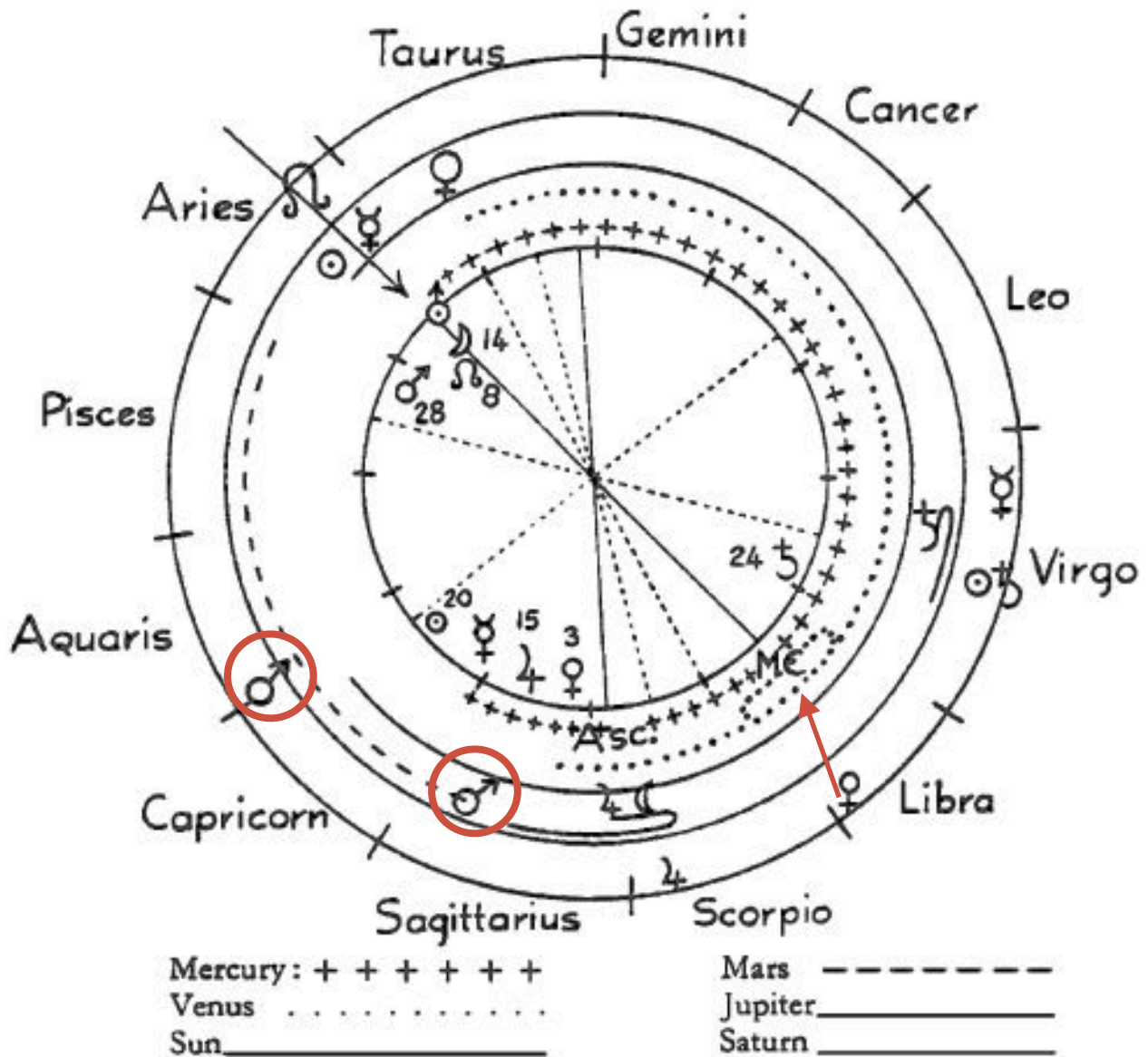
Dit alles werd in het fysieke lichaam gebracht op de manier die nu is aangegeven, en de eeuwige individualiteit van Richard Wagner nam en maakte er de prachtige prestatie van die hij ons door zijn eigenlijke biografie - de weg van zijn aardse leven - gaf.

HET RAADSEL VAN EMANUEL SWEDENBORG

De Moderne Mystiek en Wetenschapsreview

Artikel door Willi Sucher, december 1937

Diepe raadsels ontstaan voor ons als we het leven van Swedenborg proberen te begrijpen. Hier is een individualiteit die tot op zekere hoogte in zijn leven uitmuntende capaciteiten in de natuurwetenschap en techniek tentoonstelde; de wetenschappelijke wereld is ook vandaag de dag nog bezig met het resultaat van een deel van zijn werk. Toen kwam er, naar het zich laat aanzien, ineens een grote verandering in zijn ziel. Hij werd theoloog, hij vertelde over zijn ervaringen van een bovenzintuiglijke wereld en werd voor veel mensen de grondlegger van een nieuwe religieuze visie. Om deze reden zal het interessant zijn om te proberen inzicht te krijgen in zijn leven en karakter zoals dat weerspiegeld wordt in de sterrenbeelden in de hemel.

SWEDENBORG

Geboorte: 29 januari 1688- Juliaanse kalender (binnenste cirkel).

Begin van het prenatale tijdperk: 20 april 1687 (middencirkel).

(Prenatale sterrenbeelden aangegeven tussen de middelste en de binnenste cirkel.)

Sterrenbeeld van de kosmische filosofie: 27 september, 1687 (buitenste cirkel).

Swedenborg werd geboren in Stockholm op 29 januari 1688 (Juliaanse kalender). Aan de Universiteit van Uppsala studeerde hij filosofie, filologie, wiskunde en natuurwetenschappen, wat laat zien wat een veelzijdige en universele man hij was. Van zijn reizen in Engeland, Nederland, Frankrijk en Duitsland in de jaren 1710- 1714 leerde hij veel over de wereld. In 1716 werd hij adviseur van de Koninklijke Raad van Mijnbouw in Stockholm en in de daaropvolgende jaren heeft hij veel bereikt op gebied van technische en bouwkundige zaken. Zijn bekende prestatie op het gebied van techniek bereikte hij tijdens de belegering van een Zweedse stad in het jaar 1718, toen hij een aantal schepen over land vervoerde voor de afstand van ongeveer veertien Engelse mijlen. Het was echter vooral in de natuurwetenschappen dat hij een lichtend voorbeeld was van zijn tijd, en zelfs vandaag de dag bewerken verenigingen van Zweedse professoren de overvloedige wetenschappelijke geschriften die in deze periode van zijn leven zijn ontstaan.

Vervolgens bracht hij rond het jaar 1745 een werk uit, *De cultu et amore Del (Over de aanbidding en de liefde van God)*, dat al aangaf dat hij uit de puur wetenschappelijke sfeer vertrok. Het is in deze tijd dat er naar een van zijn verlichtingen wordt verwezen. Hij zag met geestelijke waarneming de bovenzintuiglijke wereld. In een schat aan theologische geschriften vertelde hij over zijn bovenzinnelijke ervaringen, en zijn volgelingen stichtten zoiets als een nieuwe christelijke kerk, gebouwd op de geschriften en openbaringen van de ziener.

Swedenborg stierf in Londen op 82-jarige leeftijd, nadat hij zijn beste en meest uitgebreide werk had voltooid en de dag van zijn dood enkele weken van tevoren had voorspeld.

Het is bijzonder interessant om te zien hoe deze "pauze" in het leven van Swedenborg weerspiegeld wordt in zijn prenatale horoscoop. Het is in deze horoscoop dat, zoals we hebben gezien, de etherische organisatie wordt weerspiegeld, en deze gebeurtenissen uit het leven van Swedenborg moeten op een of andere manier in beeld worden gebracht. Het jaar dat al genoemd werd als het jaar van Swedenborg's verlichting namelijk 1743 was het 55e jaar van zijn leven; we moeten dus verwijzen naar het einde van de 8e maancyclus, gerekend vanaf het begin van de prenatale horoscoop op 20 april 1687, volgens de Juliaanse kalender ($8 \times 7 = 56$). Op dat moment vond een exacte conjunctie plaats tussen Jupiter en Mercurius in het sterrenbeeld Boogschutter ♐ -1° en Mars ♂ - - - ongeveer 12° in Waterman (♊) en de zon ——— in Schorpioen (♏), terwijl Venus retrograde (teruglopend) bewoog in Weegschaal ♎ . [*zie tekening hierboven aan de buitenkant rood*]

De positie van Venus is bijzonder belangrijk, omdat zij retrograde liep, en, zoals te zien is in de afbeelding, loopt de retrograde beweging voor de zon in het sterrenbeeld Weegschaal. Het is met dit feit dat de "pauze" in het leven van Swedenborg, met als hoogtepunt de verlichting van het jaar 1743, bijzonder verbonden is. We komen tot dezelfde conclusie als we de horoscoop vanuit een meer fysiologisch oogpunt bekijken. Hier, waar we vooral een kardinale situatie in zijn leven moeten beschouwen, biedt de retrograde beweging van Venus in Weegschaal een zeer indringend beeld. Het is alsof de spirituele essentie van de Weegschaal direct door de Venusfeer spreekt; een element van beslissing is hier aan het werk. Zoiets als de twee schalen van een balans lijken te leven in dit beeld waarin de tweeledige aard van Swedenborg - zelfs als een Januskop - tot uitdrukking komt. Aan de ene kant van de weegschaal ligt het kosmische lot van Venus zoals dat in het begin van het prenatale tijdperk van het sterrenbeeld Stier uitgaat; aan de andere kant is Venus op weg naar de Boogschutter, die daar op het moment van de geboorte aankomt. Venus afkomstig van de Stier geeft ons een beeld van de rationalistische, wetenschappelijk en praktisch mens, terwijl Venus die overgaat in de Boogschutter de ziel sterk georiënteerd is op religie, de strevende ziel, die opstaat tot een kennis van de geest. Het scharnierpunt ligt in de constellatie Weegschaal, en hier gaat Venus inderdaad door het nulpunt, door een soort niets, een lege leegte, waarin de andere kant van Swedenborgs eigen wezen - de theosoof - met plotselinge kracht binnendringt. Want in feite is de invloed van het retrograde karakter van Venus op dit moment gedempt en verzwakt.

Er is echter nog een ander aspect van de vraag. Als we kijken naar de geboortehoroscoop (binnenste cirkel van het diagram), dan zien we meteen de positie van de maan. Het is in samenhang met Uranus en ook dicht bij de maanknoop en bij Mars. Hier moet er een sleutel tot bepaalde geheimen zijn, en als we teruggaan naar het moment waar de maanknoop was op de plaats waar de Maan bij de geboorte stond, vinden we iets heel opmerkelijks. Zoals aangegeven in het artikel *De Poort van de Maan*, is het de zogenaamde constellatie van de kosmische filosofie die we tegenkomen bij het teruggaan naar dit punt van de tijd. Deze constellatie geeft ons, vanuit een bepaald gezichtspunt, een beeld van het astraal lichaam. De datum ervan is 27 september 1687. Zo is

het voor Swedenborg in de periode van de prenatale horoscoop, rond het einde van de 6e prenatale maancyclus. Dit moet dus in verband worden gebracht met het 42e jaar van zijn leven. Toegegeven, dat is enige tijd voor de beschreven gebeurtenissen, die hun hoogtepunt bereikten in het 55e jaar, maar we kunnen ons gemakkelijk voorstellen dat de verandering die zou ontstaan al in dit 42e jaar in het diepst van de ziel van Swedenborg werd voorbereid.

Hoe dan ook, de constellatie van de kosmische filosofie die op dit moment verschijnt is het meest verhelderend (buitenste cirkel in het diagram). Mars gaat net over van Steenbok naar Waterman en tegelijkertijd vindt er in Maagd een conjunctie plaats tussen de zon en Saturnus. Voluntarisme (Mars) gaat over van spiritualisme naar pneumatisme. Dit wijst op een spirituele levensfilosofie die in staat is om te kijken naar een actieve wereld van spirituele hiërarchieën - een wereld van hemelse engelachtige wezens. Verbonden met deze constellatie is de conjunctie van zon en Saturnus in Maagd. Hier wordt het fenomeen aangeduid in verband met het gnostische element van Saturnus. De spirituele wereldopvatting van Swedenborg is niets abstracts of "uit de lucht gegrepen". Het is gebaseerd op een echte kennis van bovenzintuiglijke fenomenen, hoewel ook hier bepaalde innerlijke moeilijkheden worden aangegeven in verband met het passeren van de zon voor Saturnus. Swedenborg erkent de realiteit van het bovennatuurlijke, maar heeft er moeite mee door te breken vanwege een zekere eigenaardigheid van zijn eigen wezen. Dit is het geheim dat in de conjunctie van de Maan met Uranus bij de geboorte wordt aangegeven, wat op zich al heel beslist in de richting van het occultisme wijst.

Als we nog dieper kijken, vinden we in het contrast tussen de zon-Saturnus conjunctie en de positie van Mars in Steenbok-Aquarius een diepere reden voor de schijnbare dualiteit van het karakter van Swedenborg. Tussen de twee sterrenbeelden is er een trigonaal (120°) aspect. In de spirituele horoscoop is de werking van de aspecten omgekeerd, en dus zorgt een trigonaal aspect voor moeilijkheden. In de zon-Saturnus positie in Maagd zien we de natuurwetenschapper uitgedrukt (gnosis in fenomenalisme), ook de technische en wiskundige empiricus (zon-empirisme), terwijl we in de positie van Mars de Swedenborg van latere jaren zien, die zich in de richting van de geest beweegt. Swedenborg was nog niet in staat om de natuurwetenschappen en de geesteswetenschappen naar buiten toe te verenigen. De "pauze" kwam tussen deze twee in. Toch steunden de twee standpunten elkaar naar binnen toe, want door zijn liefde voor de natuur, gevuld met kennis, plantte Swedenborg het zaad in zijn ziel voor die krachten waarmee hij vervolgens in staat werd gesteld, op de voor hem kenmerkende manier, de vele details van een geestelijke wereld waar te nemen.

Dit artikel is alleen bedoeld om een bepaald deel van Swedenborg's horoscoop te geven, namelijk datgene wat op het eigenaardige tweeledige aspect van zijn karakter duidt.

DE POORT VAN DE MAAN-1

De Moderne Mystiek en Wetenschapsreview
Artikel door Willi Sucher, december 1937

Wat we in de loop van deze studies hebben bereikt, is in feite niets anders dan doordringen tot de geestelijke achtergrond van de ascendant van de geboorte. Want zoals we zagen bij het uitwerken van de prenatale horoscoop van Richard Wagner, geeft de ascendant bij de geboorte, of de descendant, al naar gelang het geval, de plaats aan waar de maan stond aan het begin van al die prenatale gebeurtenissen in de kosmos die we hebben overwogen.

We moeten nu ook in staat zijn om de hele zaak van de andere kant te bekijken om te zien wat er geestelijk belangrijk is. Kort voor de geboorte ondergaat de menselijke ziel de laatste fasen van de afdaling naar de aardse wereld. Ze kleedt zich met de drie lichamen of dragers. Dit is het essentiële feit van de doorgang door de maansfeer vlak voor de eigenlijke binnenkomst in de aardse wereld. Om te beginnen is er de zuivere ziel en geest van de mens, het essentiële ego dat zich al heeft gekleed in een lichaam van zielekrachten, dat over het algemeen het astrale lichaam wordt genoemd. Dan zoekt de ziel op een bepaald moment verbinding met de fysieke kiem die door de ouders wordt geleverd. De bevruchting vindt dan plaats. Rond deze tijd is de menselijke ziel - nog maar gedeeltelijk in verbinding met de embryo - en vormt het voor zichzelf een etherisch lichaam uit de omringende kosmische ether, zoals modern esoterisch onderzoek aan het licht brengt. Al deze gebeurtenissen zijn sterk gerelateerd aan de maan. De ziel moet wachten op het moment dat de maan zich op een bepaalde plaats in de dierenriem bevindt, om aan de innerlijke vereisten van de ziel zelf te voldoen. Alleen dan kan ze haar weg naar de aarde binnengaan en het etherische lichaam dat ze voor zichzelf nodig heeft verzamelen. Dit moment valt samen met het begin van het prenatale constellatie - in het geval van Richard Wagner op 15 augustus 1812. Daar ontvouwt zich het gehele verloop van de prenatale gebeurtenissen tussen de sterren, en gedomineerd door de tien maancycli in de dierenriem. Het is een kosmisch archetypisch beeld van het etherische lichaam dat het fysieke embryo nu in handen krijgt en het door en door vormt, waardoor het de drager wordt van een levensgeschiedenis die zich in de tijd (zal) moet(en) ontvouwen.

Steeds weer moeten we de nadruk leggen op het feit dat het punt van waaruit de maan begint in deze progressieve prenatale horoscoop de ascendant of descendant wordt op het moment van de geboorte. Neem nog eens Wagner's geval. Op 15 augustus 1812 stond de maan aan het begin van het sterrenbeeld Schorpioen, ongeveer één graad in het teken Boogschutter ♏ . Op het moment van de geboorte is dit punt in de descendant - de plaats waar in het westen de horizon de Dierenriem ontmoet. Het tegenovergestelde punt, het sterrenbeeld Stier, is daarom de ascendant bij de geboorte. Nu wordt er in de astrologie het grootste belang gehecht aan de ascendant. Bij het bepalen van de horoscoop van een mens wordt er zoveel van afhankelijk gemaakt. Daarbij wordt een groot aantal regels toegepast; regels die in de loop van de tijd steeds omvangrijker zijn geworden. Vaak beroept men zich op de nogal externe, empirische gegevens, maar is men dan niet meer echt in staat om de onderliggende geestelijke feiten te doorzien en de verbondenheid van de mens met de kosmos te doorgronden. Er blijft weinig meer over dan een rekenkundige som die eerder deprimerend dan verheffend is.

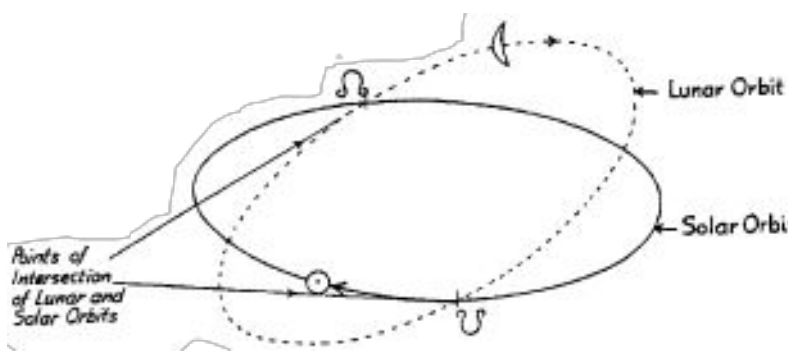
We moeten vooral in gedachten houden dat het essentiële huis van de astrologie zich in het Oosten bevindt en dat het ontstaan is in een periode waarin er nog een instinctieve, dromerige helderziendheid bestond die, binnen bepaalde grenzen, zelfs in het Oosten nog kan worden ontmoet. Deze dromerige waarnemingskracht had in zijn hoogtepunt zeker geen compendia (overzicht) van regels nodig om te helpen bij het ontrafelen van het kosmische handschrift bij het opkijken naar de sterrenhemel. Mysteries genoeg hebben de sterren aan de mensheid van weleer hun kosmische waarheden kenbaar gemaakt.

De poort naar dit soort kennis is voor het grootste deel gesloten voor de westerse mensheid. We moeten andere wegen bewandelen om weer in de spirituele wereld door te dringen. Als we ons een weg banen door alle disciplines van het wetenschappelijk denken, moeten we eindelijk de weg vinden naar de realiteit van de geestelijke wereld die achter de uiterlijke feiten en fenomenen schuilgaat.

We hebben hier geprobeerd om tenminste een kleine stap op deze weg te zetten. Daarbij hebben we gezien dat achter de ascendant of de descendant bij de geboorte de maan aan het begin van de prenatale horoscoop stond, en dat vandaaruit het zeer rijke en veelzijdige beeld van de prenatale maancycli, die op hun beurt een reflectie-in-voortgang waren van de hele stroom van iemands leven en lot in de tijd, werd ontvouwd. Zo wordt het hele scala en de conceptie van de ascendant van de geboorte gevuld met een kwalitatieve realiteit, die zijn oorsprong vindt in het grote universum; een wijd verbreid plastisch beeld van iemands spirituele affiniteiten dat we nu bewust kunnen leren begrijpen. Het is waar dat sommige van onze beschrijvingen nauwelijks meer waren dan een kale schets of blauwdruk, maar in het verdere verloop zal het mogelijk zijn om ze aan te vullen, dus om het beeld af te ronden en reëler te maken.

Nu, net zoals we op deze manier kunnen doordringen tot de spirituele essentie van de ascendant van de geboorte, zal het ook mogelijk zijn met betrekking tot de andere componenten van de geboorte-astrogram. De positie van de maan in de hemel op het moment van de geboorte is een sleutel, nee meer, een poort naar de geheimen van onze eigenlijke ziele-natuur. Dat dit zo is, werd al aangegeven in ons eerste artikel, en het zal nu nader worden toegelicht. Laten we dan nog eens denken aan de geboorte-astrogram van Richard Wagner.

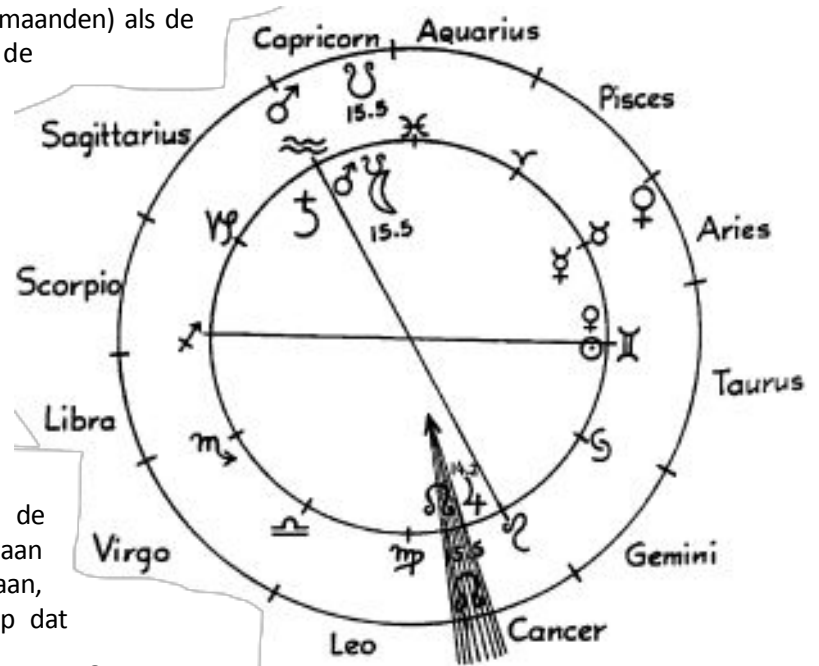
De maan staat in het sterrenbeeld Steenbok, of in $15,5^\circ$ van het teken ♐ . Om te begrijpen wat de maan in deze positie betekent, moeten we in zekere zin door de poort van de maan gaan. Dat doen we door de relatie van de maanknoop of node met de maan bij de geboorte te beschouwen. De maanknoop is, vrij abstract gesproken, het snijpunt van de zonnebaan en de maanbaan. Er zijn dus twee knooppunten in tegengestelde posities in de hemel: een klimmende knoop, meestal voorgesteld door het teken ♋ , en een dalende knoop, met het teken ♍ . De zonnebaan en de maanbaan bevinden zich in feite niet in dezelfde, maar in verschillende vlakken, die een bepaalde hoek omsluiten.

Zo ontstaan de twee tegengestelde snijpunten. Het bijzondere van deze twee snijpunten is dat ze niet stilstaan maar langzaam bewegen. Het vlak van het maanpad draait langzaam ten opzichte van het vlak van het zonnepad; de twee knooppunten bewegen dus rond. Ze bewegen zich rond de dierenriem in een tegengestelde richting tot de rotatie van de planeten, d.w.z. van de Ram achterwaarts door via

Vissen, Waterman, enz. Een complete omwenteling van een maanknoop vindt plaats in 18 jaar en 7 maanden; Na deze tijd bevindt de node - de opgaande node, bijvoorbeeld - zich weer in dezelfde positie in de Dierenriem als voorheen. De stijgende knoop is daarmee het wiskundige punt dat (op een gegeven moment na 18 jaar en 7 maanden) als de maan omloopbaan weer opkomt boven de omloopbaan van de zon, terwijl op het tegenovergestelde punt de dalende knoop eronder zinkt. We zullen meer te zeggen hebben in het vervolg over dit feit, waarachter een zeer belangrijke spirituele werkelijkheid schuilgaat.

In het geval van Richard Wagner stond de maan bij de geboorte op $15,5^\circ$ in het teken ♐ . Tegelijkertijd stond de dalende knoop op 14 graden 12 minuten in het zelfde teken ♐ . Omdat de knoop achterwaarts door de dierenriem reist, zien we dat hij kort voor de geboorte op $15,5^\circ$ daarvan (de positie van de maan ten tijde van de geboorte) moet hebben gestaan, namelijk ongeveer eind april 1813. Er was op dat

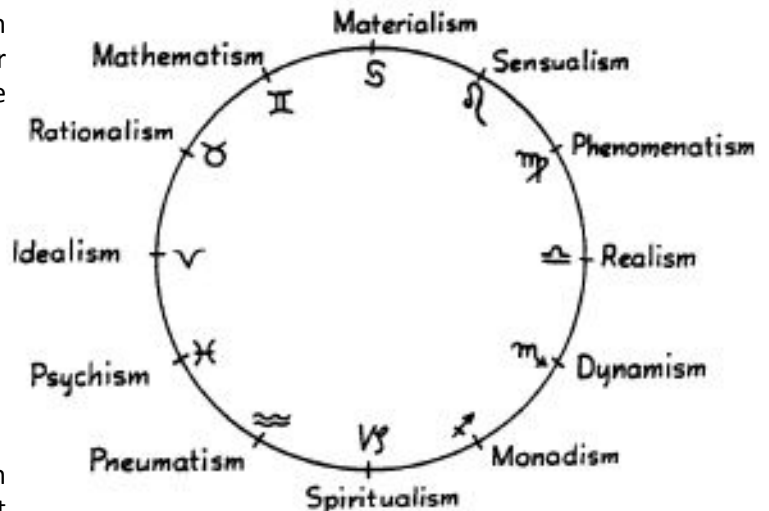

moment een bepaald sterrenbeeld aan de hemel van groot belang voor Richard Wagner. Venus kwam in het sterrenbeeld Ram terwijl Mars, dat de sfeer van Steenbok nadert, tegelijkertijd in het kwadraat (vierkant) van Venus stond. In bovenstaande tekening is dit sterrenbeeld vastgelegd in de buitenste cirkel. Mars en Venus waren van bijzondere betekenis voor het leven van Wagner, we kunnen de andere planeten voorlopig buiten beschouwing laten.

De vraag is nu: Wat kan deze constellatie ons vertellen over de mens? We hebben al aangegeven dat het te maken heeft met de vorming van onze wereldbeschouwing, onze levensfilosofie. In de spirituele symbolen van de dierenriem en van de planetaire wereld moeten we zoeken naar hun relatie met de vele filosofieën die voor de mensheid op aarde mogelijk zijn. Rudolf Steiner deed dit in zijn opmerkelijke lezingencyclus *Het menselijk, en het kosmisch denken*, waarin hij de volgende relaties ontdekte:

De twaalf hier aangegeven tendensen kunnen de verschillende soorten filosofie of schakeringen van de filosofische visie worden genoemd. Maar er zijn ook zeven filosofische gemoedstoestanden, die verbonden zijn met de zeven planeten:

- Gnosis = Saturnus,
- Logica = Jupiter,
- Voluntarisme = Mars,
- Empirisme = zon,
- Mystiek = Venus,
- Transcendentalisme = Mercurius,
- Occultisme = maan.

Het is bijvoorbeeld mogelijk voor een mens in een aards leven om in de gnostische stemming het Spiritualisme zeer sterk te ontwikkelen. (Spiritualisme, uiteraard in de filosofische zin van het woord, niet in de zin van het moderne Spiritisme!^[1937]) In kosmische termen kunnen we dan zeggen dat Saturnus voor deze mens in Steenbok is. Dat zal dan de geestelijke geboorteplaats van deze persoon zijn, in tegenstelling tot de geboorteplaats van de gewone astrologie.

In Rudolf Steiner's beschrijvingen werd niet direct aangegeven, noch was het om te beginnen niet herkenbaar of deze constellatie van de kosmische filosofie ook maar enig verband hield met het eigenlijke geboorte-astrogram. Het enige wat zich op het eerste gezicht openbaarde was dat het geboorte-astrogram op geen enkele manier op een dergelijk verband leken te wijzen. Bovendien had Rudolf Steiner uitdrukkelijk verklaard dat deze constellatie van de kosmische filosofie zich op een bepaald moment voor de geboorte of zelfs na de geboorte kon voordoen. Pas na lang empirisch onderzoek kwam de waarheid naar boven, namelijk dat deze geestelijke geboorte niet alleen verband houdt met de feitelijke gebeurtenissen in de externe kosmos, maar ook met de geboorte-astrogram van het individu, verbonden op de manier die we nu in het voorbeeld van Richard Wagner hebben aangegeven. Deze ontdekking, samen met alle feiten van de prenatale constellatie, leidt ons eindelijk tot een harmonieus en totaalbeeld van de verbindingen van de mens als geheel met het universum. In het geboorte-astrogram hebben we de kosmische tegenhanger van iemands intrede in de fysieke wereld. In de prenatale horoscoop of prenatale constellatie hebben we een kosmisch beeld van de etherische organisatie; de hele manier waarop deze het fysieke in zich opneemt en het vorm geeft. Echter, terwijl we in de constellatie van de kosmische filosofie een beeld krijgen van de astrale, de psychologische of psychisch-lichamelijke structuur, die vooral tot uitdrukking komt in de aangeboren neiging en richting van de eigen filosofie. In deze vorm van astrologie hebben we ook een manier om toegang te krijgen tot het driedelige in zijn echte bovenzinnelijke essentie, de lichamelijke aard van een mens: het fysieke-, het etherische- en het astrale lichaam zoals dat bekend is in het occultisme ^[1937 nu Antroposofie/Astrosofie].

Als de maanknoop (het kan de stijgende of dalende knoop zijn) zich op de plaats in de dierenriem bevindt waar de maan bij de geboorte is, dan is dit precies het moment waarop de filosofische constellatie in de hemel aanwezig is. Het kan voor of na de geboorte zijn, binnen een vermoedelijk bereik van 18 jaar en 7 maanden. In het geval van Richard Wagner was het heel dicht bij de geboorte; slechts een maand voor de geboorte was de

dalende maansknoop op de plaats waar de maan zelf was op het moment van de geboorte. Toen werd de geestelijke geboorte van Richard Wagner in de hemel geportretteerd. Het zou goed kunnen zijn dat we op het moment dat de klimmende knoop door de plaats waar de maan bij de geboorte stond, naar deze spirituele geboorteplaats hadden moeten zoeken. Dit zou ongeveer negen jaar en drie maanden voor of na het moment zijn geweest dat we eigenlijk op het einde van april 1813 hebben gefixeerd. We zien dus dat er variaties mogelijk zijn - in dit geval drie - en dat we goed op de hoogte moeten zijn van iemands psychologie en geestelijk karakter om een goede keuze te kunnen maken tussen de mogelijke alternatieven. Hierin zit inderdaad een element van bevrijding. Deze spirituele horoscoop kan niet alleen berekend worden, er heerst nog steeds een kwaliteit van vrijheid. De weg wordt geopend naar een soort astrologie waarin het niet meer mogelijk zal zijn om de verbindingen van mensen met de kosmos te zoeken door middel van louter rekenen; het zal nodig zijn om een gevoelig innerlijk gevoel te ontwikkelen voor het diepere karakter van de persoon in kwestie.

In het geval van Richard Wagner hebben we in de constellatie van de kosmische filosofie Venus in Ram en Mars die van Boogschutter naar Steenbok gaat. De filosofische tendens die zo wordt aangegeven zou dus zijn: Idealisme in de stemming van het mysticisme, spiritualisme in de stemming van het voluntarisme. (Ervaring met deze sterrenbeelden heeft aangetoond dat voor de filosofische gemoedstoestanden de eigenlijke sterrenbeelden en niet de tekens van de ecliptica van belang zijn). De twee aspecten staan niet los van elkaar; ze staan in een kwadrant (vierkant) ten opzichte van elkaar. Bij het beoordelen van de geboortehoroscopen staat het vierkant eerder bekend als een belemmerende, storende factor, maar in de processen waar we hier mee te maken hebben zijn de voorwaarden omgekeerd. In de spirituele horoscoop zijn de slechte aspecten goed, terwijl de goede vaak hinderlijk zijn. Ook dit werd door Rudolf Steiner aangegeven en de ervaring bevestigt dit.

De bovenstaande aspecten worden in Wagners geestelijke schepping in de hele tendens van zijn wereldbeschouwing op een prachtig heldere manier geopenbaard. Al in een vroeg stadium begint hij de mythologische thema's van de Noorse en Germaanse legende op te nemen. Zelfs in *Tannhaeuser* is er sprake van een waarzeggerij. Met een verbazingwekkende groei van de innerlijke mystieke ervaring vordert hij langs deze lijn. Vaak zijn de dramatische gedichten al lang van tevoren aanwezig; pas veel later wordt de muziek die erbij hoort toegevoegd. Hij vordert dus - om het maar heel kort aan te geven - door de ervaring van de *Siegfried* - mythe in *De Ring der Nibelungen*; via de dood in de liefde van *Tristan en Isolde*, die zijn wortels heeft in de Keltische geestelijke sfeer; naar het hoogste toe, de ervaring van de verlossing in *Parsifal*. Op een innerlijke, mystieke manier zijn eigen levensbestemming ervaren, ontstaat in zijn ziel het drama van *De Vliegende Hollander*, op zoek naar zijn huis en zijn verlossing. In het *Siegfried* drama hebben we een beeld van de strijd van het ontwakende 'ik' bewustzijn met bedreigende krachten van de duisternis. In *Parsifal* hebben we het ontvouwbare gevoel dat we deel uitmaken van een meer verre toekomst van de wil tot genezing die verborgen ligt in de diepte van zijn eigen wezen. In de mystieke diepte ontdekt Wagner de vormende en creatieve kosmische krachten van het universum, zelfs als ze aan het werk zijn in zijn eigen lot; de archetypische ideeën die zelfs tot in het leven van het individu reiken. Hij verwerkt ze in zijn kunstwerken. In zijn creaties leeft de essentie van het mysticisme (nauw verwant aan de mythologie), gekleurd door het idealisme. Zo verbeeldt hij in de vorm van kosmische ideeën de universele krachten die zich in persoonlijke en historische lotsbestemmingen uitwerken.

Hierin krijgen we ook toegang tot het andere aspect, de constellatie van Mars in Steenbok - voluntarisme in het spiritualisme. Het lag in het hele karakter van Wagners ziel en geest en ging in al zijn werk in dat hij het universele proces voelde als een entiteit van wil, levend en bewegend in een spirituele sfeer en transmutatie ondergaand in de sferen van de spirituele hiërarchieën. Hoewel hij ook moeite had om te strijden, zodat dit beeld van de wereld niet meer dan een dominant gevoel in zijn ziel werd, leefde het toch in hem en het vertegenwoordigt de fundamentele stemming van zijn artistieke levenswerk.

Het is natuurlijk heel moeilijk om, als we het hebben over filosofische tendensen en wereldvisies in dit verband, de dingen gemakkelijk en teder te formuleren. Voor de conceptie van idealisme of van spiritualisme moet bijvoorbeeld worden uitgegaan van de zuivere filosofie, niet van de vele populaire variaties of conventionele betekenissen. Er is een zeer groot verschil tussen wat in het dagelijks leven het Idealisme wordt genoemd en het idealisme dat filosofisch wordt begrepen. In de bovengenoemde lezingencyclus, *Het menselijk, en het kosmisch denken*, worden deze puur filosofische concepten uitgewerkt en vooral in hun volgorde (hun evolutie, de ene uit de andere) weergegeven volgens het dynamische verloop van de dierenriem. Het is niet mogelijk om dit alles hier in detail te beschrijven.

Uit het weinige dat over de constellatie van de kosmische filosofie is gezegd, zal al duidelijk worden wat een enorme betekenis deze spirituele horoscoop voor ons moet hebben. Want het vertegenwoordigt in feite de dominante ziels-spirituele motieven en motieven die in hoge mate onze hele levensloop en karakter zullen bepalen. In sommige opzichten is het zelfs nog belangrijker dan de geboorte-astrogram.

1938

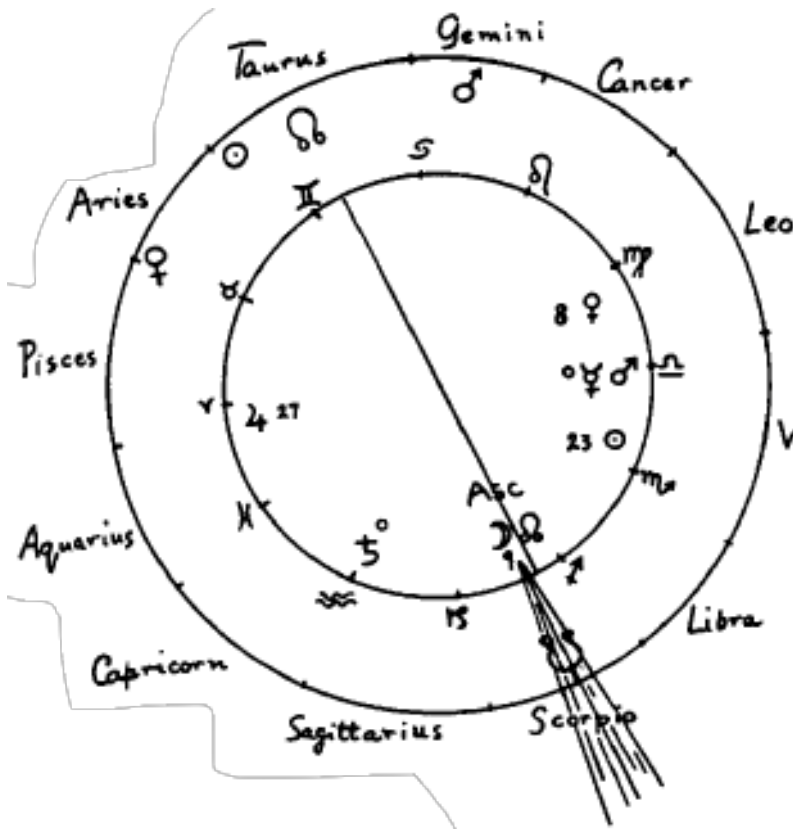
- Januari, De Poort van de Maan II (vervolg).
Januari, Napoleon's Horoscoop van de Geboorte.
Februari, De horoscoop van de dood.
Maart, Darwin en Haeckel.
April, De dierenriem.
Mei, De Dierenriem (vervolg).
Juni, Horoscopen van Geboorte en Dood.
Juli, Horoscoop van de Dood en het Leven na de Dood.
Augustus, Gedachten over de toekomst van de astrologie.

DE POORT VAN DE MAAN-II (vervolg)

De Moderne Mystiek en Wetenschapsreview

Artikel van Willi Sucher, januari 1938

De constellatie van de kosmische filosofie van een persoon is niet altijd zo eenvoudig of weinig complex als uit ons eerste voorbeeld, dat van Richard Wagner, zou kunnen blijken. Vaak kan een menselijke ziel, door een eenzijdig karakter, de filosofische constellatie, die er toch bij hoort, niet helemaal beheersen. Het wordt dan moeilijker voor ons om deze kosmische horoscoop te lezen. Als voorbeeld kunnen we Nietzsche nemen.

Friedrich Nietzsche is geboren op 15 oktober 1844 om tien uur 's ochtends. Het sterrenbeeld op het moment van zijn geboorte is in de binnenste cirkel aangegeven. De Maan staat op 9° in het teken Boogschutter. De maanknoop is erg dichtbij, en inderdaad, kort voor zijn geboorte ging de Maan langs deze plaats. De filosofische horoscoop, zoals we die voor Richard Wagner hebben laten zien, is wellicht op dit moment kort voor de geboorte gerealiseerd. Maar in het sterrenbeeld op dit moment vinden we praktisch niets dat in harmonie is met Nietzsche's dispositie. Dan moeten we in een breder tijdsbestek aan weerszijden van de geboorte opnieuw kijken naar de aangename verhoudingen in de kosmos. We vinden in mei 1835 dat de afdalende node op de plaats in de dierenriem stond waar de maan bij de geboorte was, en dit geeft ons een andere mogelijkheid.

In het geval van Nietzsche is het niet erg gemakkelijk om uit te maken wat de dominante noot van zijn filosofie was. Hij onderging aanzienlijke veranderingen tijdens de verschillende fasen van zijn levenswerk. We hebben een gevoelig oor nodig om te begrijpen hoe de verschillende tendensen van Nietzsche's geest konden veranderen, de ene in de andere. Nu spreekt Rudolf Steiner over deze zaak en wat hij aangaf is gebaseerd op geestelijk onderzoek en op zijn zeer goede kennis van Nietzsche's werk, zal een hulp zijn bij het ontrafelen van de kosmische aspecten.

Van ongeveer 1868 tot 1875 stond Nietzsche in nauw contact met Richard Wagner. Met enthousiasme ging hij op zoek naar de kennismaking met de grote componist en er ontstond een vriendschappelijke basis. Uit de hechte onderlinge sympathie ontstonden werken als *De geboorte van tragedie uit de geest van de muziek* en *Richard Wagner in Bayreuth*. We kunnen Nietzsche's filosofie in deze periode omschrijven als een tendens van mystiek; bovendien worden creatieve ideeën in deze mystiek voorgesteld als de stuwende kracht van de wereldevolutie. Het is een mystiek idealisme dat niet verschilt van dat van Wagner zelf, beschreven in onze laatste aflevering.

De tijd kwam echter dat Nietzsche's band met Wagner werd ontbonden en verbroken. Al snel bracht Nietzsches ontwikkeling hem van dit soort filosofie naar een heel andere tendens en kijk op de zaak. We komen bij de periode van zijn leven waarin hij onder meer *Die fröhliche Wissenschaft* (De vrolijke wetenschap en *Menselijk, al te menselijk*) schreef. Nietzsche "koelde af" en keerde zich af van het mystieke wereldbeeld van zijn vorige fase. Hij werd meer een wetenschapper, met de bedoeling om de logische, onverbiddelijke wetten te herkennen die over de hele wereld gelden en om alles wat door uitwendig empirisch onderzoek en ervaring gekend kan worden, te realiseren.

Opnieuw - rond het jaar 1881 of 1882 - kwam er in Nietzsche's visie een diepe transformatie tot stand. Hij bedacht nu zijn beroemdste werk, *Also sprach Zarathustra*. In prachtige poëtische taal beschrijft hij de wereld die hij nu ervaart, allemaal aangewakkerd door de wil tot een hogere, ethisch meer volmaakte mensheid. In het wereldbeeld dat hij nu ontvouwt, is de superman Zarathustra inderdaad het doel van de evolutie, en de weg daarheen is een ontzagwekkende strijd, volledig gevoeld als een zaak van wilskracht tussen universele machten waarvan het aangezicht oplicht in de steeds veranderende scènes van de geschiedenis. Maar hoe mooi de woorden ook zijn en vol poëzie de beelden van zijn fantasie, men heeft het gevoel dat dit universum van de wil met zijn titanische krachten zonder echte spirituele achtergrond is. Voor zover de spirituele wereld voor hem onbestaand is, want hij kan er geen toegang toe vinden in de tijd waarin hij leeft, laat hij de werkelijke betekenis van het kosmische proces niet zien. Zijn oproep en uitdaging, die zo inspirerend is voor de jeugd, weerklinkt en sterft weg in het onvruchtbare vooruitzicht van een eeuwigdurende, materialistische "herhaling van hetzelfde".

Toen kwam de vreselijke tragedie van Nietzsche's einde. In 1888 werd hij ziek en kreeg hij een complete inzinking. Zijn ziel en geest scheidden zich af van het lichaam, dat lange tijd zonder bewustzijn van de omringende wereld bleef vegeteren.

We hebben dus drie verschillende perioden van filosofische ontwikkeling in Nietzsche's leven:

1. Een periode van idealisme in de wereldbeschouwing van de mystiek - in nauwe relatie tot Richard Wagner.
2. Daarna een periode van empirisme, in rationalisme.
3. Tenslotte voluntarisme, op een achtergrond van in de wereldbeschouwing van het dynamisme.

We zouden deze feiten nu moeten relateren aan de kosmische gegevens. In de sterrenhemel in mei 1835, toen de dalende maanknoop op de plaats stond waar de maan bij de geboorte kwam, vinden we, in feite:

1. Venus staat in de Ram: mysticisme in Idealisme.
2. De zon die de Stier in gaat: empirisme in rationalisme .
(Tenslotte, de nogal vreemde en onverwachte constellatie)
3. Mars in de Tweelingen: voluntarisme in mathematische.

(Zie de figuur hierboven en de algemene aanwijzingen in ons eerdere artikel over De Poort van de Maan).

Deze derde constellatie lijkt niet te passen, maar als we diep genoeg kijken zullen we een zeer opmerkelijk verband vinden. Ook hier helpt Rudolf Steiner ons. Nietzsche had echt een filosofie moeten ontwikkelen die overeenkomt met het voluntarisme in de mathematische - het zou prachtig zijn geweest. Stel je het wereldaspect van *Also sprach Zarathustra* voor, vertaald in een mathematisch wereldbeeld, een universum dat met wilskracht en toch met mathematische schoonheid en precisie wordt gevoed! Nietzsche, zoals te herkennen is aan zijn hele karakter, had niet de aanleg voor wiskunde. Zijn ontwikkeling moest nog steeds via het empirisme (zon) naar het voluntarisme (Mars) gaan, en omdat innerlijk falen verhinderde dat hij een mathematische filosofie ontwikkelde en in plaats van de zon in Stier (empirisme in rationalisme) door te gaan naar Mars in de Tweelingen (voluntarisme in mathematische), sprong hij over in de kosmische oppositie van zijn eerdere standpunt, naar de constellatie van Mars in Schorpioen (voluntarisme in dynamisme) in oppositie met de zon in Stier.

Nu is het zo dat Mars in november 1835 de Schorpioen binnenkwam en tegelijkertijd, samen met de maansknoop, in de onmiddellijke nabijheid van de maanstand bij de geboorte kwam. Op deze manier werd het sterrenbeeld Mars in Schorpioen (voluntarisme in dynamisme) toch mogelijk gemaakt voor Nietzsche.

We worden dan geconfronteerd met dit opmerkelijke feit: de zuiver spirituele onderzoeken van de ziener worden bevestigd in de uiterlijke werkelijkheden van de kosmos. In feite komt de stemming van het voluntarisme in dynamisme bijna overeen met de laatste periode in het filosofische leven van Nietzsche. Maar omdat hij geen toegang kon vinden tot een echte wereld van spirituele wezens, moest hij met deze wilfilosofie schipbreuk lijden. Dat was dus Nietzsches noodlot, te zien in het tragische einde van zijn leven.

De filosofische horoscoop is lang niet zo eenvoudig dat we hem abstract of automatisch uit een bepaald kosmisch fenomeen kunnen lezen. Vaak zijn het de moeilijkheden, nee, de discrepanties die het belangrijkste zijn bij het inschatten van iemands psychologische en geestelijke constitutie. We moeten leren om te kijken naar de werkelijke feiten van iemands ziel zoals die zich op aarde openbaart en vanuit de spanning tussen deze en de kosmische gegevens, alle worstelingen en conflicten van elke individualiteit begrijpen. Dat is de les die we kunnen leren van de genoemde dissonantie in de filosofische horoscoop van Nietzsche.

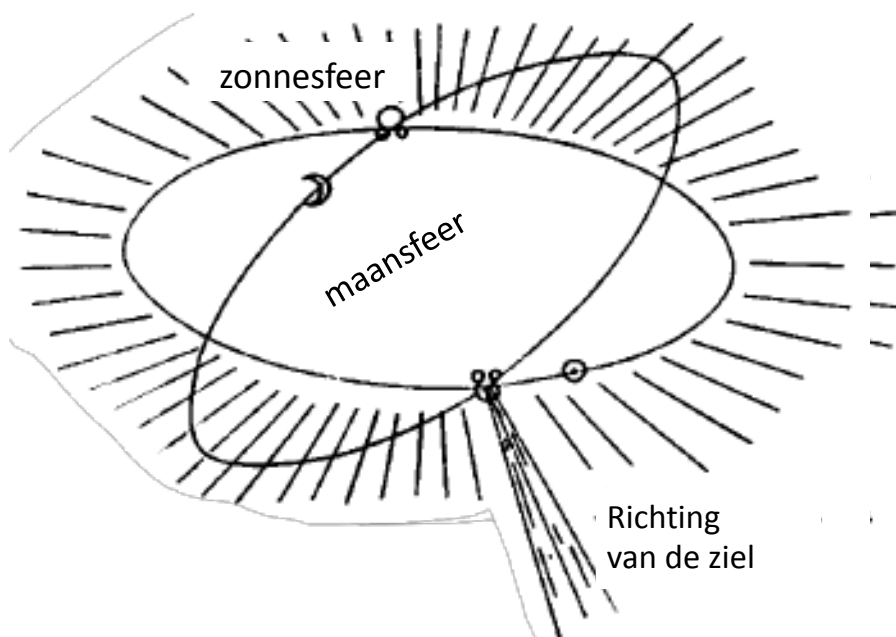
De vraag zou nu zijn, hoe kunnen we vanuit een meer spiritueel oogpunt doordringen in de mathematisch-astronomische gegevens van de filosofische constellatie, zodat het allemaal voor ons transparant wordt? Het astronomische fundament is het reeds genoemde feit, dat op het moment van deze constellatie in de hemel, het kan voor of na de geboorte zijn, dat een van de maansknopen zich op de plaats in de dierenriem bevindt die de Maan bij de geboorte bezet of zal gaan bezetten. In feite vinden we hier een ander aspect gerealiseerd van de Hermetische Regel waarnaar in een van de eerdere artikelen werd verwezen. We baseerden de prenatale-astrogram op het gedeelte van deze oude regel dat verklaart: aan het begin van het prenatale constellatie is de maan bij de ascendant of bij de descendant van de daaropvolgende geboorte; bij de ascendant als de maan bij de geboorte wassend is en bij de descendant als hij afnemend is. Maar de Hermetische Regel gaat verder met het benoemen van een ander feit, en wel als volgt: de plaats van de maan in de dierenriem op het moment van de geboorte geeft de ascendant of descendant van het prenatale constellatie aan - de ascendant als de Maan bij de geboorte wassend is, de descendant als hij afneemt.

Het zal blijken dat dit laatste aspect van de Regel spreekt over de ascendant ofwel de descendant, niet over de geboorte zelf maar over de prenatale constellatie. Bij de beschrijving van de prenatale constellatie ging het in de eerste plaats om de ascendant of descendant bij de geboorte. Het is de plaats in de kosmos van waaruit de maan, aan het begin van het prenatale constellatie, zijn aanvang nam, en telkens weer terugkeerde in de ongeveer tien prenatale maancyclusen. Deze plaats wordt de richting van de ascendant of de descendant bij de geboorte - oost of west - afhankelijk van het moment. In deze richting, bepaald door de geografische plaats van geboorte, stond de maan op het essentiële moment van het prenatale epoch. Deze kosmische richting vertegenwoordigt het pad, de brug, die van de maansfeer naar de sfeer van de aarde leidt. We vinden dit feit bevestigd aangezien dit direct een beeld is van de vereniging van de etherische en de fysieke lichamen, zoals beschreven in vorige afleveringen. In de ascendant of de descendant van de geboorte hebben we een beeld van de integratie van de bovenzinnelijke leden van iemands wezen, voor zover het gaat om het etherische lichaam.

Op dezelfde manier kunnen we denken aan de ascendant of de descendant van de prenatale constellatie die in het tweede deel van de Hermetische Regel wordt genoemd. Het is een beeld van de intrede van de menselijke ziel uit een nog hogere sfeer dan de maansfeer; namelijk uit de zonnesfeer en de kosmische sferen daarbuiten. Dit aspect van de astrologie is gevuld met spirituele betekenis en dus veel reëler gemaakt.

De maansknoop moet op de een of andere manier in verband worden gebracht met de richting van de binnenkomst van de ziel vanuit de zonnesfeer. Dit geeft de nodige voorwaarden voor de constellatie van de kosmische filosofie. Bovendien moet deze relatie ook geestelijk helder en transparant worden.

De twee maansknopen zijn, mathematisch gezien, de snijpunten van de maan- en de zonnebaan die weer onder een bepaalde hoek ten opzichte van elkaar staan. Wat gebeurt er nu als deze snijpunten samenvallen met de kosmische weg van het binnenkomen van de ziel vanuit de zon en hogere sferen?

Een tekening kan ons hier helpen.

Wanneer de voorwaarden in de kosmos waarop de filosofische constellatie daadwerkelijk gerealiseerd wordt - wanneer in feite de snijpunten van de maan- en de zonnebaan samenvallen met het binnenkomen van de ziel vanuit de hogere sferen (in Nietzsche's geval de richting van Schorpioen) - dan hebben we als het ware een breed open deur. De kosmische ruimte binnen de baan van de maan kan worden beschreven als de maansfeer; de ruimte voorbij de zonnebaan als de zonnesefer. Nu wordt de richting van de ziel vanuit de kosmos

individueel bepaald, zoals aangegeven door de maan bij de geboorte. Wanneer de maansfeer zijn contactpunten (de maansknopen) met de zon in deze richting brengt, staat er een poort open waardoor de menselijke ziel in kwestie in zijn eigen individuele richting van de ene naar de andere sfeer kan overgaan. Op dat moment wordt de constellatie in de hele hemel verwezenlijkt, waarvan het belang nu is aangegeven - de constellatie, de werkelijkheid van de eigen levensfilosofie of de dominante wereldbeschouwing.

Zoals het op deze manier voortkomt uit de werkelijk gegeven kosmische feiten en fenomenen, spreekt het diepe geheimen uit over de spirituele weg van de menselijke ziel voor de geboorte. De geestelijke waarneming laat zien hoe de menselijke ziel een lange en geleidelijk opgaande weg doorloopt naar een puur geestelijke vorm van zijn na de dood. Wij gaan op weg naar de goden en verenigen ons uiteindelijk volledig met hen. Na een bepaalde tijd wekt in de menselijke ziel de wil tot een nieuw aards bestaan. Langzaam nemen we afscheid van de hogere sferen zodat we uit de schoot van de goden komen met wiens hulp we gedurende lange tijd een nieuw aards lichaam, een nieuw weefsel van het lot op aarde hebben voorbereid. Langzaam vervaagt dit visioen van de geestelijke wezens en blijven er alleen de herinneringsbeelden over van alles wat we hebben meegemaakt, totdat op het moment van de geboorte op aarde het laatste overblijfsel van dit bewustzijn van het vroegere bestaan is uitgewist.

Deze manier van afdalen van de ziel - deze steeds groeiende hang naar het gewicht van de aarde - wordt onze werkelijkheid als we de filosofische constellatie of de filosofische horoscoop beschouwen. Om te beginnen is er de neiging om binnen te komen vanuit een bepaald kosmisch gebied - de richting van de binnenkomst van de ziel - de ascendant van de prenatale constellatie, in de woorden van de Hermetische Regel. Als we dan voor een individueel mens dit kosmische beeld op een werkelijk diepere manier opvatten en het als een spirituele oefening met ons meedragen, zal het waardevolle inzichten geven. Er is ook het andere aspect, namelijk dat op een bepaald moment de zon en de maan het meest intiem met elkaar verbonden zijn (via de maansknopen), precies in de individuele richting van de kosmische ingang van de ziel. Het beeld van de afdaling van een menselijke ziel vanuit de hogere sferen naar de aarde is daardoor des te levendiger geschilderd. Want in de zonnesefer is het leven van een ziel nog steeds van dien aard, dat zij in machtige openbaringen de geestelijke werkelijkheid van de goden ervaart. Dan ervaart een ziel in de maanwereld een wereld waarin, bij wijze van spreken, alleen de weerspiegeling van de activiteit van de goden wordt onthuld. Het is de kosmische ether als het ware het kleed van de scheppende goden. De maansfeer heeft vooral te maken met het verzamelen en integreren van het etherische organisme, zoals beschreven in onze studie van de prenatale constellatie. In het van daaruit gevormde tijdorganisme of etherisch lichaam leeft een spirituele textuur, een geweven kleed, waarin de wil van de goden met betrekking tot het lot of de lotsbestemming van deze individuele mens, als het ware verborgen ligt.

Zo hebben we in de ontmoeting van de zonne- en de maansfeer een beeld van de vereniging van het etherische lichaam met de wezenlijke aard van de ziel. In het zielelichaam van de mens - de psychologie, impulsen en passies, sympathieën en antipathieën - worstelen inderdaad met elkaar. Dat organisme van de ziel is het zogenaamde astrale lichaam en daarin leeft een verborgen herinnering aan wat de mens onder de goden heeft beleefd in de zonnesefer.

Dit is dan de conclusie waartoe we worden geleid: in de constellatie of horoscoop van de kosmische filosofie hebben we een beeld van de onderlinge relaties tussen het etherische en het astrale lichaam. Het brengt het karakter en de configuratie van de levensfilosofie van een mens tot uitdrukking, omdat het denken van de goden over deze mens in werkelijkheid gecondenseerd is tot een meer menselijk denken - dicht bij de aarde. De goden in het grote universum denkt bijvoorbeeld: "Laat er mystiek in idealisme zijn, empirisme in rationalisme en voluntarisme in mathematische". En in dit kosmische denken leeft een kracht van de geest, oneindig levend en creatief. De ziel van Friedrich Nietzsche neemt deze kosmische gedachten in zich op en deelt met hen de verborgen en mysterieuze diepten die zijn lichaam als drager moet zijn. Prenatale ervaring van het grote streven van de kosmische ontwikkeling onder de goden wordt zo veranderd in de menselijke ziel, diep ingeplant in haar aardse bestemming, om in de ontvouwing van haar leven te verschijnen als de neigingen, de innerlijke gevechten, en de strevingen van haar filosofie.

In de filosofie en de wereldbeschouwing van de mens leven dus gedachten van de goden, en als we het kosmische schrift van de horoscoop in kwestie doordringen, krijgen we een beeld van de goddelijke gedachten die in de ziel verborgen liggen; herinneringen die diep ingebed zijn in het fysieke en psychische organisme van de mens, van zijn leven en de passage door de zonnesefer voor zijn geboorte.

Een astrologie die zich laat leiden door dergelijke gezichtspunten zal doordringen tot de spirituele werkelijkheid die ten grondslag ligt aan de mens als geheel, en tegelijkertijd in deze menselijke microkosmos de weerspiegeling van goddelijke gebeurtenissen en spirituele vormen van Zijn ontdekken.

NAPOLEON'S GEBORTEHOROSKOOP

De Moderne Mystiek en Wetenschapsreview

Artikel van Willi Sucher, januari 1938

Het is natuurlijk logisch dat de geboorte-astrogram van een groot historisch figuur als Napoleon op mij een ongewone belangstelling had moeten wekken. Opstaan als een meteor in de historische hemel en weer verdwijnen in de duisternis, menselijkerwijs is Napoleon een raadsel. Er is een horoscoop van zijn geboorte bekend in astrologische kringen die we hebben gereproduceerd in de begeleidende figuur. De juistheid van de gegevens werd echter in twijfel getrokken, zowel vanuit astrologisch als historisch oogpunt. Zelfs de dag van zijn geboorte - om nog maar te zwijgen van het uur - is een kwestie van twijfel. Astrologische onderzoeken op de traditionele manier, uitgaande van deze horoscoop, zijn daarom niet van enige waarde.

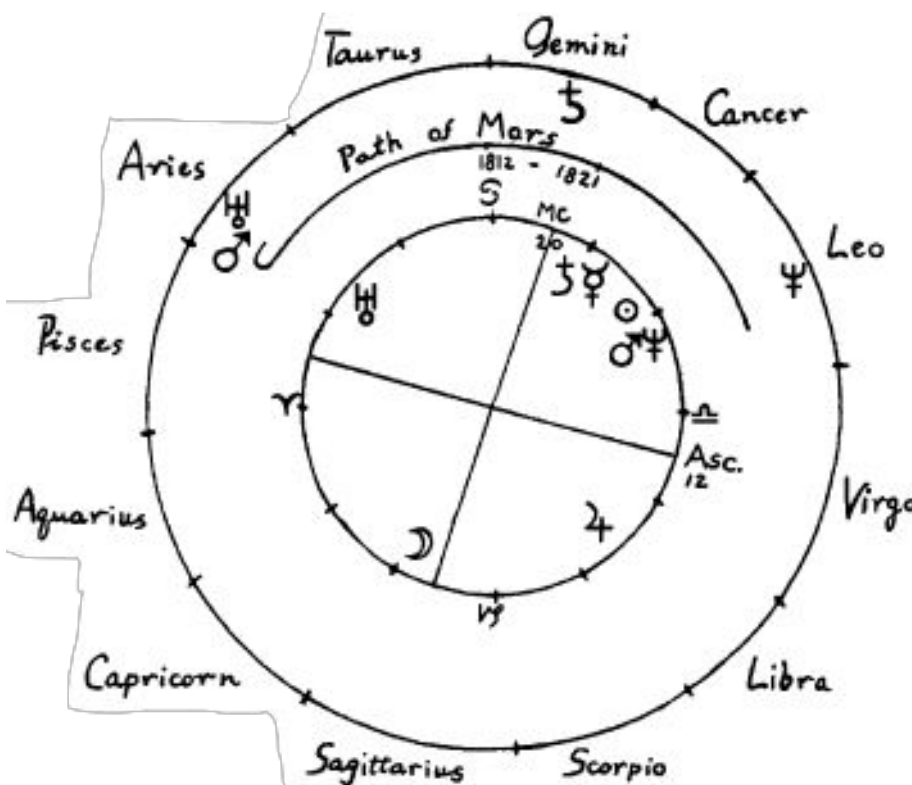
Een aspect dat echter niet afhankelijk is van het precieze uur of de geboortedag, is van onschatbare waarde. Het is de planeet Mars en in het bijzonder zijn pad door de hemel tijdens de prenatale periode.

Het begin van de prenatale periode brengt ons ongeveer terug naar begin november 1768. Mars kwam in die tijd net uit een retrograde periode aan het begin van het sterren-beeld Ram.

In de directe nabijheid, ook in de Ram, staat Uranus. Daarna, in driekwart van een jaar tot de tijd van de geboorte, beweegt Mars zich

door de Stier, Tweelingen, en de Kreeft tot in de Leeuw. Rond de dag van de geboorte is het is in conjunctie met Neptunus. Bovendien passeert Saturnus in het midden van de prenatale periode de Tweelingen. Dit is dus het gezichtspunt: Mars reist tijdens de prenatale periode van de Ram tot aan de Leeuw, komt in het begin in conjunctie met Uranus en staat op het moment van de geboorte in conjunctie met Neptunus.

In Mars herkennen we de krijgskunst, de agressieve, oorlogszuchtige kwaliteit die in deze mens in zo'n hoge mate leefde. In alles wat Napoleon deed en leed, zouden we kunnen zeggen dat Mars zelf deelnam aan het leven van de aarde; het was alsof een Mars-wezen een aardse bestemming beleefde. Dat is wat tot uitdrukking lijkt te komen in het kosmische beeld, zoals het binnenstromen uit de geestelijke wereld, die door de horoscoop wordt voorgesteld en op een realistische manier moet worden genomen. Maar het Mars-wezen dat in dit menselijk lichaam werkt, slaat een eigenaardige noot. Het reikt van de invloeden van Uranus uit de Ram tot die van Neptunus uit de Leeuw.

Nu zijn de planeten Uranus ♅ en Neptunus ♆ (Pluto ♇ is daar recentelijk aan toegevoegd) nieuwkomers onder de zeven planeten die de Ouden kenden. Hoe is het dan met deze nieuw ontdekte planeten? De zeven oude planeten vertegenwoordigen iets dat meer verwant is aan de mens en aan de kosmische omgeving die nog steeds zichtbaar is voor ons. Net als de Griekse goden, die buitengewoon dichtbij en verwant zijn aan de mensheid, staan de zeven planeten voor krachten die vrij direct in de mens werkzaam zijn - de kracht van de rechtopstaande drager, de kracht van het denken, van het spreken, enzovoort. Door de ontwikkeling van de moderne wetenschap zijn de drie planeten Uranus, Neptunus en Pluto nu toegevoegd aan deze zeven andere planeten. Zij reiken in werkelijkheid verder dan de kosmische omgeving die de mens toebehoort. In hen wordt een geestelijke wereld weerspiegeld die verder reikt dan het menselijk bewustzijn; een geestelijke wereld die het eenzijdig fysieke en materiële standpunt ontwijkt en die, volgens de moderne wetenschappelijke visie, voor de mensheid onbereikbaar lijkt. Het is de geestelijke wereld waaraan ons genie zijn intuïtie ontleent, maar ook vijandige en demonische krachten werken vanuit deze wereld in onze wereld.

Het is vanuit deze wereld dat het krijgshaftige wezen van Napoleon zulke sterke indrukken krijgt. Om te beginnen werkt Uranus aan het begin van de prenatale constellatie sterk in op Mars. Zelfs het symbool voor de Ram ♈ lijkt een sterke insnijding van deze aard uit te drukken. Hier ontstaan bovenmenselijke krachten uit het verleden. Het Mars-wezen, die deze ervaring in zich draagt, gaat vanuit de Ram over in de Stier. Omdat de perioden van de prenatale constellatie de ritmes van het lot in het latere leven weerspiegelen, zal deze passage van Mars door Stier het beeld zijn van een bepaalde periode in de biografie van Napoleon. Het is in feite de tijd van zijn grootste macht toen hij keizer van het halve continent was. Mars, getint met Uranus in de Ram, bevindt zich in de machtige uitstralende constellatie van de Stier, die vooral de overstromende vloed van fysieke kracht en macht uitdrukt.

In dit alles kunnen we een pad van ontwikkeling van de planeet Mars herkennen. Het is als een levend wezen dat een bepaald doel wil bereiken door middel van de man Napoleon. Het is de bedoeling om zich een weg te banen naar de Leeuw. De Leeuw, het beeld van een groot en moedig dier, maar ook van een onberekenbaar, universeel gevreesd roofdier. Uit deze sfeer zou het Mars-wezen op aarde zeer opmerkelijke prestaties hebben voortgebracht; prestaties die echter de normale geestelijke evolutie van de mensheid niet zouden hebben gediend.

Mars wilde zich verenigen met de Neptunus-demon; Mars was in feite samen met Neptunus op het moment van de geboorte. Neptunus in Leeuw heeft vooral te maken met de pogingen van de mensheid om het sociale leven te vormen en te hervormen, maar het kan ook een weerspiegeling zijn van de afschrikwekkende voorbeelden van misplaatste en vroegtijdige inspanningen in deze richting. De komst van Neptunus in Leeuw op dit moment vertegenwoordigt een eigenaardige situatie in de menselijke geschiedenis.

De impuls die zich wilde incarneren door Napoleon zocht, lukte niet in deze tijd. Toch brak het op een later tijdstip in zekere zin door, hoewel in een heel andere vorm dan onder Napoleon het geval zou zijn geweest. Ik verwijs naar de Russische Revolutie van oktober 1917. Dit feit komt voort uit bepaalde andere astrologische overwegingen. Napoleon viel Rusland binnen; hij reikte tot aan Moskou, maar de gevreesde Russische winter vernietigde zijn leger. Toen kwam het plotselinge verval van zijn geluk. In 1917 ging Lenin naar Rusland, waar hij de rampzalige Revolutie teweegbracht. Neptunus in Leeuw, met kosmische grootsheid, overheerste in beide gebeurtenissen.

In Napoleons biografie [prenatale-epoch] is Mars nooit zover gekomen als Leeuw, hoewel hij bij zijn geboorte - het einde van het prenatale periode - daar wel heeft gestaan. Het was met Mars in Stier dat hij het hoogtepunt van zijn macht beleefde; vandaar ging Mars verder langs Saturnus in de Tweelingen. Deze laatste prenatale periode wordt weerspiegeld in de laatste jaren van de grote menselijke meteor (Napoleon) en zijn pijnlijke einde op Sint Helena. Hier ontmoette de Mars-demon een sterkere: Saturnus of Chronos, de wrekende en alles gelijkmakende God van de Tijd. Saturnus is in feite het kosmische beeld van het menselijk lot, een deel van ons mysterieuze hogere

zelf. Als zodanig heeft het ook zijn kracht in de vorm van natuurlijke gebeurtenissen en rampen zoals de alles vernietigende Russische winter of de ongeneeslijke ziekte.

In het geval van Napoleon stonden op het betreffende prenatale moment Saturnus en Mars in de Tweelingen. Het was alsof de tweeling hun krachten aan het meten waren: De Mars-demon inspireerde deze mens buiten alle grenzen met een onberekenbare ambitie, en Saturnus in zijn heilzame aspect, die de draden van het individuele en wereldwijde lot wist te weven. Mars werd verslagen in het conflict. De demon die door Mars wilde proberen te werken, mocht zijn laatste vernietigende kracht niet gebruiken in het lot van de mensheid, en toch kan het gediend hebben en zelfs nu nog dienen om de westerse mensheid uit haar sluimering te doen ontwaken; dat terwijl we het afweren, noodzakelijke krachten kunnen ontwikkelen die tot nu toe braakliggend en ongebruikt waren.

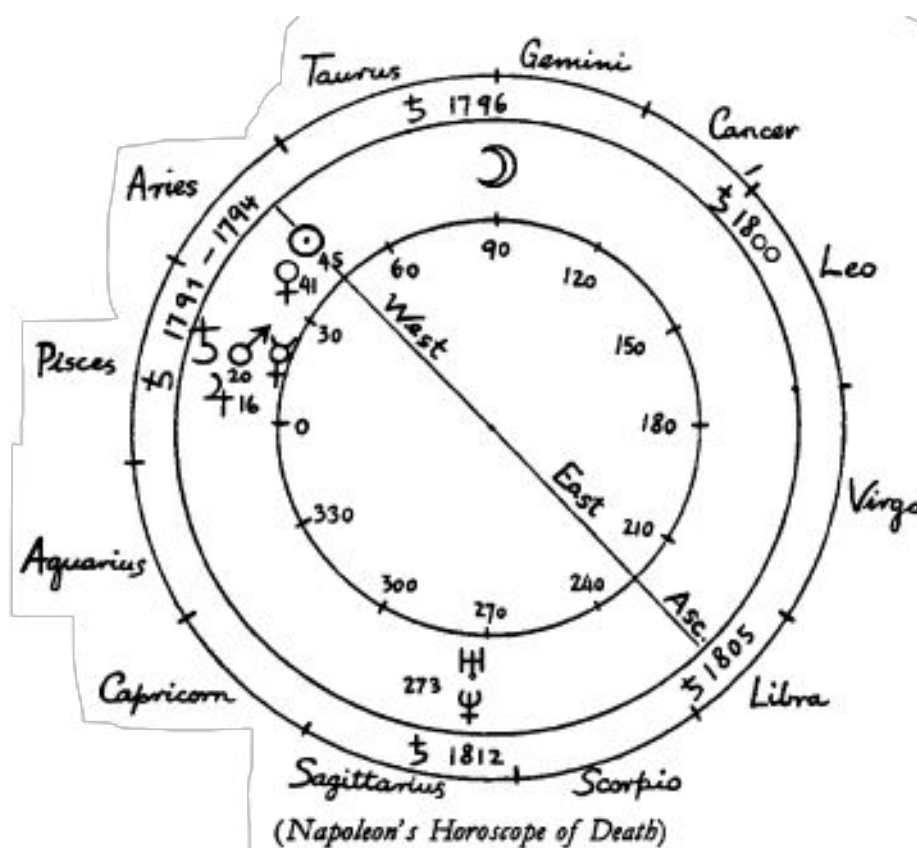
HET STERVENS-ASTROGRAM

De Moderne Mystiek en Wetenschapsreview
Artikel door Willi Sucher, februari 1938

Onze studie van het geboorte-astrogram en van de bredere perspectieven die daarmee verbonden zijn, werd in de laatste artikelen tot een zekere conclusie gebracht. We gaan nu verder met een heel ander aspect van onze relatie tot de sterrenwereld. Het is de horoscoop - het sterrenbeeld in de hemel - op het moment van overlijden.

Het maken van een stervens-astrogram is iets heel nieuws in de astrologie en lijkt om te beginnen misschien zelfs een loos avontuur; want wat men doorgaans van astrologie verwacht is een prognose, een voorspelling van wat er in de toekomst gaat gebeuren. Alleen het geboorte-astrogram, die zich aan het begin van het aardse leven afspeelt, lijkt daarvoor nuttig, terwijl het stervens-astrogram - die aan het einde van het leven is - ons niet kan helpen bij het voorspellen van de gebeurtenissen in dit leven. Toch kan vanuit deze horoscoop een ander en veel groter vooruitzicht worden ontvouwen. Daar opent zich het perspectief van het leven en de evolutie van de ziel in het bestaan na de dood.

Dit is de positieve waarde van het stervens-astrogram. Het beeld in de hemel op het moment van de dood is als een brandpunt waarin aan de ene kant het hele aardse leven dat tot een einde is gebracht wordt verzameld (zoals in een vrucht het innerlijke wezen van een plant verborgen ligt), terwijl aan de andere kant deze constellatie als een beeld van een nieuw begin is; namelijk de doorgang van de ziel door kosmische geestelijke werelden na de dood, naar een toekomstig leven op aarde.

Daarom heeft de studie van het stervens-astrogram niets te bieden aan die egoïstische motieven die zo vaak de belangstelling voor de geboortehoroscopen wekken. Toch kan het ons leiden naar het waarnemen en herkennen van de geestelijke vruchten van een aards leven dat nu voorbij is. Het verzamelt, als in een groot kosmisch beeld, alles wat men van zichzelf heeft gemaakt tijdens een aards leven en dat nu beslissend zal werken aan het vormen van zijn toekomst. Het stervens-astrogram is als een stukje kosmische opvoeding voor de mensen op aarde. Het laat zien hoe het menselijk werk op aarde, dat al in het verleden is, in zijn kosmische

aspect verschijnt - of zoals we het ook zouden kunnen zeggen, hoe het verschijnt voor het oordeel van de goden. Het leert ons hoe we het meest vruchtbaar kunnen omgaan met de problemen van ons leven op aarde. Dus, zelfs voor onze lezing van het geboorte-astrogram, zullen we er goed aan doen om het stervens-astrogram zeer serieus te nemen. Dit zal het duidelijkst naar voren komen in het vervolg.

Om te beginnen zullen we de sterfconstellaties van historische personages tot in de kleinste details uitwerken. Het meest interessant is bijvoorbeeld het beeld in de hemel ten tijde van de dood van Napoleon. Er wordt ons verteld dat hij in de avond van 5 mei 1821 stierf, net toen de zon in de zee onderging.

Bij het opstellen van een stervens-astrogram hebben we te maken met dezelfde wiskundige en astronomische voorwaarden die gelden voor een geboorte-astrogram. Bovendien moeten we bij het nemen van de kosmische foto als geheel ook hier drie verschillende elementen in ogenschouw nemen: Ten eerste het gegeven feit van de aardse ruimte, waarbij één aspect van het plaatje precies vastligt; ten tweede de planeten, met al hun definitieve posities ten opzichte van dit aardse aspect, hetzij onder de horizon, hetzij erboven in het oostelijke of het westelijke halfrond van de hemel; ten derde de relatie van zowel de planeten als de aardse ruimte tot de dierenriem.

Het stervens-astrogram van Napoleon presenteert een zeer opvallend beeld. De zon is net ondergegaan en bevindt zich op het westelijk halfrond. Dicht bij de zon staat Venus. Nog verder onder de westelijke horizon bevindt zich een grotere groep planeten in het sterrenbeeld Vissen, want daar zien we in nauwe conjunctie Saturnus, Jupiter, Mars en Mercurius staan. De maan gaat van de Stier naar de Tweelingen. Tenslotte is er in Boogschutter een conjunctie van wereldhistorische betekenis van de twee recentelijk ontdekte planeten Uranus en Neptunus. In deze conjunctie zien we een kosmische gebeurtenis van historische betekenis die zelden voorkomt, al was het maar vanwege de zeer langzame schijnbare beweging van deze verre planeten. De volgende conjunctie van Uranus en Neptunus zal pas aan het eind van de huidige eeuw plaatsvinden.

Dit is dus wat ons wordt gegeven, puur door de verschijnselen in de hemel. Alle planeten behalve Uranus en Neptunus staan op het westelijk halfrond, in de descendant, in hun relatie tot de aardse ruimte. Daarnaast is er de eigenaardige opstopping van planeten in Ram en Vissen. Om te beginnen hebben we niet meer dan deze fenomenen om mee te werken, want in schril contrast met de astrologie van de geboorte zijn er geen traditionele ervaringen of regels om ons te helpen.

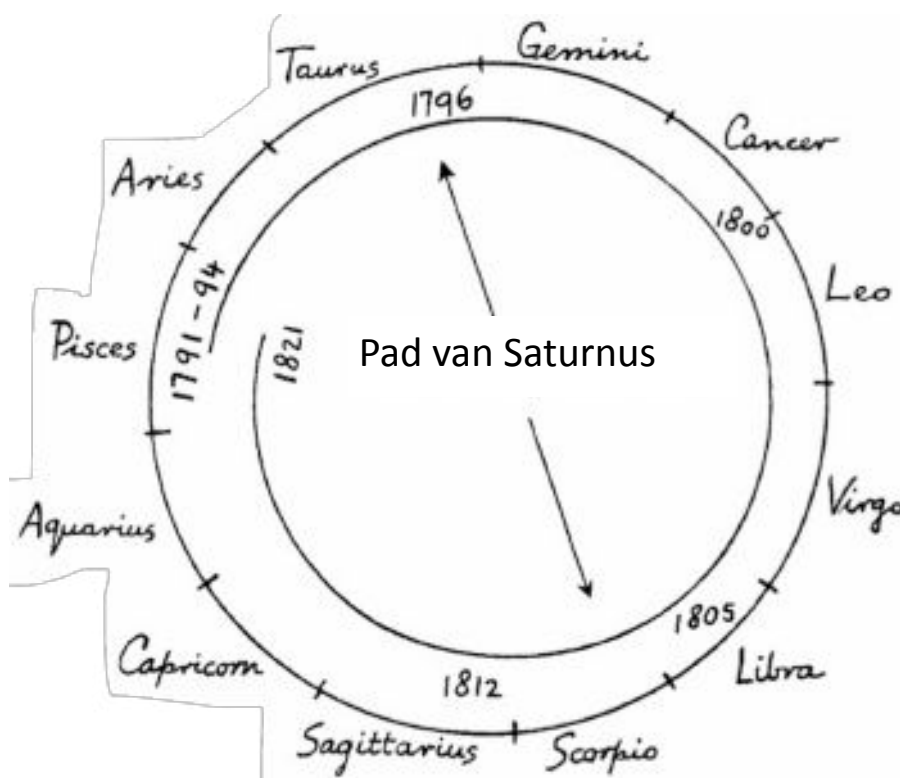
Waar hebben de verschijnselen zelf dan mee te maken? Laten we eerst onze aandacht richten op alles wat bepaald wordt door de oost- en west-relatie van de aardse ruimte tot de kosmos. Onder de horizon in het westen zien we een regelmatige barricade van planeten. Het geeft bijna de indruk van een gebalde vuist. Hierin zien we een beeld van het buitengewone karakter van Napoleon, dat als een komeet tot op de dag van vandaag en in zijn generatie verschijnt, volkomen onverwacht, onberekenbaar in zijn uitwerking. De gebalde en verstopte macht gaat onder de westerse horizon door; het is als een vermoeide terugval in de avond van een dag, die vele trieste en moeilijke gebeurtenissen met zich mee heeft gebracht.

Zoals bij de geboorte, zo ook bij de dood, hebben deze richtingen in de ruimte een nog diepere betekenis. De ascendant van de geboorte is een beeld van de intrede van de mens vanuit de maan in de aardse sfeer. Dus ook bij de dood is de oostelijke richting een beeld van iemands vertrek naar de maansfeer, weg van de aarde. In occulte broederschappen tot op de dag van vandaag, wanneer zielen door de poort van de dood zijn gegaan, spreken zij over hen als "naar het eeuwige Oosten" zijn gegaan. De oostelijke richting toont de toekomstige weg van de mens naar het leven na de dood en vice-versa, de westelijke richting zou aangeven wat nu voorbij is.

Als dit zo is, dan is voor Napoleon de richting van zijn binnenkomst in de maansfeer na de dood in de richting van de Weegschaal. In het beeld van de Balans hebben we een indicatie van zijn karakter als een man die voortdurend schommelt tussen de krachten van het licht en die van de duisternis, en die inderdaad helemaal niet begrepen kan worden als een gewone aardse man. Geheel andere voorwaarden van evenwicht of balans heersen in hem dan bij de normale menselijke ziel op aarde.

Daartegenover staat het verleden in het westen, namelijk wat hij achter zich laat. Hier hebben we dan de merkwaardige opeenhoping van veel planeten. Om het in één beeld samen te vatten, kunnen we het misschien als volgt zien: hij gaat weg in het teken van het evenwicht, de Weegschaal, op zoek naar het evenwicht voor zijn eigen wezen, want op zijn rug is er de zware last die zich manifesteert in de westerse hemel, de kosmische realisatie van alle ernstige en afschuwelijke gevolgen van zijn pad van geweld over het toneel van de westerse geschiedenis, die terugvalt als een zware last van schuld op zijn schouders.

Op het eerste gezicht lijkt het alsof deze manier van kijken naar de constellaties van de dood nogal subjectief is. Toch hebben vele jaren van werk met dit soort horoscoop de aanwezigheid van nog diepere relaties onthuld die eindelijk bevestigen wat er gezegd is. Deze bevestiging is vooral te danken aan het kosmische schrift van Saturnus - de passage van Saturnus door de dierenriem.

Laten we nog eens nadenken over de opeenhoping van de planeten in Vissen in het stervens-astrogram van Napoleon. Dit is zeker een zeer belangrijke eigenschap. We zullen zien dat Saturnus ongeveer 30 jaar eerder, rond 1791-4, de plaatsen in de dierenriem bezette die op het moment van de dood door deze hele groep van planeten werd bezet. Voor Saturnus duurt het ongeveer 30 jaar om een ronde in de dierenriem af te leggen. Bovendien zullen we de volgende gegevens vinden: in het jaar 1796 was Saturnus op de plaats waar de maan in de stervens-astrogram staat.

Vervolgens is in het jaar 1800 stond Saturnus op het culminatiepunt van de dierenriem, in het sterrenbeeld Leeuw, ging in 1805 de Weegschaal door; de ascendant op het uur van de dood. Tenslotte kwam Saturnus in 1812 in Boogschutter waar Uranus en Neptunus hun conjunctie hadden in 1821. Dit zijn de doorgangen van Saturnus-transits in het verleden. Het is het tegenovergestelde van wat we doen in de geboorte-astrogram, waar we vooruitgaan in de tijd als we de doorgangen van Saturnus of andere planeten bestuderen door de essentiële punten van de horoscoop. Deze doorgangen van Saturnus in het verleden, die betrekking hebben op het moment van overlijden, zullen leiden tot heel individuele gegevens voor elk menselijk leven. We komen dus tot het volgende beeld:

Als we nu de biografie van Napoleon vergelijken met het panorama in de tijd waarnaar deze vroegere transities van Saturnus ons hebben geleid, dan zullen we ontdekken dat in Saturnus' geschrift in de hemel de belangrijkste stations van zijn leven inderdaad zijn opgenomen. Op het moment van de dood vinden de planeten hun weg naar alle plaatsen in de hemel waar Saturnus stond bij deze bijzondere gebeurtenissen in het leven van deze mens.

Een machtig beeld van de kosmische tijd is dus te zien in de sterrenbeelden van het moment van zijn overlijden. Net als de open bladzijden van een levens-kroniek bevatten de sterren het levensverhaal van de persoon die net door de Poort van de Dood is gegaan.

Laten we nu het stervens-astrogram van Napoleon vanuit dit gezichtspunt bekijken. In de tekening van de horoscoop hier boven zijn de vroegere doorgangen van Saturnus en hun volgorde in de tijd binnen de buitenste cirkel aangegeven. Om te beginnen hebben we de doorgangen langs de essentiële posities in Vissen en Ram, in de jaren 1791- 1794. Het is de tijd van de chaotische omstandigheden van de Franse Revolutie. De machtige sociale impuls die de drijvende kracht op de achtergrond van deze gebeurtenissen was, kreeg een zware tegenslag te verduren, op de manier waarop dat vaak gebeurt. Uit de chaos werkte een enkele man zich op in een positie van absolute macht. Het was Napoleon die uit het niets opstond in het jaar 1796, de tijd van Saturnus' doortocht langs de plaats van de maan bij zijn dood en het bevel voerde over de Italiaanse veldtocht. De overwinning die hij daar behaalde was een belangrijke stap in zijn fenomenale opmars. Saturnus schrijft het op in de machtige kosmische achtergrond van de Stier. Rond de eeuwwisseling hebben we Saturnus' passage door het culminatiepunt van de dierenriem in de Leeuw, het beeld van kracht en macht. Napoleon was nu op het hoogtepunt van zijn continentale macht, van zijn afgedwongen verkiezing tot Eerste Consul van de Republiek in 1799, tot zijn kroning als keizer en de verpletterende nederlaag van Pruisen en de Oostenrijkers in 1804. Daarna komt Saturnus in het stervens-astrogram op plaatsen in de hemel die onder de oostelijke horizon liggen; een neergang begint met de ongelukkige problematiek van de Russische veldtocht van 1812. Dit houdt verband met de doorgang van Saturnus langs de Uranus-Neptunus conjunctie in het stervens-astrogram. De krachten van het lot komen hier binnen en brengen de ondergang teweeg van deze absolutistische geest die zich met zijn zucht naar macht over een heel continent uitstreckte. In deze conjunctie van Uranus en Neptunus worden diepgaande spirituele relaties onthuld over de meteorachtige opkomst van dit vreemde wezen, dat met al zijn destructieve impulsen toch ongewild veel impulsen ten goede bracht in de evolutie van de westerse wereld, roerend in het actieve leven vele sluimerende krachten ontvlamd, zowel in individuen als in naties - krachten die in die tijd wakker moesten worden geschud.

Tenslotte zien we Saturnus terugkeren naar zijn beginpunt in Vissen en, in verband daarmee, Napoleon's slepende ziekte en dood op het eenzame eiland. Om nog eens te herhalen wat al werd aangegeven, de sterrenbeelden aan de westerse hemel in deze stervens-astrogram leiden ons weer naar het beginpunt, de tijd van de Franse Revolutie. De drang naar een beter sociaal leven werd omgevormd tot het tegenovergestelde, tot de heerschappij van het pure geweld. Als Saturnus weer is terugkeert in de Vissen - na eenmaal rond te zijn gegaan in de dierenriem - is het leven van deze mens gedoofd en eindigt er op het pijnlijke ziekbed een pad van het lot dat is gericht op het realiseren van gigantische en ambitieuze plannen, maar bezaaid met ontelbare gevallen van menselijk leed en lijden. Denk bijvoorbeeld aan de terugtocht van zijn grote leger uit het Russische grondgebied! Deze dingen vallen terug als zware schuld op het wezen van Napoleon. Deze schuld staat in grote letters beschreven in de positie van de planeten aan de westerse hemel op het moment van zijn dood. Want daar zien we het beginpunt van zijn carrière waarvan we ons kunnen voorstellen, dat als hij de ware geestelijke impulsen had voortgezet die aan het begin van de Franse Revolutie ten grondslag lagen, hij een minder schuldbeladen pad had kunnen inslaan.

Het stervens-astrogram wordt dus geopenbaard als een opsomming van het aardse leven dat nu voorbij is. Er staat een ontzagwekkend kosmisch tafereel voor ons, waarin de belangrijkste momenten van het leven van de mens zijn gegraveerd. Maar er is ook nog iets anders aan verbonden. Geestelijk onderzoek vertelt - en mensen die weer tot leven kwamen na een dreigende dood door verdrinking of op andere wijze - dat de menselijke ziel in de eerste periode na de dood een machtig herinneringstableau van het voorbije aardse leven beleeft, waarin alle belangrijke punten van dit leven als in beelden zijn vervat. Dit is niets anders dan het menselijke etherlichaam, bevrijd van zijn functioneren binnen het lichamelijke fysieke en zich nu onthullend in zijn ware karakter als lichaam van de tijd - want zo moesten we het noemen in onze studies van het prenatale-astrogram. Het etherlichaam wordt nu een tableau vivant in de tijd, met daarin alle herinneringen aan het leven. Het is met dit lid van de mens dat het stervens-astrogram het meest intiem verwant is.

Bovendien is het nu Saturnus die dit kosmische beeld schildert. Saturnus heeft inderdaad het meest te maken met het vastleggen van de geschiedenis; het is de kosmische kroniekschrijver, die alles vastlegt wat er in het leven van individuen en van de mensheid gebeurt.

Saturnus legde ook vast wat er gebeurde in de noodlottige tijden van de Franse Revolutie (1792-4), de opkomst van Napoleon en de ontvouwing van zijn leven in de daarop volgende jaren. Dit alles werd door de planeet Saturnus in de grote kosmische kroniek stil en onpartijdig vastgelegd. Saturnus zou verschillende vermeldingen hebben opgenomen op verschillende plaatsen in de kosmos zoals dit door Napoleon's levensweg op aarde was gegeven. Het belangrijkste is het menselijk handelen, dat - in de manier waarop we werken en handelen - onmiskenbaar binnen de sfeer van morele vrijheid valt. Maar als we ooit onze beslissingen hebben genomen en ons leven daarnaar hebben geleid, dan hebben we voor onszelf een lot geschapen dat werkt in de toekomst. Zo zal Saturnus ook zijn intrede doen en met de macht van het lot zo werken, dat de dood van de persoon plaatsvindt wanneer de planeten zich op de plaatsen in de dierenriem bevinden waar de opmerkelijke gebeurtenissen van het leven door Saturnus zijn vastgelegd. Zo onderging Napoleon in de jaren van de Franse Revolutie bepaalde innerlijke beslissingen die belangrijk werden voor de rest van zijn aardse leven. Saturnus legde deze vast in het sterrenbeeld Vissen. Dit werd zo belangrijk voor het verdere lot van Napoleon dat zijn dood moest volgen op een moment dat bepaalde planeten in Vissen stonden, zoals inderdaad het geval was in zijn stervens-astrogram.

Zo wordt het aardse leven van een mens twee keer gereflecteerd in het kosmische geheugen. Enerzijds verschijnt het in het etherische lichaam of lichaamsvormende krachten. Het geheugen, dat daar vastgehouden wordt, wordt in het moment van de dood bevrijd om de grote tableau-ervaring van het hele leven te worden. Maar ook in de grote kosmos is er op dit moment een herinneringstableau van het voorbije aardse leven. Het is een zeer belangrijke verbinding. De kosmos wacht op het verslag van het aardse leven dat we naar hem toe zullen brengen. De kosmos wacht op wat er door de menselijke etherlichamen naar hem toe zal stromen - een spirituele herinnering doordrongen van aardse feiten en ervaringen. Want het is een feit dat het menselijk etherlichaam heel snel na de dood volledig is opgelost in de kosmos; daarom past het sterrenbeeld op het moment van de dood zich aan aan het tafereel dat zich in het etherlichaam van de stervende bevindt, en vindt de dood plaats op zo'n moment dat de twee in harmonie met elkaar zijn. De horoscoop van de dood is als het ware een negatief, een mal, een holle vorm, die beantwoordt aan de omstandigheden in het etherlichaam van het individu en goed aangepast is om ze te ontvangen. Voor zijn verdere bestaan heeft de kosmos deze etherische substantie nodig die uit de mensheid op aarde komt. Onze verdere studie zal deze spirituele feiten in een nog voller licht brengen.

DARWIN EN HAECKEL

De Moderne Mystiek en Wetenschapsreview

Artikel van Willi Sucher, maart 1938

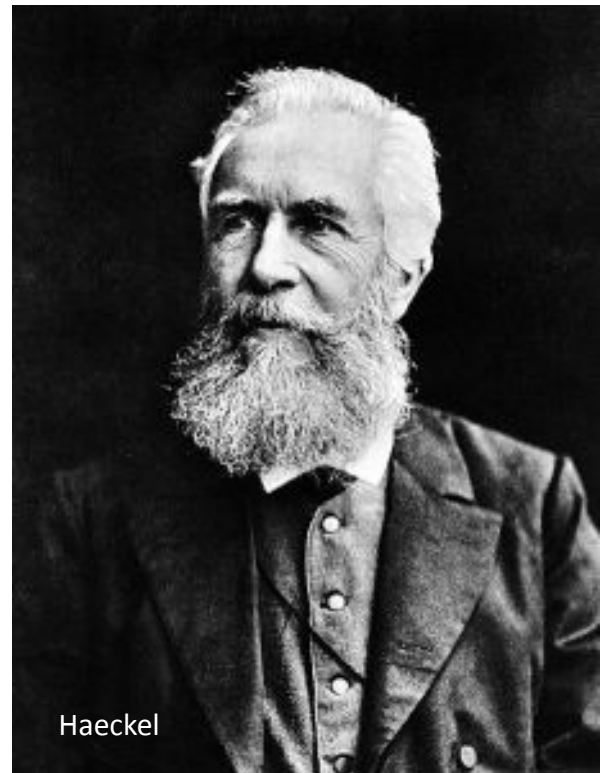
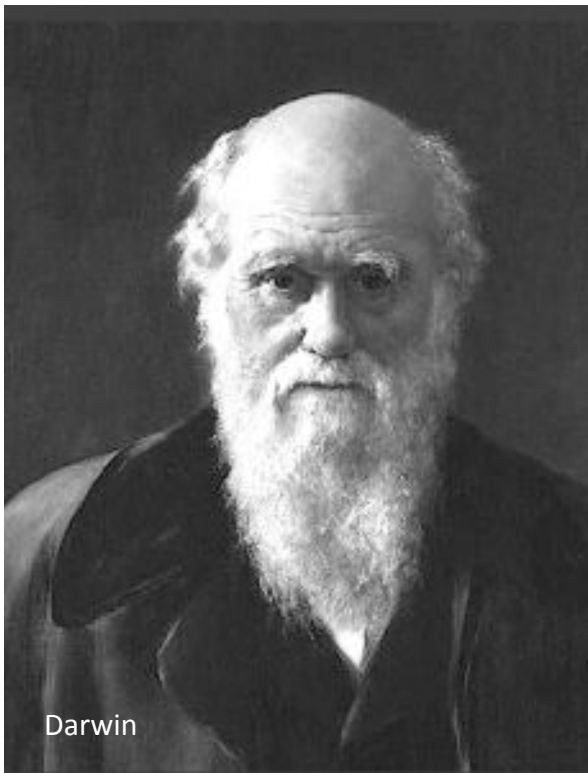
Inleiding door E. Kolisko

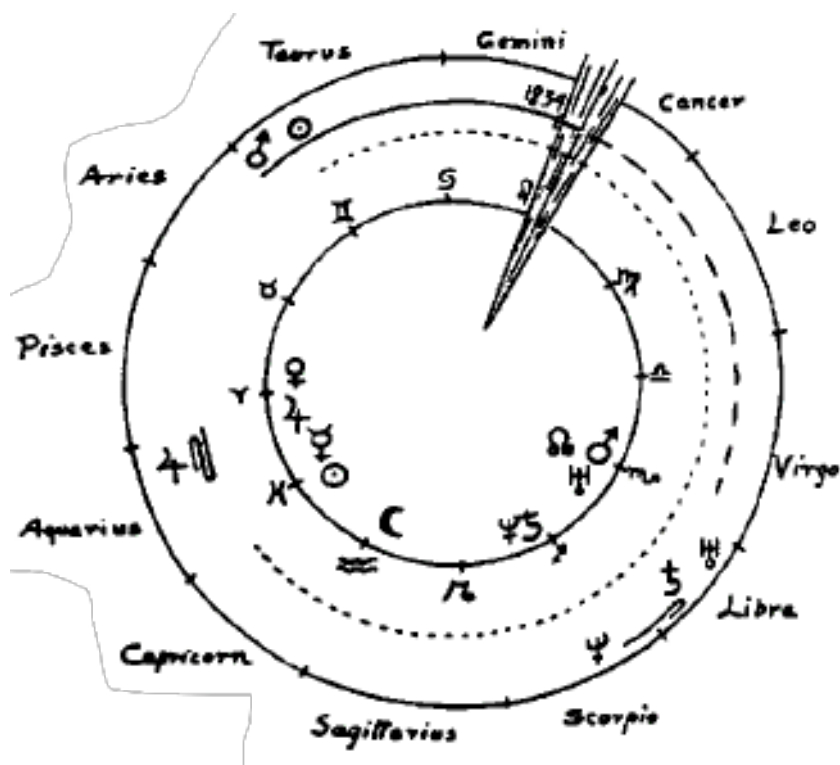
De redacteur van The Modern Mystic heeft me gevraagd een paar inleidende woorden te schrijven voor het volgende artikel. Lezers zullen zich dat herinneren in mijn serie From Darwinism-Whither? [Van Darwinisme... Waarheen?] Ik heb deze woorden geschreven:

"Ik moet nu iets introduceren dat nogal paradoxaal lijkt en dat al dan niet geloofd kan worden als de lezer zich geneigd voelt, maar dat misschien wordt toegestaan in een tijdschrift dat 'Modern Mysticism' en 'Modern Natural Science' combineert...Terwijl Darwin zijn materiaal verzamelt (tijdens zijn wereldtournee) voor de Origin of Species, is Haeckel in zijn eigen embryonale ontwikkeling bezig met het maken van zijn prenatale ervaringen over de oorsprong van zijn wezen".

Nu denk ik dat de lezers nogal geschokt zullen zijn door deze opmerking. En ik moet bekennen dat ik zelf op dat moment geen enkele astrologische bevestiging van bovenstaande feiten had gegeven. Maar ik schreef aan de heer John W. Seeker, die de opmerkelijke serie artikelen over astrologie in dit tijdschrift schrijft, en vroeg hem om een vergelijking te maken tussen de twee horoscopen door middel van zijn nieuwe methode om prenatale horoscopen te vormen. Het volgende artikel is het resultaat. Tot mijn grote tevredenheid bevestigt het letterlijk het vermoeden dat ik alleen maar uit de observatie van het toeval van Darwin's wereldtournee met Haeckel's embryonale periode haalde. Bovendien onthult het nog meer opvallende verbanden tussen de planeetposities van beide horoscopen.

De redacteur is het eens met mijn suggestie om dit experiment te vieren in een 'moderne mystieke' samenwerking door de foto's van de twee grote wetenschappers in dit nummer te reproduceren".

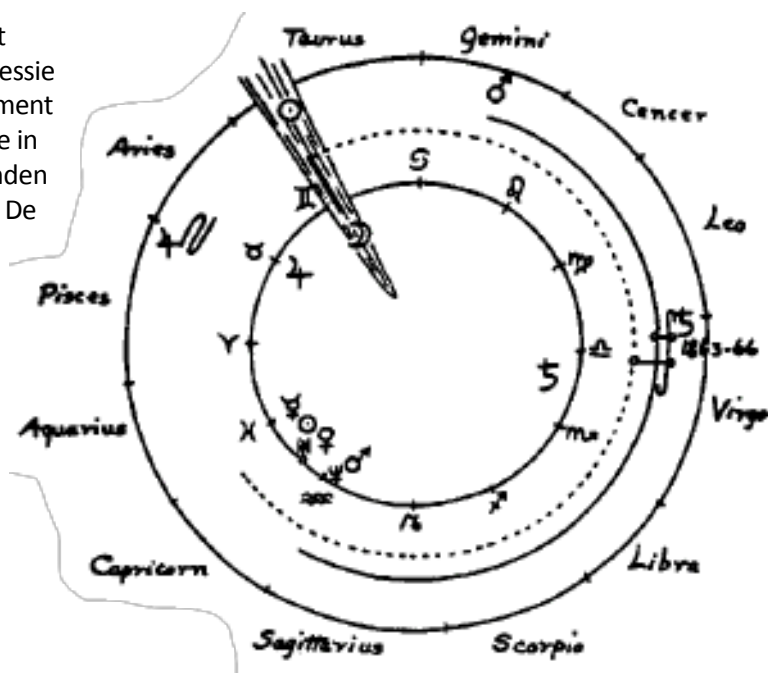

Darwin: Geboren op 12 februari 1809

De studie van de geboorteschema's van twee individuen als Darwin en Haeckel, die door hun wereldopvattingen zo nauw met elkaar verbonden zijn, lijkt veel interessante conclusies te beloven. Deze belofte wordt zeker waargemaakt, want de twee horoscopen onthullen op een prachtige manier het samenspel van het lot van deze twee mensen.

Het is waar dat het uur van de geboorte voor geen van beiden bekend is, maar... desondanks vinden we de meest vruchtbare resultaten als we de feiten van de prenatale constellaties te hulp roepen. Als we vanuit dit oogpunt beginnen met de bewegingen van Jupiter in de twee horoscopen, nemen we opmerkelijke dingen waar. In het geval van Darwin komt Jupiter uit het sterrenbeeld Waterman, maakt zijn lus en gaat dan, in de richting van het tijdstip van geboorte, over tot het betreden van het sterrenbeeld Vissen.

Haeckel's Jupiter, daarentegen, begint zijn beweging in Vissen, doorloopt zijn retrogressie en betreedt het sterrenbeeld Ram op het moment van de geboorte. Beeldend gesproken, zien we in dit eenvoudige feit zoiets als een "handen schudden" tussen de twee persoonlijkheden. De fase van Jupiter in Vissen lijkt een geheim en voorbestemd pact tussen de twee, een constellatie die in alle opzichten tijdig is en die een bijzonder sterke band heeft met de natuur-wetenschappelijke theorieën en worstelingen van onze tijd. Nog diepere verbanden worden echter onthuld door de respectievelijke Marsbewegingen in de prenatale constellaties.

Haeckel : Geboren op 6 februari 1834.

Darwin's Mars verhuist van zijn naderende positie in Ram -Stier naar de Weegschaal waar hij in conjunctie met Uranus en de maansknoop komt. Tijdens de vierde prenatale omwenteling van de Maan -vanaf het geschatte begin van de prenatale astrogram-, kruist Mars de kosmische ascendant, die de richting aangeeft die de menselijke ziel ingaat bij de geboorte. Deze belangrijke richting blijkt uit de positie van de maan bij de geboorte.

Aangezien de maan afneemt op de geboortedag van Darwin moeten we naar het tegenovergestelde punt van de dierenriem kijken, in dit geval naar het gebied tussen de sterrenbeelden Tweelingen en Kreeft. Hier komt Mars langs tijdens de vierde prenatale maanmaand. Zoals we weten komt elke maanmaand van de

zwangerschapsperiode overeen met zeven jaar van het eigenlijke leven; daarom moet deze prenatale Mars-gebeurtenis in verband worden gebracht met de vierde zevenjarige periode van Darwin, dat is de tijd van zijn 21e tot zijn 28e jaar.

Dit is precies de tijd van Darwin's grote wereldtournee. Hij ging naar Brazilië, door de Straat van Magelhaen, naar Zuid-Amerika en de eilanden in de Stille Oceaan. Zijn boek *The Origin of Species* en veel van zijn andere werken komen allemaal voort uit het materiaal dat tijdens deze tour is verzameld. Zij werden de basis van het Darwinisme.

Mars werkt in de wil van een persoon maar is ook verbonden met natuurwetenschappelijk denken - voor zover het beperkt is tot materiële zintuiglijke waarnemingen en experimenten. Mars in Kreeft is de algemene richting van Darwin's aardse bestemming, aangegeven door de kosmische ascendant in Kreeft en Mars die door dit gebied zwerft.

Hoe zit het met Haeckel? Hij bracht als het ware tot een bepaalde conclusie wat Darwin was begonnen. Terwijl Darwin over de wereld reisde, ging Haeckel door zijn embryonale ontwikkeling en de begindagen van zijn kindertijd. Is er iets in Haeckel dat overeenkomt met het opmerkelijke gedrag van Mars bij Darwin? Ja, er is een dramatisch tegenbeeld! Het pad van Mars tijdens Haeckels embryonale periode begint precies op het belangrijke punt tussen de Tweelingen en de Kreeft en komt uit bij het gebied tussen Boogschutter en Steenbok waar de conjunctie tussen Mars en Neptunus plaatsvindt. Als een drastisch gebaar lijkt het alsof Haeckel zich vastgrijpt aan datgene wat Darwin uit zijn wereldreizen terugbrengt. Op dit moment wordt zijn lot gestempeld in zijn etherische prenatale organisatie.

Maar er is nog een ander verband met Saturnus. Darwin's Saturnus beweegt zich tijdens zijn embryonale periode van het sterrenbeeld Weegschaal naar conjunctie met Neptunus in Schorpioen. Haeckels Saturnus gaat door het sterrenbeeld Maagd.

De manier waarop Darwin's Saturnus in Schorpioen staat, geeft uitdrukking aan wat Darwin de "strijd om het bestaan" noemde. Saturnus betekent in Schorpioen ontwikkeling door de dood heen.

Haeckel beleefde en vormde zijn leven in een heel ander gebied: de Maagd. Hij voelde het idee van ontwikkeling als een penetratie in de geheimen van de evolutie van het leven, en de metamorfose ervan. In de vijfde prenatale maanmaand van Haeckels embryonale periode is er een opmerkelijke conjunctie van de zon, Mars en Saturnus in de Maagd - de zon die iets eerder aankomt dan Mars. Dit komt overeen met de tijd tussen het 28e en 35e jaar van Haeckel's leven. Op zijn 29e jaar (1863) kwam Haeckel voor het eerst op voor de leer van Darwin. In 1866 publiceerde hij zijn *Algemene Morfologie* waarin hij zich richtte op het opzetten van een wetenschappelijk systeem uit Darwin's theorieën.

Als we de verdere bewegingen van Saturnus tijdens Haeckel's leven volgen, vinden we in 1863 hoe Saturnus precies terugkeert naar de plaats waar hij stond ten tijde van Haeckel's geboorte. In 1866, toen de *Algemene Morfologie* werd gepubliceerd, staat zijn Saturnus in Weegschaal waar Darwin's Saturnus begon, en in 1899, toen Haeckel het *Raadsel van het Universum* bewerkte, dat hij zelf beschouwde als de voltooiing van wat hij 33 jaar eerder was begonnen, staat Saturnus in het sterrenbeeld Schorpioen; dat wil zeggen, precies waar Darwin's Saturnus bij zijn geboorte had gestaan. Dus ook vanuit het aspect van Saturnus is de cirkel tussen deze twee persoonlijkheden gesloten.

Deze dingen laten zien dat historische gebeurtenissen niet alleen maar aardse gebeurtenissen zijn, maar ook feiten in de kosmische etherische ruimte. Het kijken naar deze andere ruimte waarin de kosmische werkelijkheid regeert, wekt een gevoel op voor de waarde en verantwoordelijkheid van het menselijk leven.

DE ZODIAC

De Moderne Mystiek en Wetenschapsreview
Artikel van Willi Sucher, april 1938

In de huidige fase van de menselijke evolutie vervaagt de oude traditionele wijsheid van de sterren steeds meer en we zijn gebonden aan het zoeken naar nieuwe manieren van kennis van onze relatie met de sterren. De studie van de sterrenbeelden bij het sterven kan daarbij een grote hulp zijn. Je zou bijna kunnen zeggen dat de doden, die op het moment van hun dood nog lang verbonden zijn met het sterrenbeeld in de hemel, de ware astrologen van onze tijd zijn. Als de levenden hun juiste relatie met de doden vinden, zullen ze ook nieuwe en vruchtbare kennis krijgen van de kosmische relaties.

Dit aspect zal in dit essay verder worden uitgewerkt. We willen vooral een hernieuwd inzicht krijgen in de aard van de dierenriem en zijn twaalfvoudige differentiatie. We moeten op de een of andere manier een breder gezichtspunt bereiken; daarom zullen we een groot aantal historische personages in ogenschouw nemen, en hoe ze in hun stervenshoroscoop in relatie zijn gekomen tot het universum van de sterren. Geen enkele horoscoop kan het volledige, twaalfvoudige karakter van de dierenriem omarmen. Napoleon's stervenshoroscoop benadrukt, in het algemeen, slechts één enkel sterrenbeeld, dat van de Vissen. Om deze reden zullen we verschillende horoscopen moeten bestuderen, waarbij we vooral rekening moeten houden met hoe de bovenplaneten - die voorbij de Zon liggen: Mars, Jupiter en Saturnus zijn gerelateerd aan de constellaties van de vaste sterren.

We zullen beginnen met een lange terugblik in de Westerse geschiedenis naar de tijd van de Middeleeuwen en het tijdperk van het hoge Scholasticisme. Thomas van Aquino, ongetwijfeld de grootste figuur in de Scholastische beweging, stierf op 6 maart 1274. Het sterrenbeeld op deze dag zal ons een beeld geven van de relatie van zijn werk op aarde tot de sterrenhemel. Het is een zeer indrukwekkend beeld. De zon staat in Vissen, en Saturnus aan de andere kant in Maagd, Jupiter De zon staat in Vissen, en halverwege tussen Jupiter en is in Waterman en Mars is in Ram. Jupiter staat naast Venus die in steenbok staat, net als de Maan, terwijl Mercurius in de buurt van Mars staat. Het is als een schilderij in de kosmos, harmonieus van compositie, evenwichtig en gecentreerd in de krachten van de zon. Toch heeft de Zon in dit schilderij ook een ander aspect, Saturnus is in Maagd en in oppositie tot de zon.

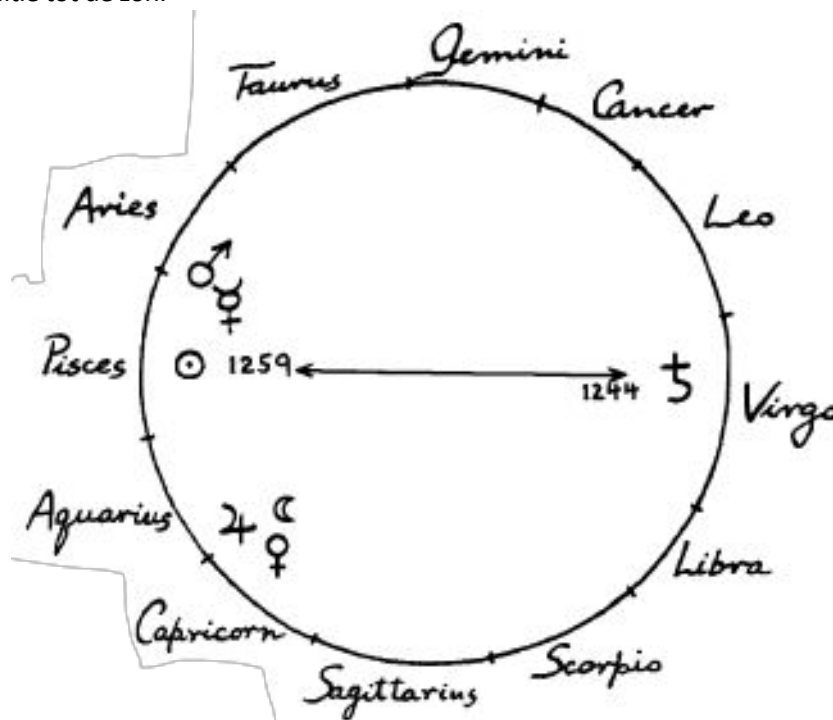

Fig. 1: St. Thomas van Aquino - stervenshoroscoop - 6 maart 1274

Dit geeft de horoscoop een eigenaardig dubbel aspect, en we zullen merken dat deze dualiteit het hele werk van de heilige Thomas in zijn leven op aarde doordringt. Enerzijds vertegenwoordigt hij de Scholastische stroom in haar mooiste essentie. Om de essentie van dit belangrijke tijdperk in onze spirituele geschiedenis te begrijpen, kunnen we teruggrijpen op een historisch beeld dat juist door dit tijdperk is ontstaan, namelijk de architectuur van de gotische kathedraal die haar hoogste volmaaktheid bereikt in die van Chartres. In de sterke nadruk op de verticale lijn, met zijn hemelse aspiratie, vindt de geestelijke stemming van de mensen van die tijd een karakteristieke uitdrukking. Door fijn en subtiel te denken, gedisciplineerd in een ongemeten toewijding aan de geest en het ontwikkelen van een uitgewerkte techniek in de vorming van de pure concepten, zochten en vonden de mensen van die tijd contact - vaak was het een zeer reëel en bijna -contact - met het goddelijke en het spirituele. Zelfs als de opwaartse spitsen van hun kathedraal zich uitstrekten tot in het oneindige van het universum, zo hadden zij in de opwaartse oriëntatie van hun eigen wezen, in zuivere gedachten, nog een delicate draad die hen op een zeer directe manier verenigde met de goddelijke-spirituele wereld. Want toen zij hun gedachte in ontvankelijkheid voor de geestelijke wereld opvoerden, voelden zij de goddelijke openbaringen in hen oplichten. De zuiverste en krachtigste exponent van deze zielshouding, Thomas van Aquino, verschijnt op het toneel van de geschiedenis. Dokter Angelicus was de naam die het volk van zijn tijd hem gaf. Hij was vooral doordrongen van dit maagdelijk wezen van de ziel, dat in staat was zich in een ongeëvenaarde mate te openen in de zuivere gedachtengang naar het goddelijke. Zo werd hij een van de grootste spirituele figuren van zijn tijd. Zijn bestaande werken, de zogenaamde Summae, getuigen van zijn grootsheid.

Dit karakter van de ziel, subtiel ontwikkeld, hoog opgeleid, maar toch direct open voor het spirituele, komt goed tot uiting in de positie van Saturnus in Maagd op het moment dat hij door de poort van de dood ging. Saturnus, de hoogste van de zeven planeten, staat in de maagdelijke constellatie. In deze constellatie gaat dat aspect van het wezen van Sint Thomas voort, waarin hij zo goed in staat was om de geestelijke openbaringen in zijn ziel te ontvangen. Dit wordt nog duidelijker als we aandacht besteden aan de vroegere doorgangen van Saturnus. Want we herkennen dan welke periode van zijn leven als het ware in deze constellatie uitgaat. Het gaat om het jaar 1244-5. Een jaar eerder was Aquinas ontvangen in de Dominicaanse orde. In 1245 werd hij naar Parijs geroepen voor de school van Albertus Magnus. Saturnus in Maagd in de stervenshoroscoop is dus een beeld van zijn opkomst, van de essentiële stap die hij zette en die hem naar de geestelijke horizon van zijn tijd leidde. Maagd valt op in de horoscoop van andere vertegenwoordigers van die tijd. Albertus Magnus, leraar en vriend van de heilige Thomas, had Jupiter in Maagd op het moment van zijn dood (15 november 1280), op dezelfde plaats waar Saturnus stond bij het overlijden van de heilige Thomas. Bij de dood van Duns Scotus-Doctor Subtilis, zoals hij werd genoemd-Mars was in Maagd (8 november 1308).

Een heel andere wereld dan deze, zo teder, zo intiem toegewijd aan de ervaring van het Goddelijke en het spirituele, is die ingeschreven in de sterrenbeelden Waterman, Vissen en Ram in St. Thomas' stervenshoroscoop. Wat betreft de doortocht van Saturnus is dat de periode in het leven van Aquino, toen hij al een vermaarde persoonlijkheid was aan de Universiteit van Parijs en in het hele Westerse Christendom. Toch moeten we wat dieper kijken. Het was de tijd waarin hij worstelde met spirituele neigingen die hij schadelijk achtte voor de ware evolutie van de mensheid. Deze tendensen waren vooral geconcentreerd in de ideeën van de Moorse filosoof Averrhoes. Het conflict lag opnieuw op het gebied van het leven waarin de mensen in die tijd moesten worstelen met de grote spirituele waarheden - het element van het denken. Als essentieel uitgangspunt voor de discipline van het denken namen ze de filosofie van Aristoteles als uitgangspunt. Zo lijkt het erop dat de ware interpretatie van de bestaande geschriften van Aristoteles het twistpunt was geweest. Toch lag daarachter een veel grotere strijd verborgen. Het ging om de geestelijke werkelijkheid en de inhoud van het eeuwige zijn.

Aristoteles had in de 4e eeuw voor de christelijke jaartelling geleefd en gewerkt, maar zijn filosofie bleef tot in de Middeleeuwen van levensbelang. Om te beginnen waren zijn werken overgebracht door de scholen van de Griekse filosofen. In de eerste eeuwen van het christendom, toen deze oude scholen van wijsheid zwaar onder druk werden gezet en vervolgd, en zelfs werden vernietigd, vonden de werken van Aristoteles hun weg naar de beschavingen van Syrië, Mesopotamië en West-Azië. Vertaald in oosterse talen, hadden ze te lijden onder talrijke vervormingen. Een van die vertalingen kwam in handen van de Moorse filosoof Averrhoes. Trouw aan het karakter van de Arabische taal gaf Averrhoes zijn eigen commentaar op de filosofie van Aristoteles. Uit zijn beschrijving zou men gemakkelijk kunnen concluderen dat in de visie van de Griekse meester een persoon geen onsterfelijke, spirituele kern van wezen in zich draagt; alleen een vonk van het goddelijke wordt ontstoken die na de dood opgaat in de oceaan van het goddelijke wezen, zonder dat er sprake is van een voortgezette persoonlijke aanwezigheid. Thomas van Aquino moest deze interpretatie weerleggen, want het lag niet in de lijn van de normale spirituele ontwikkeling van de westerse wereld. Tegenover de Latijnse Averrhoïsten zorgde hij voor een nieuwe vertaling van bepaalde delen van Aristoteles' werken uit het oorspronkelijke Grieks en schreef hij volumineuze commentaren. Dit was de tijd dat hij werkzaam was als Magister aan de Universiteit van Parijs en

met name de tijd van zijn verblijf aan het hof van Paus Urbanus IV, 1261-4. Het is deze periode die is gegraveerd door de doorgangen van Saturnus naar de sterrenbeelden Waterman, Vissen en Ram. Het hoogtepunt van zijn activiteit werd vooral vastgelegd in de Zon in Vissen; namelijk de tijd dat hij van Parijs naar het pauselijke hof ging, in zekere zin de erkende geestelijke leider van de westerse mensheid.

In zijn stervenshoroscoop komen dus twee tendensen naar voren, respectievelijk geconcentreerd in de constellaties Vissen en Maagd. Aan Maagd behoort de stille innerlijke drager van de ziel, die de stem van de kennis van de goddelijke geheimen van de schepping van de wereld en de mensheid hoort; kennis die in diepere regionen van de ziel zal ontstaan als we sereen genoeg zijn om het te horen. Ook de constellatie van de Maagd wordt geassocieerd met de intrede in het innerlijke, geestelijke leven van de natuur. Vissen, het tegenovergestelde van Maagd, wordt geassocieerd met de grote spirituele gevechten van de mensheid. We zien het in de stervenshoroscoop van St. Thomas op een andere manier dan in die van Napoleon. Toch zullen we ook het enorme verschil tussen de twee horoscopen herkennen. Hoe groot de veldslagen van het Scholasticisme ook waren, Thomas van Aquino heeft ze door zijn leven en werk in de kosmische sfeer van Vissen met serene harmonie ingeschreven. Deze kosmische regio in zijn stervenshoroscoop is als een beeld waarin het verleden en de toekomst van de wereld het meest harmonieus verenigd zijn; de planeten door hun verschillende posities leiden van de Ram, via de Zon in Vissen, naar de Waterman. In de horoscoop van Napoleon vonden we daarentegen Vissen geblokkeerd door de conjunctie van Saturnus, Jupiter, Mars en Mercurius. Ook hier hadden we te maken met een van de grote veldslagen van de mensheid. Beginnend in de Franse Revolutie, als een gebalde vuist duwde het zich een weg naar de westerse wereld. Gezien in een kosmisch licht, zoals in deze stervenshoroscopen, lijken de gebeurtenissen van Napoleon's tijd meer verward en krampachtig, lang niet zo harmonieus opgelost als in het levenswerk van de heilige Thomas, waar de Vissen door de Zon worden bestraald. Het is de Zon, deze keer, die zijn karakter geeft aan het sterrenbeeld Vissen, gevuld als het is met de prototypes van spirituele gevechten.

Er is een schilderij van St. Thomas van Aquino van Gozzoli, de meest illustratieve van dit feit. Vanuit zijn hart straalt een zon uit, onder zijn voeten hurkt Averrhoes die hij heeft overwonnen, terwijl vanuit de hoogte boven hem Christus aan het woord is: Bene scripsisti de me, Thomma! Het is een zeer indrukwekkend feit dat in Averrhoes' eigen horoscoop van de dood (12 december 1198) de planeet Mars zich op de plaats bevindt waar de Zon in die van Aquino staat; namelijk opnieuw in Vissen. De Zon van het hart in St. Thomas over-straalt de Mars-achtige impuls van Averrhoes.

Het tijdperk waarin deze ontwikkelingen plaatsvonden was een groot keerpunt in het geestelijk leven van het Westen. Gezien in een kosmisch licht, vond het plaats langs de lijn van Maagd naar Vissen. De Maagdelijke krachten, de impulsen voor een verdiept innerlijk leven van de ziel die tot de kosmische sfeer van de Maagd behoorde, vochten voor hun bestaan met die andere krachten die vorm kregen in Vissen. Vissen zelf werden getransformeerd terwijl de maagdelijke wereld van het zuivere denken ook een essentiële verandering onderging. Scholastiek is nog steeds in staat om in een strenge denkdiscipline op te staan tot het goddelijke en geestelijke - de geheimen van de Goddelijke Openbaring. Maar op dit keerpunt in de menselijke evolutie was de faculteit langzaam aan het verdwijnen. Een tragische gebeurtenis van die tijd onthult het - ik verwijs naar de vernietiging van de Orde van Tempeliers, gedurende de zeven jaar van 1307 tot 1314.

Gesticht met het beledende doel de heilige plaatsen van het christendom in Palestina te beschermen tegen de Mohammedanen die in het Heilige Land regeerden, had de Orde van Riddertempeliers nog een diepere betekenis. Het werkte om diepe spirituele geheimen te bewaren die lang geleden werden gecultiveerd in de oude Mysteriecentra van het Oosten en die licht wierpen op de spirituele evolutie van de wereld en van de mensheid. De esoterische taak van de Orde was om de oude Oosterse Wijsheden over te dragen en ze te verenigen met alles wat in het Westen uit de christelijke stroom was ontstaan. Dus in de diepte van haar mysteries droeg de Orde machtige schatten van wijsheid in zich - het goud van de wijsheid van de geestelijke zon. Tot op zekere hoogte was het een misverstand aan de kant van de buitenwereld, die zich de geheime schat van de Orde voorstelde om te bestaan uit fabuleuze hoeveelheden materieel goud, wat leidde tot de uiteindelijke vernietiging van de Orde.

Filips de Schone van Frankrijk was de hoofdrolspeler. Hebzuchtig en jaloers op het goud van de Tempeliers, hij wilde ze vernietigen. In 1307 beval hij de arrestatie van de leidende Tempeliers in Frankrijk. Rond deze tijd stond Saturnus in het sterrenbeeld Weegschaal, Jupiter kwam in Schorpioen en Mars in Boogschutter. Toch was deze gebeurtenis slechts een opmaat naar het zeven jaar durende conflict dat nu volgde. Vreselijke verwijten over het onchristelijke leven werden afgewenteld op de Tempeliers. Valse bekentenissen werden van hen afgedwongen door foltering. Er volgde klap op klap. In het jaar 1310 werden vierenvijftig van de Tempeliers levend verbrand. Onder hen de Meester van de Orde, Jacques de Molay, die op de brandstapel stierf. Dit was op 11 maart 1314. De vernietiging van de Orde was nu compleet.

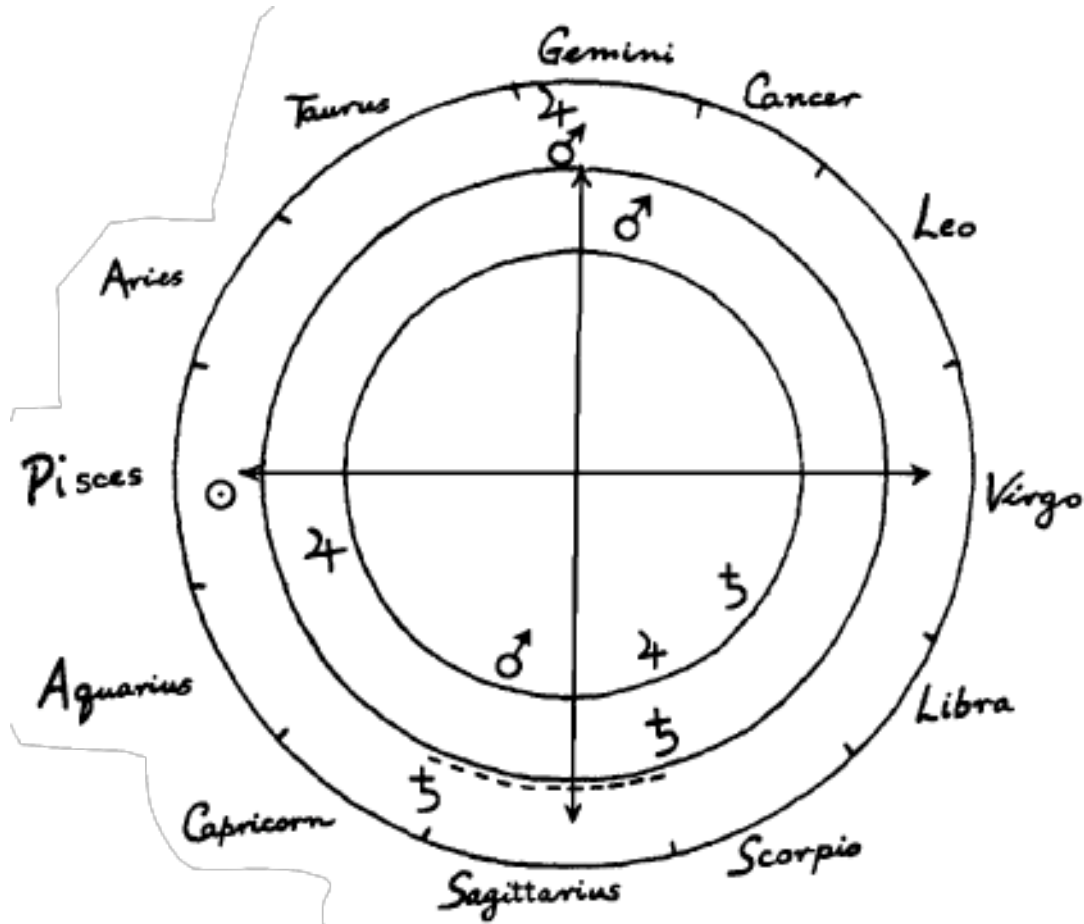

Fig. 2: In de Binnencirkel: Begin van het proces van de Tempeliers met hun arrestatie op 14 september 1307.
 In de Middelste Cirkel: 54 van de Tempeliers brandden op 24 mei 1310 op de brandstapel.
 In de Buitenste Cirkel: Jacques de Molay verbrand op de brandstapel 11 maart, 1314.

Vreemd waren de sterrenbeelden op deze momenten. In 1310, bij de vernietiging van de vierenvijftig Tempeliers, ging Saturnus het sterrenbeeld Boogschutter binnen, Jupiter was in Vissen, en Mars in Tweelingen. Bij de dood van Jacques de Molay ging Saturnus van Boogschutter naar Steenbok, terwijl Jupiter en Mars in conjunctie in Tweelingen waren. Hierin zien we een bepaalde lijn, duidelijk afgebakend in de kosmos. In het begin, in 1307, bevindt Saturnus zich in de Weegschaal, maar hij is onlangs uit de richting van Maagd en Vissen gekomen, waarmee de geestelijke conflicten van het Scholasticisme werden geassocieerd. Vervolgens, ten tijde van de definitieve vernietiging van de Orde - tussen de dood van de vierenvijftig ridders en het martelaarschap van de laatste Grootmeester van de Orde - ging Saturnus door de Boogschutter. Maar tegelijkertijd, heel sterk in deze twee historische momenten, wordt de constellatie van Tweelingen besproken, zoals onze tekening laat zien (Figuur 2). Zo is de richting in de kosmos van Boogschutter naar Tweelingen vooral verbonden met de vernietiging van de Tempeliersorde, en toch speelt de vroegere richting ook -Virgo naar Vissen- een zekere rol.

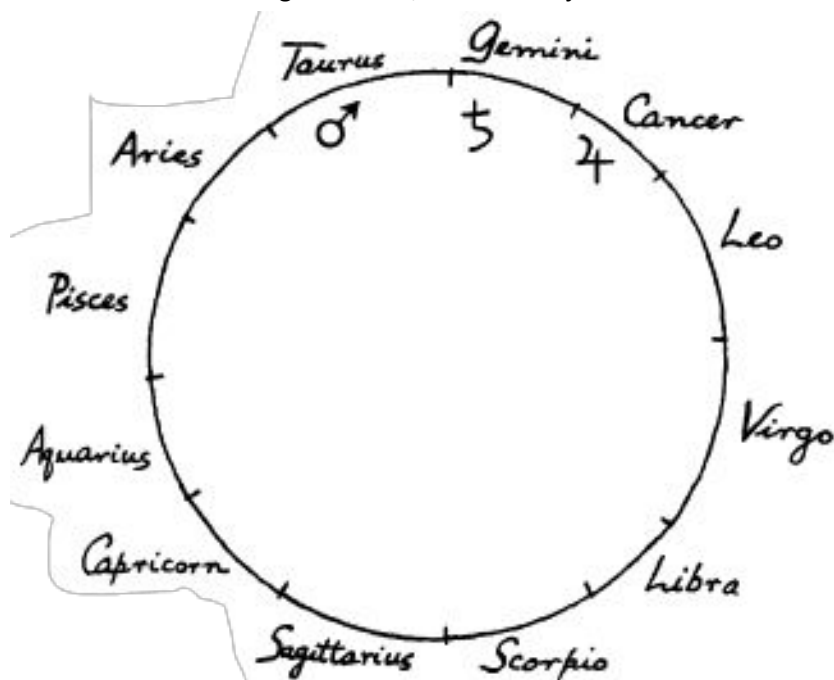
Het is als een kosmisch kruis waarin de spirituele gebeurtenissen van dit tijdperk zijn ingeschreven. Het Scholasticisme worstelde in de Geest en streefde naar een verbinding met de Goddelijke Openbaring door middel van de zuiverheid van het denken. Maar in het vervolg was juist deze verbondenheid gedoemd om verloren te gaan. Dit alles vond plaats langs de lijn van Maagd naar Vissen. Ondertussen probeerde de Orde van

Tempeliers de continuïteit met de wijsheden van de oude Mysteries vast te houden. De Orde werd vernietigd; haar vernietiging wordt geassocieerd met de kosmische lijn van Boogschutter naar Tweelingen. Hierin manifesteert zich het keerpunt van de kosmische tijd waarin de mensheid in de 13e eeuw betrokken raakte [1314 - overgang naar de nieuwe tijd]. Langzaam maar zeker ontstond in de daarop volgende eeuwen een nieuwe manier van denken, die meer gericht was op de buitenwereld van de zintuigen. De diepere spirituele stromen namen nu meer plaats in de verborgen achtergrond van de uiterlijke geschiedenis.

Eén man beleefde dit spirituele keerpunt van de geschiedenis op een vrij intieme en menselijke manier. Dit was de Duitse mysticus Meister Eckhardt. Opgegroeid in de Scholastische denkdiscipline, was hij al een van degenen die de oude faculteit ontweken heeft, d.w.z. dat hij alleen al door de gedachte verbonden is met het goddelijk-spirituele. Hij kon het nu alleen nog maar vinden in het gebied van het volle bewustzijn, in de mystieke ervaring van het gezuiverde gevoelsleven. Uit deze zielsstemming kwam hij tot zo'n gedachte als deze: "Wat de mens ook kan denken over God, het is niet God. Wat God in Zichzelf is, kan geen mens bereiken, behalve dat hij getransporteerd wordt naar datzelfde Licht, dat God zelf is". Dit soort spirituele ervaring was in die tijd totaal nieuw; het kwam er dus op neer dat de Kerk het niet zou tolereren. Ze wilden alleen de Scholastische methode behouden. In een proces voor ketterij werden de opvattingen van Meister Eckhardt veroordeeld. Hijzelf stierf tijdens het proces in het jaar 1327.

Het is opmerkelijk dat in zijn stervenshoroscoop (Figuur 3; de exacte datum is niet bekend) de richting Boogschutter-Gemini weer naar voren komt, want Saturnus was in dat jaar in de Tweelingen, Mars in Stier, en Jupiter in Kreeft. Het is de kosmische tegenhanger van wat er was ten tijde van de vernietiging van de Tempeliers. Deze keer zien we dezelfde richting vanuit de andere kant, vanuit de sfeer van de Tweelingen.

Zo krijgen we een vollediger beeld van het kosmische kruis: Maagd en Vissen, Boogschutter en Tweelingen. Bovenal wordt op deze manier de essentie van de Dierenriem voor ons reëler en substantiëler, zowel op menselijk als op geestelijk gebied. We worden in staat gesteld om het te ervaren als iets dat dicht bij onze mensheid staat, niet alleen in de sfeer van ongenaakbare, onverbiddelijke krachten van het lot.

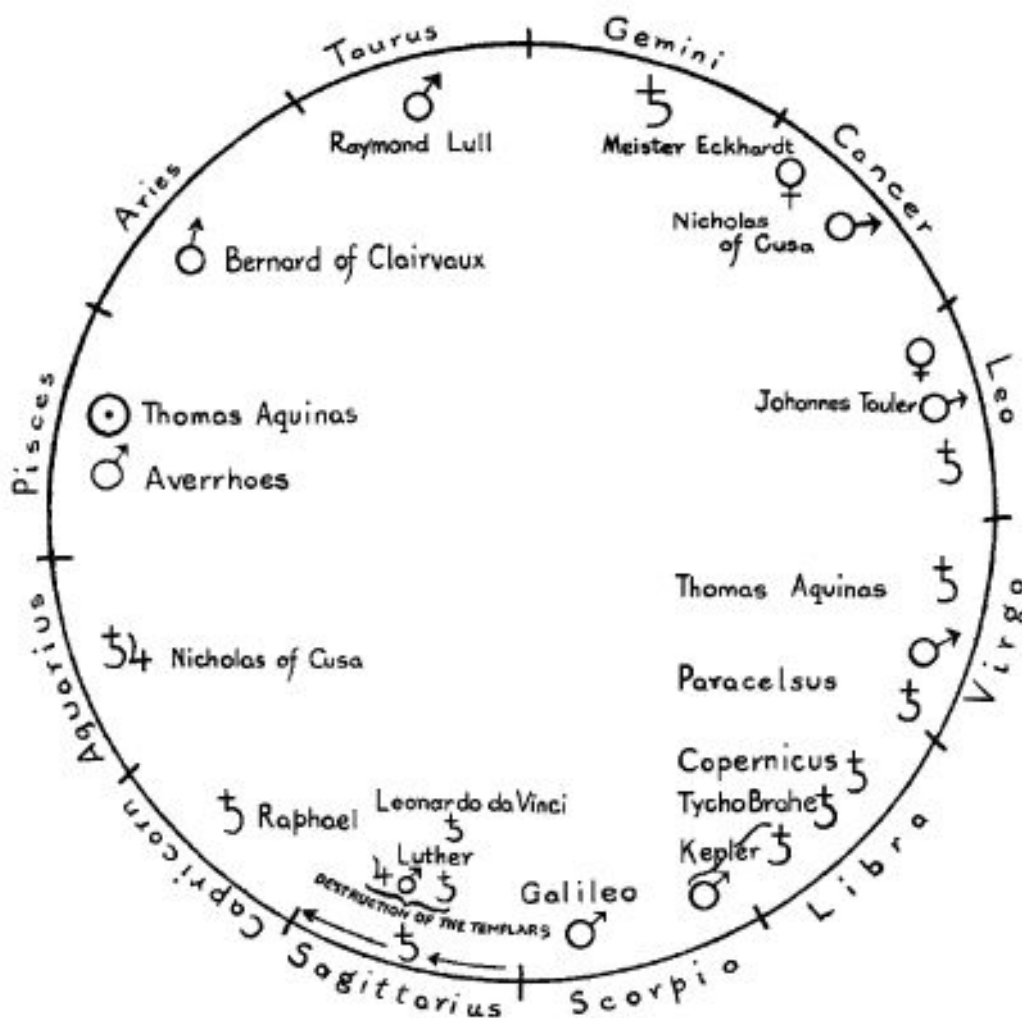
Zo behoort het meer tot de constellatie van de Maagd, hoe men via de innerlijke wegen van de ziel het geestelijk wezen van de natuur en van het menselijk leven kan zoeken en vinden. In Vissen hebben we de tegenhanger hiervan, het kosmische beeld van grote geestelijke gevechten in de menselijke filosofie en de buitenwereld. Boogschutter is meer verbonden met het worstelen van de mensheid voor zijn eigen menselijke ontwikkeling: de periodieke opkomst en ondergang van verschillende stromen in de geschiedenis; de strijd van de hogere geestelijke mens met het lagere, meer dierlijke en instinctieve leven. De invloed van Tweelingen in de ervaring van het lot heeft vooral te maken met de tweeledige aard van de mens: enerzijds levendig en neigend om van de aarde weg te vliegen en anderzijds neigend om donker en aards, stijf en ongeïnspireerd te zijn.

DE ZODIAC (vervolg)

De Moderne Mystiek en Wetenschapsreview
Artikel van Willi Sucher, mei 1938

In het artikel van vorige maand probeerden we te laten zien hoe een moment van diepe betekenis in de spirituele evolutie van de mensheid - de draai van de 13e en 14e eeuw - werd ingeschreven in het geschrift van de sterren. In een groot kosmisch kruis is dit tijdperk vastgelegd in de sterrenhemel. Aan de ene kant was er de laatste terugtrekking in de donkere verborgen achtergrond van de externe geschiedenis van de oude wijsheid, getoond in het tragische drama van de vernietiging van de Tempeliers en vastgelegd in het sterrenbeeld Boogschutter, en aan de andere kant was er de bloem van het middeleeuwse Scholasticisme, gerelateerd aan de sterrenbeelden Maagd en Vissen. Tot slot was er de opkomst van het mysticisme in de figuur van Meister Eckhardt, wiens lot is ingeschreven in de Tweelingen.

Dit kosmische kruis - Boogschutter en Tweelingen, Maagd en Vissen - vertegenwoordigt in zijn wereldhistorisch aspect een beslissend moment in de spirituele ontwikkeling van de mensheid in zijn geheel. Bewustzijnskrachten uit oude tijden sterven uit, en een nieuw begin verschijnt aan de horizon. Het is inderdaad veelzeggend hoe de evolutie van de westerse wereld vanaf dit moment tot aan de dag van vandaag in het licht van de kosmische gebeurtenissen verschijnt. Met een opmerkelijke continuïteit is deze evolutie van de mensheid vanaf de middeleeuwen in de kosmos vertegenwoordigd.

Laten we dan deze keer uitgaan van de Ram. We zullen zien hoe de leidende figuren in de spirituele ontwikkeling in relatie kwamen met de dierenriem door hun stervenshoroscopen. Om te beginnen, is er St.

Bernard van Clairvaux, die 20 Augustus, 1153 stierf. Mars was in het sterrenbeeld Ram. Wat betekent deze plaats van Mars? De vroegere doorgangen van Saturnus, uitgelegd in een vorige aflevering, zullen ons in staat stellen om een antwoord te vinden. Het is de stichting en de groei van het klooster van Clairvaux waarin de heilige Bernardus een beslissende rol heeft gespeeld en die hier door de planeet Mars is vastgelegd. In Ram staat een gebeurtenis geschreven die voortkomt uit een belangrijke impuls; geboren uit de vurige mystieke ervaring van een man die ook de bezieler was van de tweede Kruistocht. In deze gebeurtenissen begint de weg die de middeleeuwse mensheid is ingeslagen, van de laatste relikwieën van het oude mysteriedom tot het type mystieke ervaring dat zich in Meister Eckhardt ten volle manifesteert.

Deze nieuwe insnijding in het spirituele streven van de mensheid benaderde de mensen van de Middeleeuwen keer op keer en vanuit vele aspecten. Als we nu overgaan in de sfeer van de Stier, vinden we Raymond Lull, bij wiens dood-29 juni 1315 Mars in deze constellatie stond. Hij was de bekende grondlegger van de "Lulliaanse kunst", zoals het soms werd genoemd, waarbij hij probeerde te bereiken door een subtiele combinatie van reeds bekende filosofische concepten, nieuwe soorten vragen en nieuwe antwoorden. Zijn manier van denken beïnvloedde vele anderen, zelfs in veel latere tijden - Giordano Bruno bijvoorbeeld. Raymond Lull werd geboren op het eiland Mallorca. In zijn jeugd leefde hij een leven dat volledig was overgeleverd aan de indrukken van de zintuigen. Toen had hij plotseling een visionaire ervaring waardoor hij de richting van zijn leven veranderde. Hij wijdde zich toen uitsluitend en van harte aan de spirituele studie en aan de grote religieuze vraagstukken van zijn tijd. Dit was de beslissende gebeurtenis in zijn leven die door Mars in de Stier werd gegraveerd. In Ram zagen we een menselijke gebeurtenis die voortkomt uit een diepe innerlijke impuls, een alles absorberende missie. In de Stier hebben we het beeld van een bekering, een transformatie door een diepe ervaring in de geest. Een krachtige insnijding geeft een heel nieuwe wending aan een bestaande tendens van het leven. Deze kwaliteit van de Stier zal ook in andere stervenshoroscopen te vinden zijn.

Nu sporen we de menselijke geschiedenis in zijn kosmische aspect verder op in de sfeer van de Tweelingen, waar een diepe kloof ontstaat tussen de innerlijke en de uiterlijke wereld. Dit soort zielservaringen hadden we al in Meister Eckhardt aangetroffen. De mysticus met zijn diepe innerlijke oriëntatie van het leven komt in conflict met de kerk. De Tweelingen, de tweelingbroers die in elke menselijke ziel met elkaar worstelen, wordt hier geopenbaard; getypeerd in het streven (de strijd?) van het individu om in zichzelf tussen het innerlijke licht en het machtige instituut van de kerk met het verlangen om zich aan de vroegere traditie te houden.

Toch heeft de evolutie zich zo ontwikkeld dat de oude vermogens van de kennis geleidelijk zijn gestorven in de karakteristieke mystieke ervaring van de Middeleeuwen. Scholastiek in haar beste exponenten hield nog steeds het evenwicht in stand door een diepe denkdiscipline. In het denken zocht het bewuste innerlijk leven van een mens de verbinding met de hogere wereld van de goddelijke openbaring. Deze faculteit werd langzaam maar zeker gedoofd.

Het is veelzeggend dat we dit zien gebeuren bij een man als Nicolaas van Cusa, die op 11 augustus 1464 stierf. Geboren rond de eeuwwisseling van de 14e naar de 15e eeuw, groeit hij op in de scholastische denkdiscipline; maar zijn innerlijke ervaring leidt hem op een andere weg. Tijdens een reis over zee kwam er een mystieke ervaring tot hem, alsof hij in de eeuwige oceaan van de geest baadde, maar dan op zo'n manier dat de ervaring niet meer tot het rijk van de gedachte doordrong. Een "wetende onwetendheid" is zijn eigen naam voor deze ervaring van het goddelijke; daarom beschrijft hij het in zijn boek *De docta ignorantia* ["geleerde onwetendheid"]. Nu is er bij deze dood een conjunctie van Saturnus en Jupiter in het sterrenbeeld Waterman. Hierin zien we zijn verbinding met de scholastiek. Maar aan de andere kant liggen Mars en Venus in de regio van de Kreeft en de Leeuw. Dit is het kosmische beeld van zijn eigen meer naar binnen gerichte weg in de sfeer van "docta ignorantia". Tussen de twee constellaties is zijn ervaring op de zee weg vastgelegd in Ram.

Zo zien we in de constellatie van de Kreeft een tendens in de menselijke geestelijke ontwikkeling om zich terug te trekken in het innerlijke leven van de ziel. Dit komt nog sterker tot uiting in de horoscopen bij de Leeuw. Daarom vinden we in de stervenshoroscopen van een groot aantal mystici uit de latere Middeleeuwen en het begin van de moderne tijd de planeten die het rijk van de Leeuw binnenkomen. Iemand die opvalt onder hen is Johannes Tauler, een discipel van Meister Eckhardt. Bij zijn dood op 16 juni 1361 waren Saturnus, Mars en Venus in Leeuw. Een unieke ervaring van Tauler's leven werd in deze constellatie vastgelegd. We verwijzen naar zijn zogenaamde bekering door de *Vriend van God* uit het Oberland, een man wiens invloed zich in die tijd tot ver in de buurt van Bazel uitstrekte. De *Vriend van God* is inderdaad een mysterieuze figuur in de geschiedenis van die tijd. Er is geen echt historisch bewijs van wie hij was of waar hij vandaan kwam, alleen de verhalen in de kring

van degenen onder wie hij zich bewoog verwijzen naar hem als een wonderbaarlijk wezen dat een diepe en verrijkende geestelijke invloed had. Zo ook het verhaal van Tauler's "beking". In zijn ontmoeting met de *Vriend van God* onderging hij diepe innerlijke ervaringen en zijn eigen invloed en welbespraaktheid als prediker werd wonderbaarlijk versterkt.

Terwijl op deze manier de constellatie van de Leeuw verbonden is met de zoektocht naar spirituele waarheid in diepe uitsparingen van de menselijke ziel, behoort de Maagd tot de innerlijke rust, het stille evenwicht van de ziel in het spirituele wezen van de natuur en van het menselijk leven. Dit werd in het vorige artikel al in verband met de scholastiek opgemerkt. Onbekend voor de buitenwereld, in innerlijke stilte en sereniteit van de ziel, krijgen ervaringen vorm in de sfeer van de Maagd, die zich voorbereiden op essentiële veranderingen in de ontwikkeling van het bewustzijn. Zo zien we in de constellatie van de Maagd iemand die deze eigenschap zeer sterk vertegenwoordigt, de beroemde alchemist en arts Paracelsus, die op 23 september 1541 stierf. Bij zijn dood stond Jupiter in de Leeuw terwijl Mars en Saturnus, samen met de zon en de twee onderste planeten Mercurius en Venus, in de Maagd stonden. Saturnus stond eerder op de grens tussen Maagd en Weegschaal. Dit alles behoort tot de eigenaardige plaats van deze grote individualiteit in het spirituele leven van zijn tijd. Want aan de ene kant leefde Paracelsus als alchemist binnen die spirituele stroom die via een meer innerlijke mystieke weg wilde doordringen tot een greep op het goddelijke en het spirituele, maar aan de andere kant was hij al iemand die zich bewust tot de buitenwereld wendde, op zoek naar de wortels van het wezen van de natuur. Wij zien dit in de manier waarop hij een nieuwe opvatting van de menselijke natuur voortbrengt en in zekere zin ook een nieuwe wetenschap van de geneeskunde. Paracelsus is een zeer levende vertegenwoordiger van de overgang van de middeleeuwse mensheid, voor wie de ervaring van de geestelijke wereld vervaagde in de vorm van mystiek, naar de nieuwe tendens van de ziel die de moderne wetenschap heeft doen ontstaan. Waarlijk, in deze wetenschappelijke stroom was het bewustzijn van de realiteit van de geestelijke wereld aanwezig en was in gevaar om volledig te worden verstrikt. Deze ontwikkeling was echter ook voorbestemd en onvermijdelijk; een noodzakelijke fase in onze evolutie, want het leidde ons op de weg naar spirituele vrijheid.

Deze wending in de evolutie van de mensheid komt krachtig tot uitdrukking in de constellatie van de Weegschaal. Hier vinden we Saturnus in de Weegschaal in de stervenshoroscopen van drie grote mensen-inaugurators uit de wetenschappelijke tijd: Copernicus, de grondlegger van de nieuwe astronomie (overleden 24 mei 1543); Tycho Brahe, de beroemde Deense astronoom (overleden 24 oktober 1601); en Johannes Kepler, de grote Duitse astronoom en wiskundige (overleden 15 november 1630). In de verhouding van deze drie tot elkaar is de overgang van de mensheid naar de nieuwe kijk op de natuur het meest indrukwekkend weergegeven. Copernicus legde, puur door uiterlijke waarneming en wiskundig experiment, de basis voor een nieuw wereldsysteem. Tycho Brahe nam een heel andere lijn aan. Als astronoom wijdde hij zich ook van harte aan de uiterlijke waarneming van de sterrenhemel, maar in het diepst van zijn ziel levend naast elkaar, de herinnering aan een vroeger leven op aarde toen hij nog veel intiemer was verenigd met de wijsheid van de oude mysteries. Vandaar dat hij in opstand kwam tegen het centrale idee van het Copernicaanse systeem dat de zon in het centrum van ons zonnestelsel moest plaatsen. Hij ontwikkelde een eigen systeem, waarin hij opnieuw probeerde de aarde een centrale positie te geven. Toen kwam Kepler met hem werken als zijn assistent. Toen Tycho zijn einde voelde naderen, smeekte hij Kepler om zijn toekomstige werk niet te baseren op de Copernicaanse maar op zijn eigen, het Tychoonse systeem. Kepler deed dat echter niet; hij baseerde zijn latere onderzoeken op het Copernicaanse idee.

Zo zien we dat met het sterrenbeeld Weegschaal een van de grootste en meest beslissende keerpunten in de spirituele evolutie is verbonden. Het wereldbeeld van de Ouden, het Ptolemeïsche systeem bijvoorbeeld, wordt verdrongen door het moderne standpunt van wetenschappelijk onderzoek en experiment. De mens wijdt zich nu aan het onderzoek van de uiterlijke zichtbare natuur.

Nu komen we in de sfeer van de Schorpioen. Daar zien we Mars, zowel in de stervens-astrogram van Kepler als in die van Galileo (8 januari 1642). In Kepler's Mars staat dat hij zich na de dood van Tycho Brahe tot het Copernicaanse systeem wendt; in Galileo's is er de periode van zijn leven waarin hij belangrijke onderzoeken deed in Padua. Bovendien is het in het latere leven van Galileo de tijd dat hij een moedig standpunt innam namens het Copernicaanse systeem voor de inquisitie. Bij de Schorpioen hoort dus een diepgaande transformatie in het wereldbeeld van de mensheid. Kepler, Galileo en vele anderen confronteren de oude ideeën met de fundamenteën van een geheel nieuwe onderzoeksmethode. Schorpioen heeft te maken met de vernietiging van oude tradities, maar tegelijkertijd met transformatie en vooruitgang.

De cyclus van de evolutie leidt ons nu verder in de sfeer van de Boogschutter. Deze sfeer, zoals we al zagen in de vernietiging van de Orde van Tempeliers, is verbonden met de opkomst en ondergang van spirituele stromingen in de evolutie. Er is een worsteling voor spirituele continuïteit in de menselijke vooruitgang. De stervens-astrogram van Maarten Luther bijvoorbeeld (18 februari 1546) is met deze constellatie op zeer beslissende wijze doordrongen. Saturnus en Mars staan in de Boogschutter, terwijl Jupiter van de Boogschutter op de Steenbok overgaat. Saturnus in de Boogschutter staat voor de tijd waarin Luther zijn stellingen aan de burchtkerk van Wittenberg vastspijkerde en voet aan de grond zette op de weg die leidde tot de afscheiding van de Romaanse kerk. Ook in de stervens-astrogram van Leonardo da Vinci (2 mei 1519) staat Saturnus in de Boogschutter. Dit is een beeld van de strijd van de grote meester om nieuwe spirituele standpunten te bereiken in alle domeinen van kunst en wetenschap. Het is waar dat zijn krachten, in tegenstelling tot de oude, nog niet sterk genoeg zijn, en de meeste van zijn pogingen mislukken na elk onmiddellijk succes. Toch komt zowel in Leonardo als in Luther het oprechte streven van de mensheid naar vooruitgang, naar het bereiken van nieuwe levensvormen, zeer sterk tot uitdrukking. Dit is de stemming van de Boogschutter.

De volgende constellatie, die van Steenbok, is gevuld met menselijke lotsbestemmingen waarbij het de essentie is om een bepaalde taak of missie snel af te ronden. Er kunnen vele voorbeelden worden gegeven. Degene die dit op een prachtige manier tot uitdrukking bracht was de grote schilder Rafaël. Bij zijn dood, op Goede Vrijdag 1520, was Saturnus in Steenbok. Deze positie van Saturnus behoort tot de gebeurtenissen uit Rafaëls vroege jeugd toen zijn moeder stierf en hij als leerling in het atelier van zijn vader werd ontvangen. Het was een belangrijk moment in het lot toen dit tedere en delicate wezen zo uit de moederlijke bescherming werd gehaald en in een stroom werd geplaatst die hem zo snel naar de grootste hoogten van de schepping zou voeren. In de 30 jaar die volgden, bracht hij met een ongelooflijk gemak en lichtheid van aanraking de diepste geestelijke waarheden via het medium van zijn kunst in de mensheid. Dit dragen van een geestelijke impuls aan een succesvolle zaak, bijna zonder weerstand, is de ware stemming van de Steenbok.

Door de constellatie van Waterman zijn de kosmische geestelijke stromen van de evolutie voelbaar in de stromingen van de menselijke geschiedenis op aarde. Als vertegenwoordiger van dit type kunnen we nog eens Kardinaal Nicolaas van Cusa noemen, in wiens stervens-astrogram Saturnus en Jupiter in conjunctie in de Waterman stonden. Dit was vooral verbonden met de studie van het Concilie van Bazel in de jaren 1430. Nicholas van Cusa had veel te maken met dit concilie. De mannen die daar bijeen waren, probeerden zich echt te verzoenen met een gebeurtenis die op geestelijk gebied al een voldongen feit was. Er was de groeiende opstand van de mensheid tegen het oude hiërarchische principe van de Roomse Kerk. De neiging en het doel van het nieuwe tijdperk dat toen aanbrak, was om de hele mensheid in een verenigde geest te omhelzen, ondanks hun enorme verschillen. Nicholas zelf had geestelijke ervaringen waaruit hij leerde dat de meest uiteenlopende, zelfs de niet-christelijke godsdiensten, met elkaar tot een vreedzame verstandhouding konden worden gebracht. Dat zo'n gevoel in een menselijke ziel kon ontstaan, terwijl tegelijkertijd in de reformatie krachtige bewegingen ontstonden die in strijd waren met het rooms-katholieke autoritaire principe. Dit alles is te wijten aan het feit dat in de geestelijke wereld de transformatie naar een nieuw tijdperk al had plaatsgevonden. De mensen op aarde - de mensen van het Concilie van Bazel bijvoorbeeld - hebben dit feit, dat in de diepe plaatsen van hun ziel tot uiting komt, ervaren en hebben er moeite mee om het onder de knie te krijgen en te begrijpen. Deze menselijke ervaring werd gegraveerd in de Waterman door middel van zulke stervenshoroscopen als die van Nicolaas van Cusa.

We worden van daaruit verder geleid naar het constellatie van de Vissen, waar de grote gevechten om de buitenwereld en de vormen van leven in de mensheid worden afgebeeld, zoals we hebben uitgelegd bij de omgang met de scholastiek. Dergelijke veldslagen kunnen zich over vele eeuwen uitstrekken, maar toch hebben ze hun zwaartepunten in enkele individuen, door wiens horoscopen ze dan in deze constellatie worden vastgelegd.

Zo kunnen we de continue doorgang van de westerse mensheid door de hele dierenriem herkennen. Over de 12e en 13e eeuw is er een soort knoop, een knooppunt in de evolutie. Aan de ene kant stierven de laatste overblijfselen van oude kennisfaculteiten, nog steeds in een meer directe verbinding met de echte spirituele wereld, maar de scholastiek door middel van heldhaftige inspanningen in het leven van het denken was nog steeds in staat om een lichte verbindende schakel te behouden. Toch ging ook dit uiteindelijk verloren in de middeleeuwse mystiek, die met haar diepe verlangen naar een ervaring van het goddelijke, niet meer in staat was om deze ervaring in het volle bewustzijn te brengen. De mensheid richtte zich dan ook meer en meer op het

observeren en experimenteren van de uiterlijke natuur. Dit was op zijn beurt het begin van een evolutie die ver in de toekomst reikte, een evolutie die enerzijds de bevrijding van oude regels en tradities nastreefde, terwijl anderzijds de mensen in het diepst van hun ziel streefden naar een nieuwe, in vrijheid geboren kennis van de spirituele relaties van de aarde en de kosmos. Toegegeven, in onze tijd wordt deze diepere eigenschap in de moderne evolutie vaak verkeerd begrepen of zelfs helemaal ontkend; niettemin streeft een nieuw soort mens door de donkere nacht van de heersende leegte van de geest naar het licht. De contouren van deze mens van de toekomst zijn in de kosmos geschreven op de manier zoals we nu kort hebben geprobeerd aan te geven.

We moeten niet alleen kijken naar afzonderlijke delen, toevallige perspectieven van de uiterlijke geschiedenis met hun eenzijdigheid en onvolkomenheden, we moeten proberen het geheel te zien. Dit geheel wordt weergegeven in het kosmische beeld, en hier is het wonderbaarlijk om te zien hoe de meest tegengestelde tendensen toch harmonieus de kosmos binnengaan, in de kosmische plaatsen waartoe ze behoren door hun verschillende deugden en inspiraties. Ze vinden dus wel hun plaats in dit streven naar de volmaakte mens; een streven dat door de mensheid in het universum is ingeschreven door middel van stervenshoroscopen, die de individuele mens overstijgen en ons steeds weer oproepen om uit onze eenzijdigheid op te staan in het geheel.

Dit twaalfvoudige kosmische spirituele wezen kan worden ervaren in de dierenriem, zelfs als in de twaalfvoudige dierenriem een echt archetypisch beeld van de menselijke vorm bestaat. We vertrekken van de Ram, die een richtinggevende en leidende sfeer voorstelt die vergelijkbaar is met het hoofd van het aardse lichaam; dan straalt het door het levende spirituele lichaam, door een diepe innerlijkheid en weer naar buiten in een sfeer van beweging en activiteit die vergelijkbaar is met de ledematen in het aardse lichaam. Zo zijn de verschillende sterrenbeelden van de dierenriem verbonden met de spirituele strevingen van de mens:

Ram:	Spirituele impulsen worden in de evolutie gegoten.
Stier:	Impulsen proberen te incarneren in de aardse werkelijkheid; ze stuiten op weerstand en zijn toch in staat om transformaties teweeg te brengen.
Tweelingen:	De lichte en donkere tweelingbroer; de geestelijke impuls worstelt met de twee afwijkingen in de menselijke ziel: lichtzinnigheid en aardse gebondenheid.
Kreeft:	Het naar binnen keren in de innerlijke stilte.
Leeuw:	Het zoeken naar de hoofdbron van de geest in de diepte van de innerlijke mens.
Maagd:	De poort naar de innerlijke wezen van alle wezens.
Weegschaal:	Vanuit het innerlijke leven, het zich opnieuw naar buiten keren; hierin ligt het probleem van het evenwicht - de beslissende momenten van de geest.
Schorpioen:	Oude verbindingen worden vernietigd en nieuwe moeten worden gecreëerd door een duidelijk doel en goede wil.
Boogschutter:	De afwisseling van grote spirituele stromingen in de menselijke geschiedenis.
Steenbok:	Het dragen van voorbestemde taken naar een succesvolle aangelegenheid in de aardse sfeer.
Waterman:	De stromen van het spirituele leven op aarde, als beelden van kosmische stromen.
Vissen:	Het worstelen van de spirituele stromen in de mensheid voor de toekomst van de wereld.

Zoals in het verdere verloop zal worden onthuld, is deze macrokosmische geestelijke mens in elk detail een realiteit.

GEBORTE- EN STERVEN-ASTROGRAM

De Moderne Mystiek en Wetenschapsreview
Artikel door Willi Sucher, juni 1938

Als we ons bedenken hoe de mensen in de Middeleeuwen naar de sterrenhemel keken, hebben we de indruk dat de sterren in die tijd een taal spraken die ze op dat moment nog konden begrijpen. Langzaam werd de taal van de sterren echter tot stilzwijgen teruggebracht; in de Middeleeuwen was dat al gedeeltelijk het geval. De sublieme wijsheid van de sterren van weleer stierf in de traditie weg, tot een louter overleveren van oude en, tot op zekere hoogte, nieuw toegevoegde regels. Nu is het punt van uiterste stilte bereikt.

Aan de andere kant is, zoals we hebben gezien, door de constellaties van de dood, de stervens-astrogram een nieuwe relatie met de sterren verkend. Een nieuwe geestelijke substantie wordt door de mens in de kosmos gebracht; de wereld van de sterren wordt daardoor in zekere zin verjongd. De mensheid wordt nu in de hemelen geschreven, rijkelijk gekleurd, doorweven met de aardse werkelijkheid. We spreken nu met de sterren - althans, we beginnen te spreken,- zoals ooit de sterren tot ons spraken. Dit is het grote wereld-draaipunt waar de mensheid doorheen gaat en dat alle aspecten van het menselijk leven beïnvloedt. We moeten leren om dit met een helder bewustzijn onder ogen te zien.

De grote kosmische Geest-Mens die in de spiegel van de stervensconstellaties wordt geopenbaard, beschouwen we een hele periode van de geschiedenis zoals we in het artikel van vorige maand deden, niet alleen in de buitenste kosmos als een ding dat losstaat van ons op aarde. Integendeel, het is nauw verbonden met het historische verloop van onze aardse evolutie. Bovendien, met de verandering van de mensheid op aarde, wordt ook de macrokosmische mens getransformeerd. Het gebeurt op deze manier: de spirituele substantie die door stervens-astrogram uit elke persoon naar de kosmos stroomt, komt weer terug naar de mensheid op aarde in vragen en problemen van het lot. Wat vroeger door de stervenshoroscopen naar buiten werd gebracht, komt in latere tijdperken weer tot leven in de geboortehoroscopen. Een bepaalde tijdperk kan de problemen van het aardse leven, in zijn geheel genomen, slechts tot op zekere hoogte oplossen. Nooit kan een en ander alleen in het aardse leven tot een einde worden gebracht. Oneindige verandering en transformatie is het lot van de aarde. Dit wordt ook geopenbaard in de relatie van de mens tot de hemel. In de geboortehoroscopen van de mensheid van latere tijden, is er een opnieuw geboren wat de mensheid van vroegere tijden tot een bepaald punt van ontwikkeling heeft gebracht.

Een historisch voorbeeld kan dit illustreren. In de geschiedenis is de machtige figuur van Dante Alighieri, die met zijn grote gedicht *The Divine Comedy* [*De Goddelijke Comedie*] een overweldigende indruk maakte op het volk van de Middeleeuwen. We zullen zijn stervens-astrogram (14 september 1321) in ogenschouw nemen en zien hoe deze zijn lotsweg weerspiegelt.

Dante's leven was vol drama; doorspekt met revolutionaire veranderingen en gebeurtenissen. In de verborgen ruimte van de tijd is zijn leven vergelijkbaar met een ellips met zijn twee brandpunten. De ene was in zijn jeugd, die hij beschrijft in zijn vroegste gedicht *Vita Nuova* [*Het nieuwe leven*]. Vanaf een bepaald moment, zo vertelt hij ons, was zijn innerlijke leven gecentreerd in dat mysterieuze wezen dat hij Beatrice noemt. Aan de hand van de historische gegevens is het nooit mogelijk geweest om vast te stellen wie, in de stad Florence waar Dante woonde, dit meisje Beatrice was. Neen, sommigen hebben zelfs betwijfeld of ze überhaupt wel bestond als een aards wezen, en of Beatrice geen allegorische figuur is om een soort van innerlijke ervaring uit te beelden.

Dante beschrijft de overweldigende indruk die ze maakte op zijn innerlijke leven. De diepste emoties werden in hem aangewakkerd wanneer ze in de buurt kwam. Vooral haar vroege dood werd een bepalende factor in zijn ontwikkeling. Het inspireerde hem eerst om te vertellen over zijn ervaring met haar in *Het nieuwe leven*. Aan het einde van het gedicht vertelt hij hoe de ziel van de dode Beatrice in wonderbaarlijke helderheid aan hem verscheen en beloofde zich op termijn nog veel meer voor hem open te stellen. We worden zo naar het andere middelpunt van Dante's leven gebracht, de oorsprong en de schepping van *De Goddelijke Komedie*. Tussen de twee polen kwam de tijd dat hij voor zijn geboortestad werkte en een hoge functie kreeg. Maar de politieke revoluties in Florence veranderden de loop van zijn leven. Hij was verplicht te vertrekken, keerde nooit meer terug. Want in zijn afwezigheid werd hij verbannen. Hij bracht de laatste twintig jaar van zijn leven door in onrustige omzwervingen van de ene stad of het klooster naar de andere. Het was in deze tijd dat *De Goddelijke Komedie* zijn dramatische grootsheid bereikte.

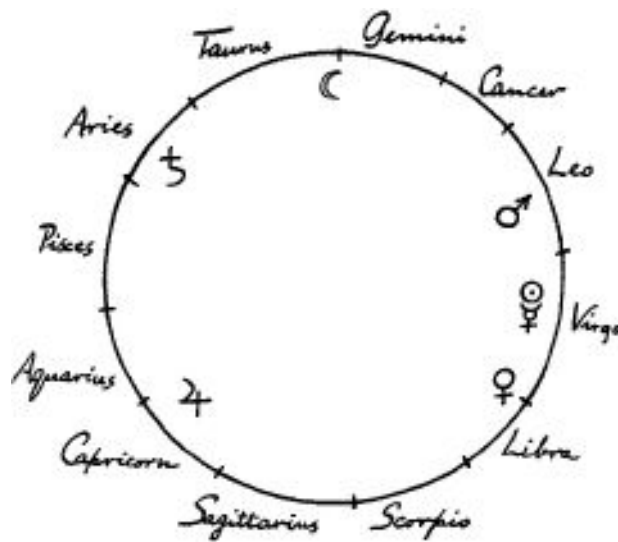

Fig. 1: DANTE - Died 14 September 1321

Nu ontdekken we de handtekening van deze twee polen in Dante's stervens-astrogram (Figuur 1) in de positie van Jupiter in de Steenbok aan de ene kant, en van Mars in de Leeuw aan de andere kant, in een nauwe oppositie met elkaar. De vroegere doorgangen van Saturnus, beschreven in een eerder artikel, beschrijven Jupiter in de Steenbok als de tijd waarin *Het nieuwe leven* ontstond - het gedicht gewijd aan Beatrice. Terwijl in het tegenovergestelde kwartier van de hemel, tegenover Jupiter, staat het uur van de geboorte van de Goddelijke Komedie, Goede Vrijdag 1300, ingegraveerd. Op deze dag ondergaat Dante een diepe innerlijke ervaring. Hij vertelt het in de openingspassages van *De Goddelijke Komedie*, onmiddellijk gevolgd door de ontzagwekkende beschrijving van zijn reis door de hel, waar hij getuige is van de pijn en de martelingen van de tot eeuwige straf veroordeelde zielen. Om te beginnen is Virgil zijn gids door het schaduwrijk. Later, wanneer hij in het verdere verloop van zijn lange zwerftocht door de sferen van het leven na de dood in de hemel mag opstijgen, is het de gezegende Beatrice die zijn gids wordt. We zien dan hoe de twee genoemde brandpunten in Dante's leven bij elkaar horen en hoe harmonieus dit tot uiting komen in de sterrenbeelden bij zijn dood. Door zijn liefde voor Beatrice, bewaard in jeugdige zuiverheid, wordt Dante vanuit het vagevuur en de verdoemenis naar de sferen van de eeuwige gelukzaligheid geleid.

Deze grote en wereldomspannende ervaring van Dante is via Jupiter in de Steenbok in de kosmos uitgevoerd, maar is daar niet zomaar gebelevend. Het stroomde weer terug naar de aardse sfeer om te worden getransformeerd, en het is prachtig om te zien hoe het weer ontstaat in de geboorte-astrogram van die van latere tijd; bijvoorbeeld in die van Michelangelo (6 maart 1475 - Afb. 2).

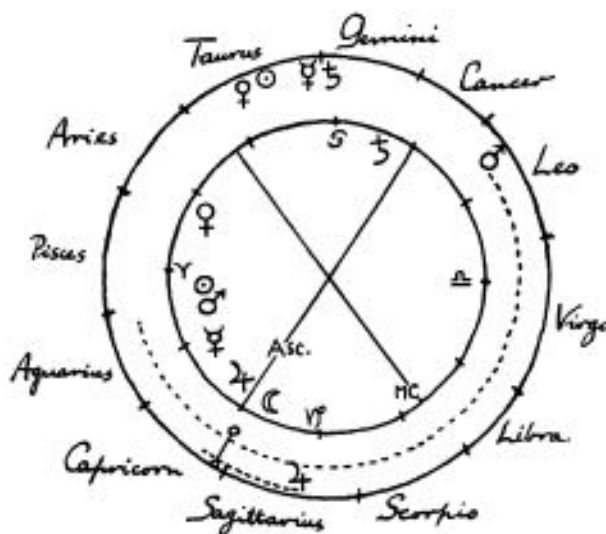

Fig. 2 MICHELANGELO - (Inner Circle) Horoscope of Birth, 6 March 1475
(Outer Circle) Prenatal Horoscope, 20 May 1474

In de eerste plaats staat Jupiter in Michelangelo's geboorte-astrogram op dezelfde plaats als bij Dante's dood in het sterrenbeeld Steenbok. Dit feit lijkt al een soort kosmische reminiscentie te suggereren, alsof er een verborgen band tussen de dichter en de kunstenaar is. Maar dit is niet het enige; diepere verbanden worden onthuld als we de prenatale-astrogram in ogenschouw nemen.

Mars bijvoorbeeld, aan het begin van Michelangelo's prenatale constellatie, bevindt zich in de Leeuw op dezelfde kosmische plaats als bij de dood van Dante. Dan gaat het verder naar de Steenbok, de plaats die door Jupiter wordt ingenomen, waar de twee planeten in conjunctie staan in de negende prenatale maancyclus. Bovendien is dit later de plaats van de ascendant van de geboorte. Nu kunnen we, zoals in eerdere artikelen is aangegeven, de prenatale maancyclus verwijzen naar de ritmes van het aardse leven en het lot, en in die zin vinden we de prenatale conjunctie van Jupiter en Mars gerelateerd aan de periode rond 1534- 1535 in Michelangelo's leven. Dit is precies de tijd die het grootste licht werpt op de eigenaardige verbinding tussen Michelangelo en Dante. Want het was in deze jaren dat Michelangelo zijn werk begon aan het grote fresco in de Sixtijnse Kapel, bekend als het *Laatste Oordeel*. Als we ons dit beeld herinneren van het overweldigende drama van zielen die opstijgen naar de hemel in tegenstelling tot anderen die halsoverkop in de verdoemenis vallen, dan beseffen we dat het volledig uit de gedachtenwereld van de Goddelijke Komedie is geboren. Hermann Grimm schrijft in zijn bekende *Leven van Michelangelo* zeer uitvoerig over dit verband. Kijkend naar het *Laatste Oordeel* lijkt het hem alsof Dante aan Michelangelo's zijde heeft gestaan terwijl hij werkte en 'zijn geest in hem had geblazen'. Voor iedereen die bekend is met Dante kan het werk van Michelangelo niet anders dan verschijnen als een tweede openbaring van hetzelfde inspirerende genie. De vloeiende stroom van gedichten waarin de fantasie van de dichter leefde, werd door de schilder in eeuwige vormen gegoten.

We zien dan hoe een bepaalde denkwereld, het streven naar een heel historisch tijdperk voor het essentiële spirituele wezen van de mensheid, gedragen door alle stormen en beproevingen van een individueel menselijk lot, door de stervens-astrogram naar de kosmos stroomt. Daarna, opnieuw geboren in het aardse leven van een persoon van latere tijd, ondergaat het een transformatie.

We kunnen voelen hoe een dergelijke spirituele substantie, steeds meer gevuld met het spirituele levensbloed van individuele mensen, groeiende, steeds meer transformeerde, die zonder twijfel veel verder reikt dan de beperkte beelden en verbeeldingen van een bepaald historisch tijdperk, en uiteindelijk een echte realisatie van de spirituele wereld zal vertonen.

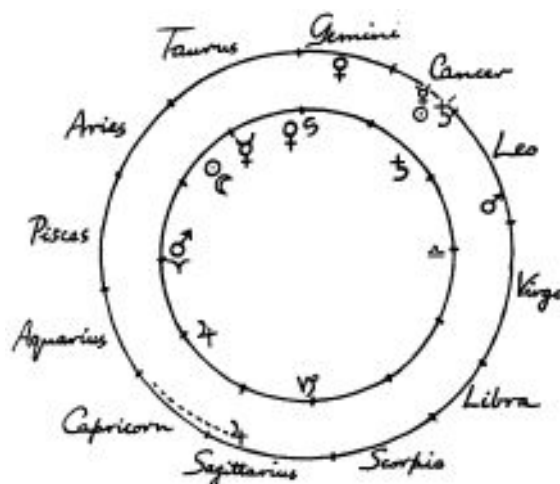

Fig. 3 NOVALIS - (Binnenste Cirkel) Geboorte-astrogram, 2 mei, 1772
(Buitenste Cirkel) Prenatale-astrogram, 2 augustus, 1771

Het zou nu van grote waarde zijn om te zien hoe deze impuls, die we zien leven in mensen als Dante en Michelangelo, de impuls om het bestaan na de dood in alle realiteit vast te leggen, voortleeft in de menselijke evolutie. Jupiter in de Steenbok was in hun geval de belangrijke constellatie, en we kunnen dit verder traceren. Er leefde in meer recente tijden een man die in zijn persoonlijk leven en lot de verbinding tussen de levenden en de doden op een heel nieuwe manier beleefde. We verwijzen naar de dichter Novalis-pseudoniem van Georg Friedrich von Hardenberg, geboren op 2 mei 1772. Opnieuw is het de prenatale-astrogram (Figuur 3) die ons het meest vertelt. Tijdens de prenatale periode ging Jupiter door de Steenbok, terwijl Mars startte in de Leeuw. In grote lijnen worden we weer herinnerd aan Dante's stervens-astrogram. Er is inderdaad een verbazingwekkende gelijkenis tussen de lotsbestemmingen van beide mannen. Het lijkt erop dat de taak die Dante met echte

grootsheid, maar met de beperkingen van de Middeleeuwen, door zijn leven voerde, op een oneindig diepe en tedere manier het onderliggende motief van Novalis' leven op aarde werd.

Dante, zoals hij beschrijft, werd door de hemelse liefde van Beatrice geroepen om door te dringen in de sferen van het bestaan na de dood. Het was Beatrice die hem naar de hoogste regionen leidde. Een gelijkgaand lot leidde Novalis. Al vroeg in het leven werd hij verliefd op een kind. Zij was een wezen dat een bijna hemelse indruk maakte op hen die haar -Sophie von Kuehn- kenden. Voor de jonge dichter leek ze bijna een verschijning uit de ideale wereld van zijn poëtische dromen. Maar delicaat en broos als ze was, scheen zij niet lang op zijn aardse pad. Ze stierf in haar 14e jaar, kort nadat Novalis haar kende, en hij werd in diepe wanhoop achtergelaten. Hij werd door verdriet terneergeslagen en verlangde naar de dood; in eerste instantie besloot hij zichzelf uit te hongeren. Toch verdween zijn overweldigende verdriet geleidelijk aan in een meer rustige stemming van berusting. Nu begint voor hem de korte, maar zeer vruchtbare periode van scheppend werk, met als hoogtepunt zijn eigen vroege dood, 25 maart 1801.

Het eerste wat uit zijn verdriet ontstond was een poëtische cyclus, *Hymnen aan de Nacht*. Beginnend met klaagzang en verlangen naar de dood, eindigt het gedicht als een apotheose van het hiernamaals, het enige rijk van het zijn. Het is alsof Sophie's ziel, na haar dood, voor hem de poort van de kennis heeft geopend, de realiteit van de scheppende geest. Steeds weer sprak Novalis over de absoluut reële band die hij met haar ziel voelde. Uit deze stemming werden een groot aantal aforismen geboren, gedachten over alle rijken van het leven de wetenschap en de filosofie, die in waarheid bewijzen dat hij het diepste inzicht had gekregen, zelfs in de geestelijke essentie van de materiële wereld om hem heen. Zijn laatste werk was de roman *Heinrich von Ofterdingen*, die hij niet heeft afgemaakt. Er staat echter *Een sprookje* in, verteld door het personage genaamd Klingsor, dat van het grootste belang is voor het begrip van de geest van Novalis. De prachtige beelden van dit verhaal verbergen een prachtig perspectief op de spirituele toekomst van de mensheid en van de aarde. Zoals Dante ons zijn ontzagwekkende beeld van het leven na de dood gaf en Michelangelo in zijn *Laatste Oordeel* het vreselijke afscheid verbeeldde, zo geeft ook Novalis in dit sprookje een overweldigend beeld van het kosmische beeld, en toch is het verdorie een beeld van de verlossing.

Als we kijken naar hoe verschillend deze drie, in de zeer verschillende historische sferen waarin ze leefden, dezelfde geestelijke constellatie van Jupiter in Steenbok hebben gevormd en getransmuteerd, we mogen het heiligen hoe de grote kosmische Geest-Mens steeds weer getransmuteerd wordt en steeds duidelijker contouren krijgt als de mensheid verder gaat in de toekomst.

De vraag zal nu zijn: Hoe komt zo'n impuls, gedragen als een geestelijk leidmotief door een leven op aarde, weer in een kosmisch licht in de stervens-astrogram tevoorschijn? Degene die deze relatie op een zeer indringende manier liet zien was Leo Tolstoj, geboren op 9 september 1828 en overleden op 20 november 1910. Omdat voor ons doel de constellatie van het prenatale tijdstip belangrijker is, zullen we dit in vergelijking met de

stervens-astrogram in Figuur 4 hieronder plaatsen. We herkennen meteen het nauwe verband tussen de twee hemelbeelden. We zien het vooral als we in de richting van Schorpioen en Weegschaal kijken.

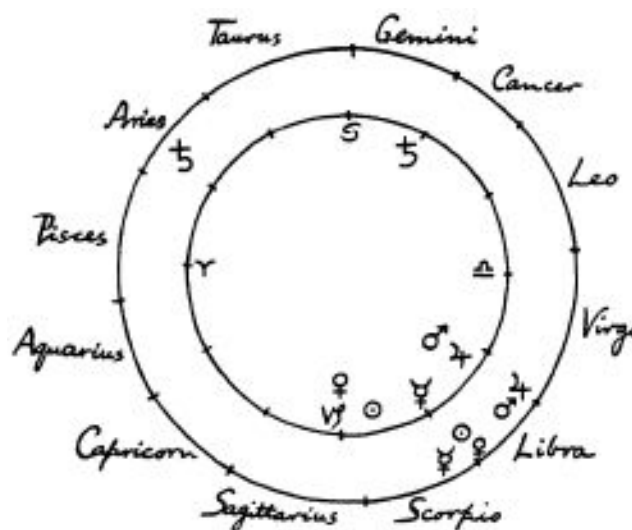

Fig. 4: LEO TOLSTOI - (Binnenste Cirkel) Prenatale-astrogram, 9 dec., 1828
(Buitenste Cirkel) Stervens-astrogram, 20 nov., 1910

Nu we ons herinneren wat er eerder is gezegd over de essentie van de dierenriem en zijn verbinding met de stervens-astrogrammen, terwijl we ons ook herinneren hoe deze spirituele substantie weer naar beneden komt en verjongd wordt in het lot van latere individuen, zullen we van Tolstoi's prenatale-astrogram kunnen zeggen dat de planeten geconcentreerd in de Weegschaal en de Schorpioen aangeven hoe diep zijn individualiteit verbonden was met het streven naar een echt evenwicht in de overgang van de innerlijke naar de uiterlijke wereld, en bovendien hoe hij zich bevond in het midden van de afbraak van oude levensvormen en moest worstelen voor de ondersteunende krachten van de toekomst. Er is de laatste jaren veel gepubliceerd over het dramatische leven van Tolstoi. We vinden het in hoge mate aangegeven in zijn prenatale-astrogram. De stervens-astrogram daarentegen laat zien hoe Tolstoi deze voorbestemde taken tijdens zijn leven op aarde had leren kennen. We moeten opnieuw rekening houden met de vroegere doorgangen van Saturnus. We hoeven maar twee doorgangen te nemen, bijvoorbeeld, en we zullen herkennen hoe welbespraakt het beeld is.

In het jaar 1881 passeerde Saturnus zijn eigen positie in de stervens-astrogram; in 1865 passeerde hij de plaats in Weegschaal waar de planeten zich in de stervens-astrogram opgehoopt hebben. In 1865 zien we Tolstoi, na een wat excentrieke jeugd, trouwen en zich vestigen in een redelijk geordend leven. Uit deze sfeer schreef hij zijn roman *Oorlog en Vrede*, die de brede perspectieven, de verre vergezichten van de Russische taal en de Russische volksziel ademt. De innerlijke rust, de bijna fysieke rust van dit werk is een uitdrukking van een kant van Tolstoi's wezen. Een andere kant manifesteert zich in de ervaringen die hij onderging rond het jaar 1881. Het was een overweldigende innerlijke crisis. Alles wat hij uit het verleden had, al zijn geaccepteerde normen van het religieuze en sociale leven vielen in duigen. De sfeer van de Schorpioen ontstond - de vernietiging van het oude - terwijl tegelijkertijd een nieuwe impuls hem in beslag nam. Hij worstelde zich een weg naar nieuwe opvattingen over het religieuze en sociale leven van de mensheid. Het is dit aspect van zijn wezen dat weerspiegeld wordt in de positie van Saturnus in de Ram- de Ram die zoveel te maken heeft met het inlassen van nieuwe impulsen in de evolutie.

We zien dan hoe het probleem van de Weegschaal en de Schorpioen, aangegeven in Tolstoi's prenatale-astrogram en behorend tot de grote innerlijke crisis en beslissingen van zijn leven, na alles werd getransmuteerd naar een nieuw begin - Saturnus in Ram bij zijn dood. Ook al lijkt Tolstoi's grote individualiteit met zijn, ongetwijfeld, primitieve en naïeve begin weinig verder te zijn gekomen dan het creëren van mooie literatuur, toch hebben we vanuit zijn stervens-astrogram de indruk dat de nieuwe sociale impulsen die hij heeft betreden, zullen gedijen, en misschien in de toekomst hun vervulling zullen bereiken.

HET STERVEN-ASTROGRAM EN HET LEVEN NA DE DOOD

De Moderne Mystiek en Wetenschapsreview

Artikel van Willi Sucher, juli 1938

In onze voorafgaande studies hebben we de stervens-astrogram beschouwd als een soort belichaming van het aardse leven dat op het moment van de dood tot een einde kwam. Het is een beeld van de vruchten van iemands aardse leven dat nu samen met hem naar het grotere universum gaat om daar verder te werken. Het is alsof de mensheid bezig is met het schilderen van een machtige koepel; zo onthullen de stervenshoroscopen van individuen en van historische personages gedurende lange perioden de actieve relatie van de mens met de sterrenhemel.

We zullen dit feit ook moeten zien in het licht van de zielservaringen na de dood. Het stervens-astrogram kijkt, zoals gezegd, twee richtingen uit, niet alleen naar het aardse leven dat nu voorbij is, maar ook naar de toekomst, dat wil zeggen in de eerste plaats naar het bestaan van de ziel na de dood in de geestelijke werelden.

In verband met de geboorte-astrogram werd uitgelegd hoe de menselijke ziel in verschillende, voor de geesteswetenschap herkenbare stadia in dit aardse leven terechtkomt. In een groter perspectief gezien, ondergaat de menselijke individualiteit drie stadia van ontwikkeling bij het betreden van de weg naar een nieuwe incarnatie. We beschreven ze als de passages door respectievelijk de Saturnus-, de zon- en de maansfeer. We lieten zien hoe de passages door de zon- en maansferen worden weerspiegeld in de geboorte-astrogram of constellatie van het kosmische denken (de constellatie van iemands filosofie of wereldbeeld) en in de prenatale constellatie die begint met de tijd van de conceptie en duurt tot aan de geboorte. Op dezelfde manier zou het mogelijk moeten zijn om de ziel van een mens te volgen op zijn weg door de geestelijke wereld na de dood.

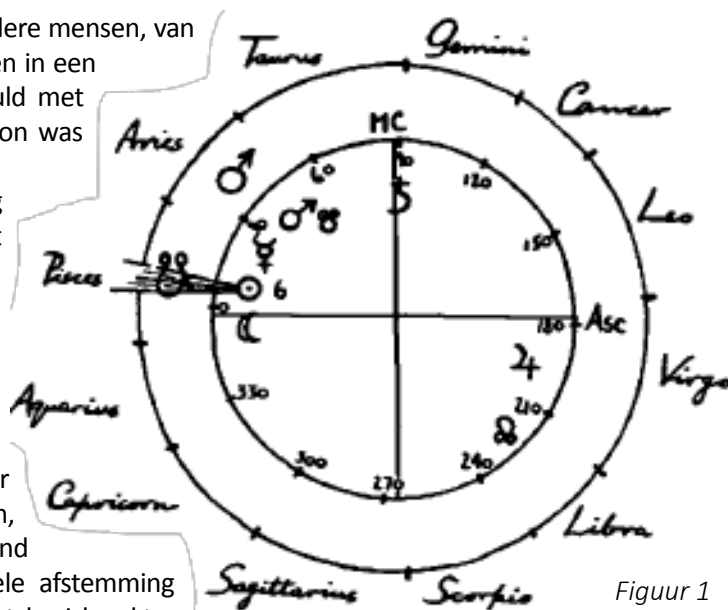
Het waren de kosmische feiten verbonden met de maan die onze leidraad werden bij het vinden van de prenatale relaties met de kosmos. Aldus werd de prenatale horoscoop bepaald door de relatie van de maan met de ascendant van de geboorte; de constellatie van het kosmische denken door de positie van de maan op het moment van de geboorte in relatie tot de maansknoop. In feite konden, gezien het moment van geboorte, bepaalde richtingen in de kosmos worden uitgewerkt. In deze richtingen zagen we een beeld van de toegangsweg van de ziel naar de aarde en van haar doorgang door de prenatale sferen. De positie van de maan bij de geboorte was vooral belangrijk; we beschreven het als het lokaliseren van de richting van de ingang van de ziel van de zon- naar de maansfeer.

In de stervens-astrogram zouden we dus ook een "richting" moeten kunnen vinden, een astronomische werkelijkheid, een beeld van de manier waarop deze menselijke ziel de kosmos is binnengegaan. We hebben het al gehad over de richting naar het oosten op het moment van de dood, hoe de ziel naar het eeuwige Oosten gaat. Deze richting leidt ons echter alleen maar van de aarde naar de maan. Om de zon- en Saturnus-sferen te bereiken, moet de ziel nog een andere "kosmische richting" krijgen, net zoals ze dat deed op de afdalende reis voor de geboorte. Maar nu is er een belangrijk verschil: terwijl het de maan was die de richting gaf aan de ingang van de ziel door de geboorte, is het de zon op het moment van de dood die de richting van het vertrek naar de hogere sferen bepaalt. Dit zal licht werpen op veel andere dingen.

Waar de zon zich in de dierenriem bevindt op het moment van het sterven van een mens is de kosmische richting, de richting van de poort naar de hogere sferen van de zon en Saturnus. Als we weten hoe we het resulterende kosmische schrift moeten lezen, zullen we enig idee krijgen van de spirituele stemming waarin de ziel van de overledene nu zijn weg vindt.

Rafaël bijvoorbeeld, die we al noemden, stierf op 6 april 1520. Rond die tijd ging de zon de Ram in. De Ram was dus de richting waarin de ziel van Rafaël de kosmische ruimtes in ging. We hebben hierin een beeld dat de neiging heeft uit te drukken in welke van de kosmische spirituele sferen deze individualiteit zijn thuis zou zoeken na de dood. Nu geeft het symbool zelf ♈ een opening aan, een opwaartse ademhaling van lof en vreugde, een uitbreiding. Inderdaad, Ram heeft altijd te maken met de ontvangst van, onze openheid voor spirituele krachten. Alleen al uit dit feit, de zon in Ram bij de dood van Rafaël, kunnen we een gevoel krijgen van wat de geestelijke omgeving van deze grote individualiteit zou zijn tijdens het leven na de dood, te meer als we in gedachten houden hoe hij zijn aardse leven had geleefd, in al zijn kunst gewijd aan de creatieve ideeën en impulsen van

spirituele werelden. Dat vinden we ook bij andere mensen, van wie we het gevoel hebben hoe ze zouden leven in een sfeer van creatieve ideeën na de dood, gevuld met het echte leven en het zijn in de geest. De zon was bijvoorbeeld in de Ram, bij de dood van Byron op 19 april 1824. Bij Schiller, 9 mei 1805, ging de zon uit de Ram over in de Stier, zodat het kosmische beeld hier een beetje in de richting van de Stier werd getransformeerd. Schiller's wereld is een ideale, wat harder en sneller, sterker geschetst, terwijl Byron's een wat lichter vleugje mooie beweeglijkheid heeft.

Figuur 1

Er is dus steeds meer te ontdekken over het leven na de dood. Als we dieper luisteren, zullen we ons bewust worden hoe in dit verband de fundamentele stemming, de fundamentele afstemming van de ziel of, we zouden kunnen zeggen, het basiskarakter van het astrale lichaam van zo'n individualiteit, die zich manifesteert in het kosmische oordeel, geopenbaard wordt. Het is inderdaad niet anders dan wat het was bij de constellatie van het kosmische denken, alleen in de tegenovergestelde richting. We zien het oordeel van de kosmos over dat leven en wezen dat, als de eerste vruchten van zijn ziel, de mens nu naar buiten de kosmos in voert.

Als bijvoorbeeld op 20 november 1910 (Gregoriaanse kalender), op het moment van de dood van Tolstoj, toen de zon het sterrenbeeld Schorpioen binnenging, zullen we hierin een beeld herkennen van de innerlijke vorm van de ziel van Tolstoj, gezien in het oordeel van de kosmos, de bijzondere kosmische sfeer die deze ziel naar zich toe trekt. Als we dan kijken naar het vaak dubbele en verdeelde aspect van Tolstoj's wezen, dat op een bepaald moment krachtig binnenkomt in het leven van de zintuigen en zich dan weer terugtrekt in de innerlijke eenzaamheid van de ziel en toch altijd rusteloos en dynamisch in zijn streven, zullen we de innerlijke verwantschap van deze menselijke ziel met de Schorpioen in het leven na de dood herkennen.

Dit aspect, de plaats van de zon in de dierenriem op het moment van de dood, is slechts één van de vele die belangrijk zijn. We hebben al gesproken over hoe men in de eerste dagen na de dood een groots tafereel van het aardse leven in het verleden ervaart, waarbij men de essentiële punten van het aardse lot als in een machtig beeld ziet. Dit is de eerste fase van het pad na de dood; het duurt maar een paar dagen, namelijk totdat het etherische lichaam is opgelost in de kosmos.

De menselijke ziel zal dan het fysieke en het etherische lichaam aan de kant hebben gelegd. De enige sluier die de innerlijke spirituele individualiteit nog draagt is het astrale - het lichaam van de ziel. In dit astrale lichaam leven nu nog alle menselijke verlangens, passies en neigingen in alle soorten en maten, die de ziel in het aardse leven heeft gehuisvest of gebaard. Voordat men zich kan verheffen tot hogere sferen van de geestelijke wereld, moet deze aura van de ziel gereinigd en gezuiverd worden. Men moet door de tijd van zuivering of loutering gaan, waarvan alle religies op basis van spiritueel inzicht vertellen. Aan dit aspect gaf Dante in zijn *Goddelijke Komedie* een poëtische vorm.

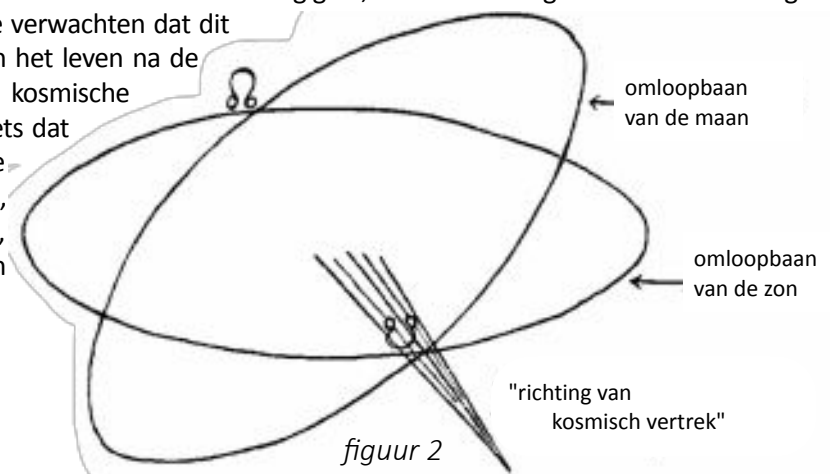
In deze tijd, het vagevuur zoals het wordt genoemd, ondergaat de menselijke ziel opnieuw alle ervaringen van het vroegere aardse leven, maar dan in een omgekeerde vorm. In zijn ware morele aspect ervaren we al het goede dat we anderen hebben aangedaan. We voelen het werkelijke effect van onze daden in de ziel van andere medemensen. Op dezelfde manier ervaren we de effecten van onze slechte daden in de zielen van anderen die we iets verkeerd hebben aangedaan. Neen, de omkering gaat nog verder dan dit, want het is in omgekeerde volgorde - van de laatste gebeurtenissen voor de dood, terug in de tijd tot aan de geboorte - dat de ziel alle gebeurtenissen van het voorbije leven in hun morele aspect ervaart. Bovendien duurt deze tijd van zuivering, zoals de geesteswetenschap laat zien, ongeveer een derde van de lengte van het vroegere aardse leven. Als de mens dus tot de leeftijd van 60 jaar leeft, zal de passage door deze kosmische sfeer ongeveer 20 jaar duren. Dan zal de ziel zo ver gezuiverd zijn dat ze naar hogere regionen van de geestelijke wereld kan opstijgen.

Deze tijd die de ziel in de zuiverings sfeer doorbrengt, zal in het stervens-astrogram op een heel reële manier worden aangegeven. Als voorbeeld nemen we het stervens-astrogram van Beethoven, die op 26 maart 1827 om half zes 's middags in Wenen stierf. De binnenste cirkel in Figuur 1 laat zien waar de sterrenbeelden op dat moment stonden. Bijzonder opvallend is de positie van Saturnus in de meridiaan. Het is alsof de zware hand van Saturnus op het tafereel zou drukken. In feite was Beethovens leven niet erg gelukkig; hij was diepgaand eenzaam en droeg een zware last van het lot op zijn schouders. Zijn lijden, vooral zijn eenzaamheid, was te wijten aan zijn gehoorstoornis en leidde uiteindelijk tot volledige doofheid. Juist dit gehoorverlies stond onder invloed van Saturnus. De eerste tekenen van een oorziekte, die ondanks alle inspanningen nooit gestopt kon worden, verschenen in het jaar 1798. In dat jaar stond Saturnus ongeveer op dezelfde plaats in de dierenriem als in de constellatie van zijn sterven. We hebben dus te maken met een passage van Saturnus in het verleden in de zin van eerdere artikelen, en dit is des te indrukwekkender door de positie van Saturnus in de meridiaan bij zijn overlijden.

Doofheid was inderdaad een zware slag van het lot voor Beethoven, want het verhinderde hem steeds meer om zijn beroep als musicus uit te oefenen, maar toch worstelde hij zich machtig door deze moeilijkheden heen. Onder de dwingende kracht van zijn lot steeg hij als componist tot nog grotere hoogten; een componist wiens werken vervolgens voorbestemd waren om de diepste invloed op de mensheid te hebben, zoals ze tot op de dag van vandaag nog steeds het geval is. Dit geldt vooral voor de *Negende Symfonie*, die hij beschreef als het meest rijpe werk van zijn geest. De *Negende Symfonie* werd gecomponeerd in de tijd dat Saturnus in de Ram was, dat wil zeggen op de plaats waar Mars in de horoscoop van zijn sterven stond. Het is dus verwant aan Mars in de Ram.

Zoveel is er gezegd om de horoscoop reëler en levendiger te maken. Wat ons echter interesseert in onze huidige context is de positie van de zon, die op het moment van het overlijden van Beethoven in zes graden van het teken Ram stond, of het eigenlijke sterrenbeeld van de Vissen. Daarom, zoals hierboven uitgelegd, zou dit de kosmische richting van het vertrek van de ziel van Beethoven zijn. Maar dit is nog steeds niet alles. We moeten ook rekening houden met de relatie met deze kosmische richting van de maansknoop die bij de dood van Beethoven in zestien graden van het teken Schorpioen lag. Dit verwijst naar de stijgende knoop; de dalende knoop, in oppositie daarmee, was in het teken Stier. We weten dat de maansknopen zich achterwaarts door de Dierenriem bewegen. Twee jaar na de dood van Beethoven kwam de dalende knoop in zijn achterwaartse koers in zes graden van het teken Ram, dat wil zeggen, naar de plaats in de hemel waar de zon bij zijn sterven stond. Maar we moeten de maansknoop nog 18 jaar en 7 maanden volgen voor een hele revolutie. Dit brengt ons bij 22 december 1847. Op deze dag is de dalende knoop weer op de plaats waar de zon in het stervens-astrogram staat.

We hebben nu bereikt wat we zochten. In de eerste plaats zijn er 20 jaar verstreken sinds de dood van Beethoven in 1827. Beethoven bereikte de leeftijd van 57 jaar, want hij werd geboren in 1770. Als we bedenken dat de ziel na de dood, om te beginnen, door de sfeer van zuivering gaat, een reis die ongeveer een derde langer duurt dan het leven op aarde, zullen we verwachten dat dit ongeveer 19 of 20 jaar heeft geduurd in het leven na de dood van Beethoven. Dus in de echte kosmische gebeurtenissen hebben we inderdaad iets dat beantwoordt aan de innerlijke belevingswereld van deze menselijke ziel, in maar liefst 20 jaar na zijn dood, ongeveer aan het einde van de tijd van zuivering, keert de maanknoop terug naar de plaats in de hemel waar de zon was op het moment van de dood.

Er kan gevraagd worden: Wat rechtvaardigt onze relatie met de ervaring van de ziel na de dood - het passeren van de "sfeer van zuivering"- naar deze specifieke kosmische gebeurtenissen? Om een antwoord te geven op deze vraag, zullen we nogmaals de betekenis van de maansknopen zoals beschreven in een eerder artikel in herinnering brengen (Figuur 2).

De knopen zijn de snijpunten van de banen van de zon en de maan. Dit zijn de punten waar de zon en de maan elkaar als het ware raken. Want we beschouwen de banen van de zon en de maan als het markeren van de buitenste scheidslijnen van de zonne- en maansferen - de verschillende evenaars, zeg maar, van deze hemelse sferen. De maansfeer draait binnen de zonnesefer zodat de snijpunten rondgaan, met een ritme van 18 jaar en 7 maanden voor een volledige omwenteling daarin. Vervolgens komt het erop neer dat de maansknoop steeds weer terugkeert naar de essentiële plaats zoals hierboven beschreven, die de kosmische richting van het vertrek van de ziel van de aarde markeert. Voor Beethoven gebeurde dit, zoals we al zeiden, in het jaar 1847, want toen keerde de knoop terug naar zes graden in de Ram, de plaats waar de zon bij zijn dood stond.

Nu kunnen we dit kosmische feit ook op een nog concretere manier uitdrukken. Want de ziel brengt de tijd van zuivering in de maansfeer door. Daar moet de lagere natuur worden gezuiverd en aan de kant gezet. Pas als deze fase van het leven na de dood voorbij is (zoals de geesteswetenschap aantoont), duurt het een derde van de tijd dat de ziel op aarde doorbracht. Dit is het moment waarop, door de maansknoop, de zonne- en de maansfeer met elkaar in contact komen, precies in de individuele richting van het vertrek van de ziel.

Dezelfde verbinding kan in veel andere gevallen worden aangetoond. Tenzij er enkele organische eigenaardigheden zijn geweest, zullen we altijd in staat zijn om dit geschatte derde deel van de lengte van het aardse leven te traceren in verband met het stervens-astrogram, wat wijst op de spirituele verbinding die is beschreven.

Heel belangrijk is de constellatie van de planeten op het aangegeven moment, d.w.z. op het moment van verlaten van de maansfeer en het binnenkomen in de zonnesefer. In het geval van Beethoven staat Mars weer op dezelfde plaats in het jaar 1847 als op het moment van het sterven, in het sterrenbeeld Ram. Mars is als het ware naar een hoger niveau getild, wat de overgang van de ziel van de maan- naar de zonnesefer betekent. We kunnen concluderen dat dit een punt van bijzondere betekenis is dat de kosmos vooral wil benadrukken. Zoals we al eerder zeiden, behoort deze Mars in Ram tot de tijd van Beethoven's leven toen zijn grote meesterwerk de *Negende Symfonie* werd gecreëerd. Nu de ziel tot hogere sferen wordt toegelaten, licht ze opnieuw op in het kosmische oordeel, het is de geestelijke horizon, de kosmische en creatieve achtergrond van dit grote kunstwerk dat hier oplicht in de sfeer van het Ram -of-idealisme (zoals in een eerder artikel werd uitgelegd). Het is alsof in het denken over de kosmos nu het spirituele archetypen zou verschijnen. Gevoed door innerlijke wil, is het de wereld van ideeën en idealen die de verborgen werkelijkheid was in dit, het grootste werk van de geniale componist. Pas na de dood krijgt de *Negende Symfonie* haar kosmische betekenis en rijpt ze in de ziel van Beethoven tot een gigantische omvang. Tijdens zijn aardse leven beleefde Beethoven een ideaal - nee, een hele wereld van menselijke idealen - en bracht die naar beneden in de sterke realiteit van zijn muziek. Nu, als het zuiverste en meest essentiële element van zijn wezen, mag hij het aan de goden in de hemel geven. Want als hij de sfeer van de zon binnengaat, keert hij terug in de boezem van de goden, en met de vruchten van zijn aardse werk mag hij nu zelfs de archetypische, kosmische sfeer waaruit het kwam, de sfeer van het idealisme in het goddelijke en kosmische denken, verrijken.

Hierin hebben we tenminste een hint, een aanwijzing voor de ervaringen van de menselijke ziel tijdens het leven na de dood. Deze dingen zijn helemaal niet gemakkelijk in uiterlijke woorden uit te drukken; ze willen veel meer in de innerlijke stilte ervaren worden.

GEDACHTEN OVER DE TOEKOMST VAN DE ASTROLOGIE

De Moderne Mystiek en Wetenschapsreview
Artikel van Willi Sucher, augustus 1938

Nu we in onze beschrijvingen van de nieuwe vooruitzichten in de astrologie tot een bepaalde conclusie zijn gekomen, kunnen we de fundamentele vraag opnieuw in overweging nemen: Wat is het spirituele belang van astrologie voor onze eigen tijd, en hoe moet het zich ontwikkelen in de richting van de toekomst?

Aan de ene kant is het ongetwijfeld zo dat het met de standpunten die hier naar voren zijn gebracht, mogelijk zal zijn om, als een kwestie van pure kennis, een vrij diepgaand en doordringend beeld te krijgen van de structuur van het universum en van de manier waarop de mens daarin staat. Aan de andere kant leven we in een periode van evolutie waarin, net als in alle andere zaken, de vraag snel wordt gesteld: Wat is de gebruikswaarde van dit alles? De astrologie, zoals die in onze tijd gebruikelijk is, probeert op een zeer drastische, om niet te zeggen materialistische manier het lot van mensen te voorspellen uit de gebeurtenissen in de sterrenhemel met het moment van de geboorte.

Dit zijn de twee gezichtspunten die we vandaag de dag moeten tegenkomen als het gaat om astrologie. Aan de ene kant is er het legitieme streven naar zuivere kennis van de relaties tussen mensen en de wereld van de sterren, terwijl er aan de andere kant de open toegang tot rijken van egoïstische wensen en zelfzuchtige nieuwsgierigheid. Toch zou het ons niet helpen om op vage morele gronden het opstellen van horoscopen als prognose-instrument voor het leven te verwerpen. Wat betreft de juistheid of onjuistheid van wat dan ook, moeten we onze opvattingen baseren op goed doordachte wetenschappelijke gronden en op een inzicht in de bredere sociologische effecten. Dit geldt vooral voor de astrologie.

Tot op zekere hoogte is het inderdaad zo dat uit de geboorte-astrogram veel opvallende zaken kunnen worden afgeleid met betrekking tot iemands lotsverloop. Toch komen deze dingen bij nader inzien in een heel ander licht te staan dan het gebruiksaspect van waaruit zoveel mensen beginnen. De mensheid is in feite al lang ontgroeid met dit verlangen om door te dringen in de geheimen van het persoonlijke lot. Wat we vandaag echt zoeken is nog niet tot volle wasdom gekomen, dus we vallen steeds weer terug en worden overweldigd door het oude spook.

Want in feite is het slechts een spook dat de horoscoop, zoals gebruikelijk, onthult. Kijk er duidelijk en rustig naar: wat onthult de horoscoop, geïnterpreteerd door de oude traditie of in het licht van nieuwe empirische resultaten? Als het vakkundig werd geïnterpreteerd, kan men er bepaalde details uit leren van gebeurtenissen in de eigen familie of van de eigen mogelijkheden met betrekking tot roeping, sociale status en dergelijke; inderdaad, niet met de nominalistische helderheid waar men tegenwoordig naar zoekt, maar in ieder geval in hoofdlijnen, zoals sommige verre bergketens. Maar als dit alles gedaan wordt, hoe deskundig ook, wat hebben we dan in laatste instantie te doen om ons te helpen bij een enkele stap in het leven? Ik weet misschien dat er in een bepaald jaar van mijn leven een verandering zal plaatsvinden in mijn hele situatie. Ik weet misschien zelfs of het in een goede of slechte richting gaat. Immers, dergelijke kennis -als het al bekend is- is meer banaal dan zegen. Het neemt iets van mijn menselijke gestalte aan, maakt me inactief en heeft de neiging om me aan iets noodlottigs, kosmisch automatisch, buiten menselijk, te binden. Het geeft me geen kracht om dreigend kwaad af te wenden of te transmuteren, noch om het goede te versnellen of vast te houden. Het heeft hooguit de waarde om bepaalde dingen te voorspellen in min of meer schemerige contouren. Een dergelijke voorkennis is weliswaar een zaak van twijfelachtige zegen.

De fundamentele vraag die we hier aan de orde stellen is die van de vrijheid of van de voorbestemming in het menselijk leven en handelen. Niet dat we filosofische argumenten willen aanvoeren over dit bekende thema; alleen mogen we alle mogelijkheden van astrologisch begrip samenbrengen in een poging om een oplossing te vinden die leidt tot een geldig oordeel over wat astrologie kan zijn voor de onmiddellijke sociale toekomst van de mensheid.

In eerdere artikelen hebben we al een standpunt ontwikkeld dat in schril contrast staat met de hele sfeer van de geboortehoroscopen. Het is het aspect van de stervens-astrogram. Dit op zich verplicht ons om bij het zoeken naar kennis een heel andere kant op te kijken dan bij de geboortehoroscopen. Want in het laatste geval moet het betreffende menselijke leven in de regel nog komen; we neigen bijna onvermijdelijk naar de stemming van de prognose, als van een nog niet ontvouwd lot. De stervens-astrogram daarentegen komt aan het einde van het menselijk leven. Er is geen mogelijkheid om een onmiddellijke, tastbare toekomst te voorspellen. De aardse realiteit is voor de ziel die nu door de poort van de dood is gegaan, op dit moment volledig uitgedoofd. Toch bieden de stervenshoroscopen reële en waardevolle perspectieven. Ze kunnen, zoals eerdere artikelen tot op zekere hoogte hebben aangetoond, zeer interessante kennis geven van het diepere karakter van de persoon in kwestie. We moeten alleen bereid zijn om de richting van onze zoektocht diepgaand en radicaal te veranderen als we deze nieuwe vorm van astrologie echt zouden waarderen.

Los van het feit dat we in de stervens-astrogram een opsomming hebben van het lot van een vorig aardse leven, dat een terugblik in de tijd is (het tegenovergestelde van wat de geboorte-astrogram impliceert), komt er nog een ander belangrijk punt naar voren. Het belangrijkste waar we naar kijken in de stervens-astrogram is de mens, want van zijn innerlijke kwaliteit zal de kwaliteit van de sterrenconstellaties nu afhangen; het is de activiteit van de mens die aan de gebeurtenissen tussen de sterren hun betekenis geeft over het tijdstip van overlijden. We hebben laten zien hoe het leven van sommigen is vastgelegd in de constellaties van de planeten en de dierenriem. Als er van de mens niets van betekenis in de kosmos staat geschreven, dan zullen ook de constellaties van de sterrenbeelden, hoe ze er naar buiten ook uitzien, zonder inwendig gewicht zijn, leeg van inhoud, zoals degene die ze draagt. Als we daarentegen op grond van ons leven op aarde in het universum van de sterren (via de vroegere Saturnuspassages in de stervens-astrogram zoals die in eerdere artikelen is weergegeven) goede daden van waarde voor de mensheid hebben verricht, dan en dan alleen zal een constellatie -beduidend in de zin van de klassieke astrologie van *echte* betekenis zijn, niet alleen voor ons, maar dat kan het voor de hele mensheid zijn; voor de gehele historische periode die daarop volgt. Zulke dingen werden in onze vroegere essays aangehaald.

We moeten echter in gedachten houden dat deze manier van kijken ons aspect van onze relatie met de wereld van de sterren diepgaand en radicaal zal veranderen. Door de stervens-astrogram hebben we geen relatie meer met de wereld van de sterren die de vraag doet rijzen: wat is de betekenis van zo'n constellatie voor mijn eigen persoonlijke leven? De vraag is nu omgekeerd. Want als we alles wat in de stervens-astrogram wordt geopenbaard op ons laten inwerken, dan zullen we zien dat onze eigen geestelijke ontwikkeling - van welke aard dan ook - van betekenis is voor de wereld. Onze werkelijke relatie tot de sterrenwereld, geopenbaard in de stervens-astrogram, is de expansie van ons wezen naar het wezen van de kosmos, het manifesteren van ons schijnbaar minuscule bestaan als een stofje in het universum, want zo lijkt het ons op aarde - in zijn ware kosmische omvang en waarde. Wij zijn de primaire werkelijkheid in dit geval. We ontvangen als het ware de sterrenhemel in ons eigen wezen. Volgens ons deel, volgens de mate van ontwikkeling die we in de huidige tijd hebben bereikt, vullen en overspoelen we de constellaties waarmee we door de dood zijn verenigd, met onze eigen innerlijke warmte en innerlijk licht.

Deze radicaal andere relatie van ons wezen met de sterrenwerelden geeft aanleiding tot nog meer hoop. De verandering van aspect en richting, die logisch en onvermijdelijk volgt uit de stervens-astrogram, kan ons misschien ook uit het blinde steegje leiden waarin de traditionele astrologie van de geboorte-astrogram geleefd heeft.

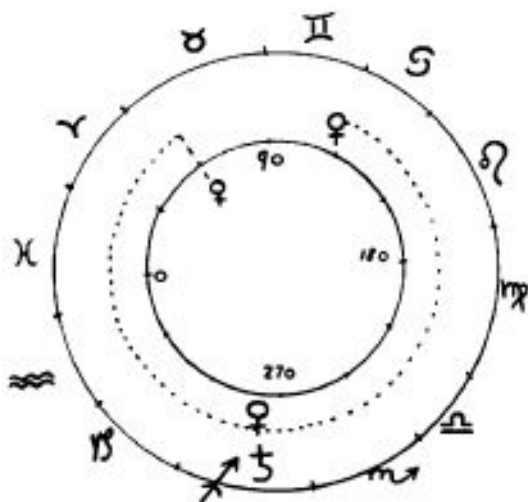
Voor de stervens-astrogram is de zaak relatief eenvoudig. Deze horoscoop vertegenwoordigt, in de aard van de zaak, een bepaald eindpunt; de relatieve afsluiting van een pad, de vrucht van een aardse leven dat nu is afgelegd. In de geboorte-astrogram, of beter gezegd in het hele complex van horoscopen en constellaties over het tijdstip van geboorte, zouden we dan het tegenovergestelde moeten zoeken van iets dat voltooid is, namelijk een ontwikkeling in het begin, een kiem, een zaadje van ontwikkeling. Dit beeld is inderdaad het ware, op voorwaarde dat we er niet meer in zoeken dan het bevat. De ware horoscoop is iets ontkiemends, met daarin alle mogelijkheden van ontwikkeling die echter alleen in aardse realiteit kunnen worden omgezet onder vrij duidelijke voorwaarden.

Precies hierin ligt het geheim van de nieuwe relatie tussen ons en de wereld van de sterren. Door het feit dat we afdaling naar de incarnatie zijn we inderdaad verbonden met de wereld van de sterren, en toch zijn we niet

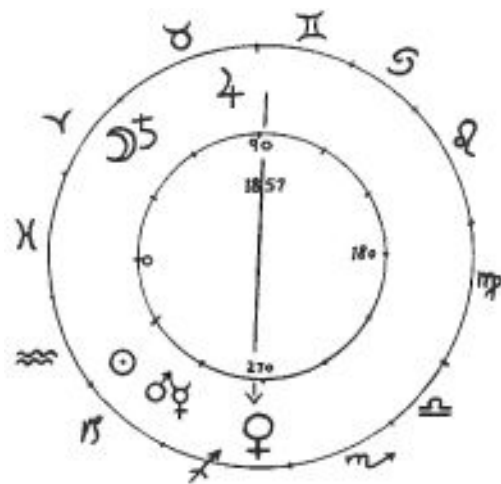
langer absoluut afhankelijk van die wereld. Integendeel, in onze tijd en in de toekomst worden we opgeroepen om de wereld van de sterren, waartoe we als individu behoren, mee te nemen in onze aardse daden, in ons aardse gevoel en denken. De transmutatie die dan in ons hele aardse leven plaatsvindt, als wij een persoon van geestelijk streven zijn, wordt daarmee niet alleen een transmutatie van onszelf, maar zelfs van de wereld van de sterren! Zo kunnen we het nu begrijpen. Alles wat als de vrucht van een aards leven in de stervens-astrogram verschijnt, was er al als een zaadje of kiem in die van de geboorte; het hoefde alleen maar door de transmutaties te gaan, door de beproevingsvuren van een leven op aarde om tot wasdom te komen.

Om deze gedachten een concretere achtergrond te geven, kunnen we weer terugrijpen op een voorbeeld. We nemen opnieuw de gegevens van Richard Wagner's geboorte-astrogram en zijn prenatale-astrogram uit een eerder artikel en plaatsen ze naast zijn horoscoop van zijn sterven.

In de prenatale-astrogram (Fig. 1) vestigden we onder andere de aandacht op één opmerkelijk feit, namelijk de passage van Venus voor Saturnus aan het begin van de zevende prenatale maancyclus. In veelvuldige verbanden hebben we erop gewezen hoe deze conjunctie zich verhoudt tot het 44e levensjaar van Wagner, het jaar 1857. Dit was een bijzonder belangrijk jaar, omdat het de tijd was waarin Parsifal voor het eerst werd bedacht. Het was een soort doodservaring die Wagner op dit moment onderging. De buitenwereld was duister over hem en zo ook de innerlijke wereld van zijn eigen ziel toen op die Goede Vrijdagmorgen, als een innerlijk verrijzenis-licht, plotseling het beeld van Parsifal opdook. Uit de conjunctie van Venus en Saturnus in de prenatale-astrogram kunnen we hooguit een moeilijke situatie in zijn leven op dit moment voorspellen. Het ontzagwekkende drama van zijn echte leven wat zich in dat jaar heeft afgespeeld, kon onmogelijk op deze manier worden gevonden. Uit deze vergelijking kunnen we het beste zien wat tegelijk de waarde en de beperking van de astrologische prognose is. Voor de beheersing van zijn levenssituatie zou het voor Wagner op die Goede Vrijdagmorgen van weinig nut zijn geweest als hij van tevoren van al deze moeilijkheden op de hoogte was geweest. Zijn depressie zou voor dergelijke kennis des te groter zijn geweest. Het element dat hem hielp zich een weg te banen naar het licht had een heel andere bron dan zijn horoscoop. Het was zijn leidend genie dat hem nu het gedicht van Wolfram von Eschenbach in herinnering bracht, dat lang geleden werd voorgelezen, en vervolgens in zijn ziel geboorte gaf aan zijn eigen schepping - *Parsifal*.

Figuur 1

Figuur 2

We hebben dus dit beeld: aan de ene kant staat in de horoscoop het plan van het aardse leven dat nu begint. Zoals we al eerder beschreven hebben, is de prenatale-astrogram een beeld van het etherlichaam, dat het fysieke op een heel eigen manier vormt en in het lot van de mens werkt. Maar wat het in werkelijkheid is, is niet meer dan de vorm - de holle mal - wachtend om met een andere inhoud te worden gevuld. Zo is de conjunctie van Venus en Saturnus in de horoscoop van Richard Wagner slechts een vorm; op zich zegt het ons weinig. Wat belangrijk is, is wat er in deze mal is gevloeid in het latere leven van Wagners individualiteit. Een ander mens zou er iets heel anders van gemaakt hebben. Het is de menselijke individualiteit die in werkelijkheid de horoscoop maakt, niet de horoscoop de individualiteit! Daarom is de meest ware astrologie datgene wat in staat is om de sterren te confronteren met een sterke en wereldomspannende individualiteit. Dan zal het niet langer een kwestie zijn van het proberen te ontcijferen van ons eigen persoonlijke lot zoals dat in de sterren geschreven staat; maar in de kracht van ons denken, voelen en willen zullen we proberen ons individuele deel

van het lot en het raadsel van de sterren zelf te dragen. Idealiter kunnen we ons voorstellen dat Wagner op dat moment enig bewustzijn heeft van de kosmische gebeurtenissen voor zijn geboorte. Zich bewust van de immanente vraag die in die samenstand van Venus en Saturnus zat, zou hij het nog steeds niet hebben beschouwd als iets dat zijn lot zou bepalen. Uit een dergelijk bewustzijn zouden we ons kunnen voorstellen dat zijn verantwoordelijkheidsgevoel onmeetbaar meer zou zijn gegroeid dan het deed, buiten het bereik van persoonlijke motieven en verlangens. Hij zou zich meteen bewust zijn geweest van zijn verantwoordelijkheid ten opzichte van de kosmische werelden.

Deze kosmische gebeurtenissen en relaties zijn geenszins speculatief. Wat in ons leven vruchten afwerpt, verschijnt weer in de kosmische wereld als de tijd daar is, dat wil zeggen in de stervens-astrogram. Neem nu nog eens het leven van Richard Wagner op aarde. De vervulling die hij op die Goede Vrijdag 1857 in de conjunctie van Venus en Saturnus bracht, bekeken in zijn diepste betekenis, was als een redding, zelfs voor de Venuskrachten. Dit alles manifesteert zich als de vrucht van zijn leven in zijn stervens-astrogram. In Fig. 2 hebben we, onder de prenatale-astrogram, Wagners stervens-astrogram weergegeven. Venus is op zichzelf in de Boogschutter, vrij van alle andere aspecten. Bovendien is in deze Venus, via de kroniek van Saturnus, de gebeurtenis van 1857 vastgelegd (vroegere passages van Saturnus, zoals eerder uitgelegd). Want in het jaar 1857 stond Saturnus in de Tweelingen recht tegenover de plaats waar Venus bij de dood stond. Zo kunnen we duidelijk zien welke transmutatie heeft plaatsgevonden tussen de kosmische polen van geboorte en dood.

Een ander beeld ontstaat in de sterrenhemel bij de dood van Richard Wagner dan bij zijn geboorte, en toch is er weer een intiem verband tussen de twee. Men zou bijna zeggen dat het zware aspect van Saturnus in de Boogschutter in het prenatale leven, zoals dat ook op Venus gebeurde, in de loop van zijn leven is overwonnen, want in de stervens-astrogram is Venus vrij van alle last.

Dit is het standpunt dat nog belangrijker zal zijn voor de toekomst van de astrologie. Zolang we het niet beseffen, zullen alle inspanningen in de astrologie van vandaag vruchteloos blijven en nog meer groeien. Het is nog maar kort geleden in de menselijke evolutie dat het niet meer belangrijk was om te weten wat een bepaald sterrenbeeld betekent voor het aardse leven. Sterker nog, we komen nu nog meer in omstandigheden terecht waarin deze dingen voor het menselijk leven helemaal niets meer betekenen. We kunnen er niets meer van verwachten zoals we dat in vroegere tijden deden. Integendeel, wij zullen de gever moeten zijn. We zullen aan de sterren geven, en in dit geven zelf groeien, tot aan de gestalte van de sterren. Er komt nu een tijd dat het de taak van een nieuwe astrologie zal zijn om in de mensheid een sterke spiritualiteit op te roepen, een spiritualiteit die alleen in staat zal zijn om de lege vormen, de holle vormen van de horoscoop, te vullen met voedsel en substantie. De tijd voor het opstellen van horoscopen is dus echt voorbij. De vraag wat de invloed is van de positie van de maan of de zon bij de geboorte, of iets dergelijks, kan niet meer gesteld worden. Misschien krijgen we in een of ander geval toch nog antwoorden op deze manier, maar de antwoorden zullen geen blijvende kracht hebben. Integendeel, zij zullen van ons worden afgenomen. Toch is het heel anders als we deze andere vraag stellen: wat de positie van de zon of de maan of andere planeten op of voor onze geboorte van ons vereist door middel van onafhankelijke, zelfgemaakte aardse daden en gevoelens en gedachten. Onbeperkt zou de reikwijdte van een astrologie zijn die zich richt op dit soort zelfstudie. Dit alleen al zou ons naar ons ware kosmische station brengen.

Het spreekt voor zich dat deze verandering van hart en geest op den duur zou leiden tot heel andere instellingen, zelfs in de fysieke wereld, dan die welke vandaag de dag rond de astrologie zijn ontstaan. Toch is de allereerste stap het ontstaan van een fundamenteel andere kijk op ons eigen wezen.

1946

April,

Vernieuwing van Cultuur?

Geschreven voor: C R C - D I A R Y, Nr. 1, door Eleanor C. Merry

(Als er nog kopieën van deze dagboeken bestaan met artikelen van Willi,
zouden we graag kopieën hebben).

Mei/juni,

Tijdsignalen uit het Universum C R C - D I A R Y,
nr. 2&3; door Eleanor C. Merry.

SAMENWERKING VOOR DE VERNIEUWING VAN DE CULTUUR

D I A R Y, nr. 1, april 1946, door Eleanor C. Merry

Vernieuwing van de cultuur?

Artikel door Willi Sucher

Als men vandaag probeert te denken of te spreken van een Vernieuwing van de Cultuur, voelt men zich bijna neergeschoten door het duivelse gelach van een heleboel onzichtbare wezens om zich heen.

Vernieuwing van de cultuur? Wat wil je vernieuwen? Wijzen niet alle tekenen die je om je heen ziet op de absolute neergang van die cultuur, of beschaving, die je wilt vernieuwen? Sommige van die spottende stemmen gaan zelfs zo ver dat ze zeggen dat de mensheid een mislukking is gebleken en daarom veroordeeld is tot vernietiging. Het antwoord hangt sterk af van de menselijke wil.

Na de Eerste Wereldoorlog stond een moderne profeet op die Oswald Spengler heette en hij schreef het bekende *Decline of the West [De ondergang van het avondland]*. Hij sprak niet uit Goddelijke Inspiratie zoals de profeten van het Oude Testament; hij werkte met moderne wetenschappelijke middelen. Met de instrumenten van de wiskunde, historische analyse en vergelijkingen construeerde hij het beeld van de onvermijdelijke ondergang van de westerse cultuur.

Hebben de gebeurtenissen niet bewezen dat hij gelijk had? Heeft de beschaafde mensheid niet een toestand bereikt waarin hij zichzelf elk moment kan vernietigen? Verantwoordelijke staatslieden hebben dit gevaar onderkend.

Toch heeft deze moderne profeet, Oswald Spengler, gefaald met betrekking tot een van de fundamentele ideeën van zijn theorie. Hij vergeleek de huidige cultuur met de culturen van weleer. Aan deze vergelijkingsmethode ontleende hij zijn kennis van het "uur" en "seizoen" waarin onze huidige cultuur leeft. In de oude tijd groeiden vele culturen op, bloeiden op, vielen in verval en gingen uiteindelijk ten onder. Maar toen zo'n cultuurorganisme omkwam, was er alweer een ander naast het organisme opgegroeid. Zo werd de draad van de mensheid nooit verbroken. De kelk van de menselijke cultuur dwaalde als het ware over het aardoppervlak. Het evolutieproces was horizontaal ten opzichte van de aardse ruimte. Deze wet is de basis van Spengler's theorie.

Deze wet werd echter overspoeld in de tijd van de grote volksverhuizingen in de eerste eeuwen na Christus. Toen die Germaanse stammen aan de grenzen van het Romeinse Rijk verschenen, was de beschaving al in verval. Die zogenaamde barbaarse stammen infiltreerden in het dodelijk zieke en verzwakte lichaam van de Romeinse cultuur. Ze kwamen als veroveraars, die de impuls hadden om een nieuwe cultuur in zich op te nemen. Maar na de verovering trokken ze zich niet meer terug naar de gebieden van waaruit ze waren gemigreerd. In vroegere tijden hadden de jonge naties ook hun oude en afnemende burens veroverd, maar ze behielden strikt de centra van hun culturele zwaartekracht in hun thuisland. Dit werd gedaan door de Egyptenaren, de Perzen, de Chaldeeërs en de Babyloniërs.

Toen de Germaanse stammen zich vermengden met de overblijfselen van de Romeinse beschaving, hadden ze dus de oude wet overtreden, en een nieuwe cultuur bereidde zich voor onder het oppervlak van de afnemende Romeinse beschaving. Deze nieuwe cultuur bereikt zijn hoogtepunt in het tijdperk van de Renaissance.

De evolutie van de mensheid had zich afgewend van een horizontale expansie van het nieuwe nageslacht van de cultuur en bewoog zich in de richting van een verticale penetratie. De grote migraties die uiteindelijk zullen leiden tot de vernieuwing van de cultuur, vinden nu plaats in alle lagen of geleidingen van de sociale structuur van de mensheid. Dit sluit niet uit dat de verticale tendens van de culturele evolutie al veel eerder in de geschiedenis is begonnen.

De gebeurtenissen in onze moderne tijd illustreren deze verandering in drastische termen. Een diepe en gerechtvaardigde afkeer van alle methoden van horizontale verovering en onderdrukking veegt vandaag de dag door de mensheid. Deze methoden worden algemeen erkend als oud en gevaarlijk voor de mensheid en kunnen niet langer het doel van culturele verjonging dienen.

Bovendien heeft de ontwikkeling van de moderne beschaving het bestaan van alle maagdelijke gebieden van het culturele leven aan het oppervlak van de aarde onmogelijk gemaakt. De middelen van de moderne intercommunicatie zijn zo geperfectioneerd dat het lot van een deel van de mensheid het lot van

de hele mensheid is. Geen enkele natie of ras kan zichzelf uitsluiten van de gebeurtenissen die in een ander deel van de mensheid plaatsvinden.

Daarom, als we de theorie van de "*De ondergang van het avondland*" zouden moeten benadrukken, zouden we ook moeten erkennen dat deze ziekte van ondergang niet gelokaliseerd kon worden in het "westen". Het zou zich verspreiden naar de hele moderne mensheid, behalve misschien die takken van de mensheid die helemaal niet in twijfel worden getrokken met betrekking tot een positieve nieuwe culturele ontwikkeling. Met andere woorden: De ondergang van het avondland zou uiteindelijk de neergang van de mensheid betekenen. En het heeft geen zin om te zoeken naar nieuwe culturele "scheuten" die op de horizontale structuur van de aarde ontstaan.

Waar kunnen we dan de bronnen van de nieuwe cultuur zoeken, als we ons niet willen overgeven aan het fatalisme? We moeten een gevoel voor de dynamiek van de verticale lijn ontwikkelen. We moeten leren denken in termen van culturele lagen.

Ook al zitten we misschien midden in de neergang, laten we ons er toch van bewust zijn dat deze neergang slechts een bepaalde gelaagdheid van de mensheid betreft, hoewel deze zelfs het grootste deel van de huidige menselijke bevolking van de aarde kan omvatten. Het heeft geen zin dit feit te ontkennen; ieder van ons ervaart het pijnlijk genoeg in het dagelijks leven. Degenen die het nog steeds niet willen herkennen zijn ofwel illusionisten ofwel leugenaars. Met een deel van ons wezen zijn we betrokken bij de processen van verval. Maar of een toekomstige mensheid een nieuwe dageraad van de cultuur zal vieren, hangt toch af van de mensheid van de huidige tijd. Als we niet in staat zijn om te leven met een deel van ons wezen in de neergaande beschaving, voor zover we daartoe gedwongen worden, en met een ander deel in die laag van de moderne mensheid, die de kiemen van totaal nieuwe culturele perspectieven draagt, dan zou de mensheid zelfs kunnen dalen tot het niveau van een soort dier.

Hoe lang die laag van creatieve en verjongende krachten in de catacomben van de beschaving verborgen zal blijven, kan niemand voorspellen. Tot op zekere hoogte hangt het af van het aantal mensen dat zich bewust wordt van deze feiten en daarnaar handelt vanuit een gevoel van vrije verantwoordelijkheid voor de toekomst. Maar dit is niet de doorslaggevende factor. Veel belangrijker is dat deze laag van de mensheid, die in ieder mens is verankerd, wordt gevrijwaard van de corrumperende invloeden van de decadentie.

De gevaarlijkste van deze corrupte aanvallen vinden plaats in de menselijke ziel zelf. Ze zijn gericht tegen alle rijken van het culturele leven, of het nu gaat om kunst, wetenschap, religie of het sociale leven, en ze proberen de oude concepten van de cultuur, die de geur van stof en verval dragen, in zich op te nemen. Hoe vaak zien we bijvoorbeeld niet dat een kunstenaar het diepe verlangen heeft om iets totaal nieuws en inspirerend te creëren op het gebied van schoonheid? En hoe vaak worden deze pogingen gesmoord door de steriele traditie in de meest slimme vermomming?

In alle takken van het culturele en spirituele leven, zelfs in ons sociale en dagelijkse leven, hebben we totaal nieuwe capaciteiten en ideeën nodig om tot een vernieuwing van cultuur te komen. Gedurende enige tijd zal de mensheid niet in staat zijn om de capaciteiten die voortkomen uit het intellect en die de beschaving hebben gecreëerd die nu aan het afnemen is, volledig op te geven. Hoezeer wij, als alleenstaande mensen, ook verlangen naar deze bronnen van intellectualiteit, zo lang zullen we betrokken blijven bij de achteruitgang. De manifestaties van de intellectualiteit dragen de tekenen van verval.

Waar vinden we nieuwe capaciteiten en ideeën voor een vernieuwing van de cultuur? Alleen als we teruggaan naar de fundamenteën van het menselijk en aardse bestaan, zullen we ze vinden. De aarde en de mensen die erop wonen zijn geboren uit de kosmos. Het universum van de sterren is onze moeder. De moeder kan niet over haar volwassen kind heersen, maar ze zal wel gezonde raad kunnen geven, als ze oren vindt die klaar zijn om naar haar liefdevolle wijsheid te luisteren.

We moeten de fundamenteën van elk detail van ons aardse leven opnieuw creëren uit een geestelijk begrip van de geheimen van de kosmos, omdat de oorsprong er moet zijn van alles wat op aarde bestaat of ontstaat. Intellectualiteit kan alleen maar standpunten creëren. Maar standpunten zijn altijd slechts fragmenten van de waarheid. Als fragmenten zijn ze geneigd om de fundamenteën van de enkele mens en de eenheid van het sociale lichaam te atomiseren. Eenheid en gezonde universaliteit kunnen alleen worden gevonden door nieuwe spirituele middelen en cognitieve vermogens, die in staat zijn om op te kijken naar het innerlijke wezen van het hele universum.

Een nieuwe cultuur zal zo'n universaliteit nodig hebben als remedie tegen de destructieve en giftige invloeden van een afnemende beschaving. Deze fundamenteën van de nieuwe cultuur kunnen op dit moment het best worden gelegd in de stilte van het toegewijde werk van kleine groepen mensen die zich daarvoor verzamelen. Ze zullen elkaar nodig hebben, om de last te dragen van de onmenselijke chaos van het grote verval van onze tijd; maar ze zullen elkaar ook helpen om, binnen de kleine ruimte die nog aan individuen is overgelaten, de eeuwige kosmische fonteinen van het nieuwe spirituele leven te vinden.

TIJDSIGNALEN UIT HET UNIVERSUM

Artikel van Willi Sucher

C R C - D I A R Y, nrs. 2&3; mei/juni 1946, door Eleanor C. Merry

In juli 1946 gaat de planeet Saturnus over van het sterrenbeeld Tweelingen naar dat van de Kreeft. Gaat deze gebeurtenis aan de hemel de mensheid op aarde aan? Het gaat de mensheid net zo veel, of net zo weinig aan als andere verschijnselen in het heelal, bijvoorbeeld de draaiing van de aarde om zijn as. Deze draaiing is de basis van de meting van de tijd; het bepaalt de dag van 24 uur. Zonder deze universele tijdmeting, afgeleid van kosmische wetten, zou het sociale leven van de mensheid in verwarring raken.

Is het ook mogelijk dat de andere gebeurtenissen aan de hemel, veroorzaakt door ritmische bewegingen van de sterren, een nuttige basis vormen voor de bepaling van de tijd op een veel grotere schaal dan tot nu toe bekend is? Is het universum van de sterren misschien als een enorme klok, met vele wijzers en wijzerplaten die de tijd van vele rijken van bestaan aangeven, niet alleen met betrekking tot dag, maand of jaar?

Natuurlijk is het effect van de draaiing van de aarde, die de afwisseling van dag en nacht creëert, duidelijk. Deze veranderingen worden ons van buitenaf opgelegd; we kunnen er niet aan ontsnappen en kunnen de lengte van de dag niet veranderen. Andere gebeurtenissen aan de hemel, zoals de maanstanden, lijken niet veel invloed te hebben op ons leven met betrekking tot de tijd.

Toch is het mogelijk dat we bepaalde tijdsritmes niet opmerken met betrekking tot subtielere ritmes van het menselijk bestaan, bijvoorbeeld ons cultureel leven, en zo verder - omdat we nog geen goed gevoel voor tijd hebben ontwikkeld die verder gaat dan onze louter fysieke behoeften? Het feit dat we in een tijdperk leven waarin profeten verschijnen, die een glorieuze opstijging van de mensheid in de toekomst verkondigen, terwijl anderen spreken over uiteindelijke neergang, toont aan dat de mensheid geen universeel geldige cognitie van de 'culturele tijd' heeft bereikt. De mensheid is vandaag de dag als een mensengemeente, die door een of ander vreemd ongeluk hun gevoel voor tijd hebben verloren en nu onderling ruzie maken over de vraag of het nu 's morgens of 's avonds is. Het is dan ook niet verwonderlijk dat de moderne mensheid zich in een culturele en sociale crisis heeft weten te manoeuvreren die geen enkel voorbeeld uit de geschiedenis kent. We hebben ook tijdsignalen uit het universum nodig met betrekking tot de fundering van het culturele leven.

Saturnus is in juni 1944 in het sterrenbeeld Tweelingen terechtgekomen en zal in juli 1946 in het sterrenbeeld Kreeft aantreden. Deze planeet werd vroeger Chronos genoemd. De mensen beschouwden het in die tijd als het zichtbare manifest van onzichtbare krachten in het universum, die de tijd hadden geschapen en er de overhand over hadden. Zou het niet verstandig zijn om die ideeën terug te halen, in zekere zin, die adequaat zijn voor het moderne denken?

Niemand zal ontkennen dat de tijd dat Saturnus de tweeling binnenkwam, in juni 1944, een nieuwe fase in de geschiedenis inluidde. Wat was de "tijd" die toen door Saturnus werd aangekondigd? Het sterrenbeeld Tweelingen, dat een van de twaalf cijfers op de grote kosmische wijzerplaat van de zogenaamde dierenriem voorstelt, werd vroeger erkend als het cijfer van de menselijke broederschap. Ook nu nog vinden we de Tweelingen vaak afgebeeld als twee mensachtige vormen, maar toch verschillend in hun kwaliteiten, die op een bepaalde manier met elkaar verbonden zijn. Als we dit accepteren als een objectieve traditie, die nog steeds geldt en alleen nog maar moet worden vertaald in moderne concepten, dan zouden we het "tijdsignaal" van Saturnus in 1944 op de volgende manier kunnen interpreteren:

"Opnieuw, zoals zo vaak in de geschiedenis, heeft het uur van de broederschap geslagen. Jullie mensen van goede wil, luister naar de boodschap van dit "uur" en neem in jullie hart op dat het probleem van de broederschap, het probleem van gezonde relaties tussen mensen, op de voorgrond moet staan van al ons doen en laten. Tenzij jullie deze noodzaak erkennen, die voortkomt uit de diepte van jullie eigen historische ontwikkeling, zullen jullie je in latere jaren realiseren dat jullie dit "uur" hebben verspild in het leven van de mensheid, en het gebrek aan wat had moeten worden bereikt een ramp zal veroorzaken, omdat het gebrek en de leegte die niet is gevuld met echte menselijke inspanning zich altijd zal vullen met de demonen van de vernietiging".

Heeft de mensheid naar deze boodschap geluisterd? Zeker niet. De problemen waren er, er is geen twijfel mogelijk. We hebben ze op vele manieren ervaren, zelfs in het dagelijkse leven, zelfs in de kleinste

menselijke gemeenschappen. Als we terugblikken op de geschiedenis van de afgelopen twee jaar en de problemen opmerken die ontstonden met het einde van de oorlog in Europa en Azië, dan moeten we toegeven dat niet één van deze problemen echt is opgelost. De breuken tussen rassen, volkeren en naties, tussen afzonderlijke mensen, zijn breder en ernstiger dan ooit.

Dit alles gebeurde omdat niemand zich echt bewust was van het "culturele uur" dat in het universum had geslagen. In plaats van de ware menselijke "tweeling" - d.w.z. het fundament van de ware menselijke broederschap - zijn er twee andere "tweelingen" ontstaan, twee schrikbeelden van vernietiging. Ze werken onder de mensheid als vertraging en verwarring.

De ernst van het huidige moment ligt in het feit dat de mensheid de last van het verleden zal moeten blijven dragen in de tijd dat het Wereld Uur van de Kreeft zal toeslaan. De Planeet Saturnus zal in juli 1946 het sterrenbeeld Kreeft, binnengaan en zal zich ongeveer twee jaar lang door dit sterrenbeeld bewegen. Dit feit zal worden onderstreept door een andere kosmische gebeurtenis. In de loop van volgend jaar zal Saturnus heel dicht bij de planeet Pluto komen, die pas in 1930 werd ontdekt. Verder zullen in augustus 1947 de Zon en de planeten Venus, Saturnus en Pluto allemaal in de Kreeft staan.

Gebeurtenissen als deze komen niet vaak voor. De vorige keer dat Saturnus zo dicht bij Pluto bewoog (wat een conjunctie wordt genoemd) was in de zomermaanden van 1914, dus 33 jaar geleden, en daarom is het gemakkelijk te zien dat deze conjunctie een heel belangrijk tijdsignaal van het universum is. Het lijkt een beetje op het samenkomen van de grote en kleine wijzers op een klok, bijvoorbeeld om 12 uur of middernacht. De samenstand van Saturnus en Pluto in de Kreeft is echt een nulpunt, wat onderstreept wordt door het feit dat Venus en de zon in augustus 1947 ook in dezelfde constellatie zullen staan.

Eerder, in 1914, toen de conjunctie tussen Saturnus en Pluto plaatsvond, waren ze allebei in een overgangsfase van de Stier naar de Tweelingen. Zo had Saturnus nog een wereltijdperk van de Tweelingen aangekondigd, voorafgaand aan dat van 1944, toen Saturnus ook de Tweelingen was binnengegaan. Een Wereltijdperk van de Tweelingen eist van de mensheid niets minder dan de oplossing van de problemen van de menselijke relaties. In 1914 werd dit "Uur" benadrukt door de conjunctie met Pluto. Het was niet zomaar een "Uur van de Tweelingen", dat elke 30 jaar gebeurt. Het was een "Uur" dat de hoogste aandacht vroeg en vroeg om de oplossing van de problemen in verband met de overgang van oude machtsprincipes in het sociale domein naar nieuwe principes van de menselijke broederschap. De samenvoeging waarover we spreken vond plaats in de ruimte tussen de Stier en de Tweeling. Stier is de 'codering' van de macht, de Tweelingen is die van de Twee, de broeders, die tot een redelijke overeenkomst moeten komen, als ze willen bestaan.

Men kan niet zeggen dat de eisen van dat "Uur van de Tweelingen" in 1914 en later zijn ingewilligd. Dit onvervulde verzoek van de geest van de mensheid heeft de mensheid dus sindsdien achtervolgd; en in 1944 werd opnieuw het wetsvoorstel ingediend dat ondertussen enorme proporties had aangenomen.

Nu moeten we het "Wereld-uur van de Kreeft" onder ogen zien. En opnieuw wordt het onderstreept door de conjunctie met Pluto, inderdaad, ook door de conjunctie van de zon en Venus. Wat is de zoektocht van dit "Wereld-uur"? We kunnen terugblikken in de geschiedenis op eerdere gelegenheden toen Saturnus het "uur van de kreeft" aankondigde. Zo vinden we het bijvoorbeeld terug in het verhaal van Parsifal, of Parceval, die na vele beproevingen in de wereld van de twijfel en de wanhoop koning van de ridders werd, die de Heilige Graal, de kelk van eeuwig voedsel en genezing in Montsalvage, bewaakte. De vorige koning, Amfortas, had gefaald door zijn eigen zwakheid en hij leed aan een vreselijke wond, die hij had opgelopen in een gevecht met de sinistere vijanden van de Heilige Graal. Hij verdroeg grote pijn; maar hoewel de aanblik van het Heilige kelk zijn wond niet kon genezen, verhinderde het hem tegelijkertijd om te sterven. Want dit was de magische kracht van de Heilige Graal: het begiftigde iedereen die het zag met eeuwige jeugd. De Ridders van Montsalvage waren in grote wanhoop vanwege de ziekte van hun Koning en zij wachtten met spanning op de komst van Parsifal, die, zoals hun werd geopenbaard, de gezondheid van Amfortas zou herstellen en hun nieuwe Koning zou worden.

Toen de pijn van Amfortas bijna ondraaglijk was geworden, en Parsifal in de buurt van het Graalskasteel was gekomen, was de planeet Saturnus in het sterrenbeeld van de Kreeft terechtgekomen, en stond ook in conjunctie met de zon. Dit verhaal is dus als een sleutel tot het begrip van het Uur van de Kreeft. We zien in Koning Amfortas een symbool van de hele mensheid in zijn huidige toestand: geconfronteerd met het kwaad, niet in staat om het te bestrijden door zijn eigen zwakheden, diep gewond, maar gedwongen om te leven in de richting van een zeker pijnlijke toekomst.

Waar is Parsifal, de Brenger van het Heil? We kunnen andere historische voorbeelden vinden van Uren van de Kreeft. Saturnus stond ook in het sterrenbeeld Kreeft in 1888 na Christus. Dit jaar en het

daaropvolgende waren uiterst belangrijk in de geschiedenis van de moderne mensheid, maar natuurlijk ging het belang van deze jaren in die tijd vrijwel onopgemerkt voorbij. Zo werd de Duitse filosoof Nietzsche in 1888 krankzinnig. Een paar jaar eerder had hij boeken als *De Wil tot Macht*, *Antichrist*, etc. geschreven, toen hij al in een ongezonde conditie verkeerde.

In deze boeken probeerde hij een filosofie van de "*Uebersch*" (De Super Mens?) te vestigen, die de enige mogelijkheid ziet van een nieuwe komst te midden van een neergaande wereld, in de verwerving van absolute macht door de Supermens.

Toen Nietzsche instortte, was een andere man op weg om geboren te worden. Dit was Hitler, die in april 1889 werd geboren. Van één bepaald aspect kan men hem de vervuller van Nietzsche's filosofische dromen en speculaties noemen. Zo werd hij een "succesvolle" agent van de krachten die Midden-Europa wilden vernietigen. Met deze gebeurtenissen in het achterhoofd is het alsof we in een diepe afgrond kijken, waaruit de donkerste wezens van het kwaad elk moment uit kunnen kruipen. Toch daalt de helling die naar deze afgrond leidt af van de zonnige hoogten van een schemerig verleden, waar de absolute macht van de heerser gerechtvaardigd werd door het bereiken van de absolute kennis van de grote wetten van de evolutie van het menselijk ras. De mensheid heeft lang geleden het bewustzijnsniveau verlaten waarop dergelijke kennis mogelijk is, maar het heeft de externe instelling van het principe van de absolute macht in een paar handen behouden. De voortzetting van dit principe kan alleen maar leiden, met toenemende snelheid, tot een ondoorgrondelijke afgrond van vernietiging. Dit is echt de afgrond van de Kreeft, die in vroeger tijden zeer bekend was. Het traditionele symbool voor deze constellatie onthult deze kennis. De twee spiraalvormige tekens zijn niet met elkaar verbonden, er is een lege ruimte tussenin. Als we ons in de duisternis van de afgrond bevinden, kunnen we volgens het "Uur van de Kreeft" de tegenovergestelde helling bereiken, die ons weer naar de hoogten kan leiden waar het Licht en de Warmte wonen? Het kan vreselijk steil en rotsachtig zijn, maar toch moet het naar boven leiden.

Tijdens een ander Uur van de Kreeft, in 1917, introduceerde Rudolf Steiner, de grote leraar van een nieuwe geestelijke openbaring, het idee van *De Sociale Driegeleding*. Niemand die die jaren 1917 en 1918 bewust heeft meegemaakt, zal ontkennen dat de afgrond van de Kreeft toen op een vreselijke manier onder de voeten van de mensheid is getreden. De demonen van de diepte hebben zich enorm sterk voorbereid om de beschaving van het westen te verbrijzelen. In Rusland brak de bolsjewistische revolutie los. Maar ook in Midden-Europa werden de eerste zaden gezaaid, waaruit het nationaalsocialisme groeide. Toch was te midden van die totale duisternis het licht van een nieuw begin van de mensheid te zien, toen Rudolf Steiner het idee van *De Sociale Driegeleding* naar voren bracht. Dit idee is geen programma van een nieuwe sociale orde. Het is een grote denkschool die de mensheid eindelijk in staat zal stellen om het schrikbeeld van de machtsprincipes die zijn overgebleven uit de voorbije eeuwen van de menselijke evolutie te overwinnen.

Van de ene kant wordt de mensheid bedreigd door krachten die de mens willen onderwerpen aan religieus fanatisme en semi-filosofische doctrines. Van een andere kant worden zeer krachtige regelingen getroffen om het individu door economische druk tot slaaf te maken. Een denkwijze die zich door het idee van *De Sociale Driegeleding* had gevormd, zou in staat zijn die gevaren te overwinnen die voortkomen uit de eenzijdige overmatige nadruk van een van de drie grote domeinen van het sociale leven, het economische leven, het rechtsleven, of het spirituele leven.

Zo heeft het licht geschinen in de duisternis van het Uur van de Kreeft in 1917-18. Een andere vraag is: waarom heeft de mensheid dit licht niet begrepen en wat zijn de gevolgen ervan? We hoeven niet te wanhopen als we nu weer een ander Wereld Uur van de Kreeft onder ogen moeten zien. Het zal volledige duisternis brengen, maar er zal ook des te meer licht zijn. Onze angst moet zitten in de vraag of de mensheid het licht zal herkennen. Natuurlijk kunnen we de huidige situatie niet vergelijken met een vorige keer, want de wereld heeft zijn gezicht veranderd. De problemen van de mensheid zijn, mede door verwaarlozing in het verleden, uitgegroeid tot gigantische dimensies. Daarom moeten we misschien nieuwe antwoorden vinden.

Hoe kunnen we die vinden?

1954

April,
HET DRIEËNDERTIGJARIGE RITME

*(Uitgegeven door de Uitvoerende Raad
van de Antroposofische Vereniging
in Groot-Brittannië).*

Het Drieëndertigjarige Ritme

Door Willi Sucher

ANTROPOSOFISCHE BEWEGING

Voor de leden van de Antroposofische Vereniging in Groot-Brittannië

Vol. XXXI. Nr. 4 april 1954

(Uitgegeven door de Uitvoerende Raad van de Antroposofische Vereniging in Groot-Brittannië.)

Alle hemellichamen bewegen volgens bepaalde ritmes. Dit heeft aanleiding gegeven tot wereldopvattingen die de kosmos beschouwen als een grote rollende machine. Vaak wordt vergeten dat alle kosmische beweging zijn oorsprong moet hebben in de bedoelingen en daden van een soort kosmische intelligentie.

Als, bijvoorbeeld, wij spreken van de rotatie van een planeet, moeten wij erkennen dat deze ritmische beweging slechts kan bestaan omdat een intelligent wezen van kosmische omvang eens op een tijd die planeet in zijn baan met een welomlijnde snelheid had doen bewegen. Het kan worden beschouwd als een uitdrukking van de intelligente capaciteiten van dat hemelse wezen. Bovendien kunnen we door alleen logisch te denken afleiden dat de baan en snelheid van een planeet kan worden veranderd als de intelligentie die erachter staat zijn eigen capaciteit en intentie verandert. Het kan ook gebeuren dat een andere kosmische Intelligentie het overneemt.

Uit de Copernicaanse astronomie weten we dat de aarde in de loop van 365,256363 dagen rond de zon beweegt, en we noemen het tijdsinterval dat nodig is voor de voltooiing van deze beweging "een jaar". We kunnen ons niet voorstellen dat onze planeet dit ritme zou uitvoeren tenzij een kosmische Intelligentie de aarde lang geleden op deze manier had laten bewegen. Dit is zo ver als een astronomie die gebaseerd is op louter visuele ervaring en een daaruit afgeleid denken kan gaan. Spirituele wetenschap kan echter verdere stappen zetten met betrekking tot de herkenning van de inspirerende Intelligenties van hemellichamen; bijvoorbeeld die van de aarde.

Als een planeet kan onze aarde beschouwd worden als een nauwe verwant van de zon. In deze relatie, we moeten zoeken naar de intelligente oorsprong van de eigenschappen van onze planeet: haar baan, snelheid, enzovoorts. Men kan zelfs zeggen dat de aarde werd gesticht door geestelijke wezens die verbonden zijn met de zon.

We kunnen ons goed voorstellen dat deze band tussen de zon en de aarde niet altijd hetzelfde zal blijven, maar dat een andere instelling van de kosmische Intelligentie de aarde in haar greep zou kunnen krijgen en geleidelijk aan haar karakter zou kunnen veranderen, uitdrukbaar in termen van baan, snelheid, enz. In feite heeft de geesteswetenschap onthuld dat zo'n overname in kosmische zin ongeveer tweeduizend jaar geleden plaatsvond bij de gebeurtenissen van Golgotha. Het wezen van Christus, dat tot dan toe de zon als de leidende Intelligentie van die creatieve, centrale focus van ons hele zonnestelsel had bewoond, verenigde zich toen met de planeet aarde. We kunnen ons dus een geheel nieuwe setting van goddelijke impulsen en intenties in relatie met onze planeet op dat moment voorstellen.

Dergelijke gebeurtenissen kunnen de aard van een planeet veranderen, zelfs met betrekking tot de "externe" astronomische eigenschappen. Natuurlijk moet het een bepaalde tijd duren voordat een hemellichaam reageert op de kosmische intelligentie van zijn nieuwe spirituele gids. We mogen dus verwachten dat de aarde niet meteen de spirituele impuls die haar in de loop van de Christusgebeurtenissen was binnengedrongen, heeft gemanifesteerd. Dit zal zijn tijd nemen, en ondertussen zal de impuls sterker werken in het rijk van de intelligentie, bijvoorbeeld in de menselijke intelligentie en haar spirituele capaciteit. Een uitdrukking van deze manifestatie van de Christus-impuls kan worden gevonden als een nieuw ritme van tijd in de menselijke geschiedenis en biografie. Dit is het ritme van 33 jaar. Naast vele andere effecten, die de Christus-impuls op de aarde zal hebben, zal deze entiteit van de tijd meer en meer de hele planeet doordringen en op een dag in de toekomst kan het zich ook manifesteren in de astronomische ritmes van de planeet.

Het leven van Christus Jezus duurde 33 jaar, van de geboorte van Jezus tot de dood op Golgotha en de opstanding. De geboorte vond plaats aan het einde van het jaar 1 voor Christus. (We kunnen en hoeven hier niet de historische controverse over het jaar van de geboorte aan te gaan). De dood op Golgotha vond plaats op Goede Vrijdag 3 april 33 na Christus, volgens de resultaten van geestelijk onderzoek. Daarom zijn er tussen beide gebeurtenissen 32 1/3 jaren verstreken. Toen Jezus werd geboren, was het lichamelijke voertuig van Christus na een eeuwenlange voorbereiding in de geestelijke wereld verschenen. De impuls was het cruciale stadium van de lichamelijke werkelijkheid ingegaan. Ten tijde van het Mysterie van Golgotha, Christus had de absolute incarnatie bereikt: Zijn vereniging met de planeet aarde. Dit had Hij gedaan omwille van de voortzetting van haar evolutie en die van haar bewoners.

Dit historische ritme van kosmisch initiatief tot het allesoverheersende en verreikende feit van de opstanding was het begin van een nieuw kosmisch ritme. Als het werd vastgesteld als een interval van de planetaire revolutie onder de huidige omstandigheden, zou het de beweging van Saturnus door de dierenriem overtreffen. Het duurt iets minder dan 30 jaar om terug te keren naar dezelfde positie aan de vaste sterrenhemel. Dit geeft ons een idee van de omvang en mogelijke betekenis van de Christusimpuls voor het hele zonne-universum. Het is niet alleen dit tijdsritme dat steeds belangrijker zal worden voor het leven van de aarde en haar bewoners. Elke gebeurtenis in het leven van Christus Jezus zal indruk maken op onze planeet en zal werken als een creatief archetype van de evolutie in historische en biografische zin. De beelden die in de evangeliën aan elkaar gerelateerd zijn, lijken soms zo eenvoudig en zonder problemen te zijn. Dit is tot op zekere hoogte waar, de Christusimpuls is zeer dicht bij het menselijk hart; maar naast de eenvoud bevat het ook de meest verheven en universele aspecten van de spirituele evolutie.

De manifestatie van het drieëndertigjarige ritme is al duidelijk geworden in het leven van de mensheid. Veel historische ontwikkelingen en de biografieën van talloze mensen onthullen dit feit onmiskenbaar. Een impuls kan de mensheid of een enkel mens op een bepaald moment binnenkomen, en we zijn er getuige van dat het heel vaak 33 jaar duurt om deze impuls te vinden, om zich als het ware te verplaatsen van zijn geboorte tot zijn verrijzenis.

Het is echter niet alleen de begin- en eindfase van deze mensheidsweg van 33 jaar die het leidende patroon van de evolutie zijn geworden. Ook de tussenliggende punten zijn van grote betekenis. Zo kan zo'n mensheidsimpuls op een bepaald moment "12 jaar oud" zijn en men kan dan merken dat hij door ervaringen en ontwikkelingen gaat die alleen te vergelijken zijn met het verhaal van de 12-jarige Jezus in de tempel (Lucas 2). Het zou voor de mensheid van groot nut zijn als er enige aandacht aan deze feiten werd besteed. Een situatie kan op een bepaald moment hopeloos zijn, maar een oordeel over het fundament van het 33-jarige ritme kan de troostende zekerheid geven dat een crisis op een bepaald moment de onvermijdelijke voorwaarde is voor verdere vooruitgang.

De tijd dat een impuls 30 jaar oud is, is een bijzonder cruciaal punt op de weg naar de vervulling ervan. In de archetypische 33 jaar van Christus Jezus was dit de tijd van het doopsel, want Jezus "was ongeveer 30 jaar oud" toen hij naar de Jordaan ging, naar de plaats waar Johannes de Doper doopte (Lukas 3). Het was het moment waarop de lichamelijke omhulsels volwassen genoeg waren om te dienen als het voertuig van de kosmische Christus, waarin Hij "drie jaar" verbleef. Rudolf Steiner heeft de kosmische betekenis van deze gebeurtenis voor de hele toekomstige evolutie van de aarde beschreven. Als geestelijke impulsen groeien en rijpen volgens de 33-jarige cyclus, dan moet het punt van 30 jaar voor hen een beslissende fase betekenen. Het betekent een moment waarop een impuls zich moet bewijzen om volwassen genoeg te zijn om geaccepteerd te worden door de Zonnegeest, die zich met de aarde verenigd heeft tijdens de gebeurtenissen op Golgotha.

De Antroposofische beweging wordt momenteel geconfronteerd met een dergelijke situatie. Met Kerstmis 1953/1954 was het 30 jaar geleden dat Rudolf Steiner er tijdens de "Weihnachtstagung" in 1923/1924 een nieuwe impuls aan gaf. Deze impuls gaf een beeld van wereldwijde betekenis aan de serieus zoekende antroposofen als inhoud van meditatie en oefening: de visie van de Drie Koningen die werken in de hoofdorganisatie van de mens, van de herders in het hart van de mens, op weg naar eenheid in hun gemeenschappelijke doel, op zoek naar de geboorte van de Eeuwige Geest van Christus in de menselijke ziel. Hier zijn de wortels van alle echte geestelijke "Imitatie van Christus", de transformatie in de realiteit van de ziel van datgene wat ooit voor het Kind Jezus stond als de historische figuren van de Koningen en Herders.

Deze impuls is sindsdien door een ander leven gegaan, vol met teleurstellingen. Sommige mensen zijn zelfs geneigd te denken dat het in bepaalde stadia van zijn carrière "gestorven" is. We zijn er echter van overtuigd dat die "doden" noodzakelijke voorwaarden waren voor zijn latere evolutie. Een impuls kan nooit sterven als het een echte spirituele impuls is. Het kan een tijdelijke verduistering ondergaan, maar het zal vroeg of laat "herrijzen". De geestelijke daad van de "Weihnachtstagung" is tijdens de afgelopen Kerstmis zijn cruciale fase van de "Drie Jaar" ingegaan. Van nu af aan kan het in een bijzondere zin effectief worden in elke menselijke ziel. De coöperatieve geestelijke vereniging van de stromen van "Koningen" en "Herders" zal zodanig mogelijk worden, dat het innerlijke doel van de door Christus doordrongen aarde in het universum aan alle zielen van goede wil zal openbaren.

De impuls zal naar zijn eigen Golgotha en Wederopstanding gaan. Geen enkel wezen op aarde zal in staat zijn om het te stoppen. Maar het zou een ijdele hoop zijn als we verwachtten dat er in ieder geval dingen zouden gebeuren. De impuls kan alleen "herrijzen" in de ziel van degenen die deelnemen aan de oorspronkelijke instelling door meedogenloze inspanningen van meditatie en oefening. Het zal niet "uit eigen beweging" gebeuren. De verantwoordelijkheid ligt dus bij elke afzonderlijke leerling van Rudolf Steiner.

1957

Juni, Bio-Dynamische Landbouwvereniging
- Astronomische Nota VI -

Die ~~reue~~
 die fuge/
 Als du me
 allhie ge
 maule fiant/
Du fult
 mercken in
 welchem gaul
 en du manne
 louffet rind
 in welchem
 maner rann
 des man fuge
 libst ge
 unler als
 net du wot
 gefant hant/
 Ist das du
 an dem emble
 net lauffet
 rann du rann
 kornen gant
 fuge die
 wader gant
 lauffet rann
 fuge/oder
 der fuge
 tad **Du**
 fult rann/
 das du net
 rann rann
 net in dem
 selben emble

BIO-DYNAMISCHE LANDBOUWASSOCIATIE

Juni 1957 - Nr. 8

Astronomische aantekeningen VI

Willi Sucher

Zelfs een oppervlakkige blik op ons maandkalender moet duidelijk maken dat één van de belangrijkste kenmerkende gebeurtenissen aan de hemel de posities van de maanstanden zijn op een bepaalde tijd, de zon en de planeten in de sterrenbeelden van de dierenriem. We zullen daarom enige tijd besteden aan het uitwerken van de belangrijkste kenmerken van deze sterrenbeelden.

Het moet echter benadrukt worden dat de sterrenbeelden worden beïnvloed door de eigenschappen en kenmerken van de hemellichamen die er toevallig doorheen bewegen. We komen dus tot het feit dat uiteindelijk zeven aspecten in de dierenriem voorkomen, waarvan het ene zelfs in tegenspraak is met het andere. Dit is niet veel troost voor de praktische boer en tuinman, maar we zijn ons er zeker van bewust dat elke halve maatregel alleen maar tot dilettantisme zou leiden. We werken niet alleen aan de geldelijke behoeften, maar we hebben ook een verantwoordelijkheid voor de komende eeuwen die een zekere en wetenschappelijke basis vereisen om de samenwerking tussen kosmische en aardse krachten in overweging te nemen. Geen enkel woord is meer waar dan wat de heer Corrin in het laatste nummer van de Nieuwsbrief heeft gezegd. Wij zijn pioniers op een nieuw ervaringsgebied dat voortdurend moet worden herzien en gecontroleerd.

Wat zijn dan de instrumenten die we moeten gebruiken om de effecten van de sterrenbeelden van de dierenriem te realiseren? Zeker, we hebben de mogelijkheid om te controleren aan de hand van de feiten die we in de natuur waarnemen; maar hoewel deze weg nooit mag worden verwaarloosd, is het een zeer vervelende en lange weg. Een ander onderzoeksinstrument zijn wijzelf. We kunnen de connecties van de sterren met onze lichamelijke natuur bestuderen, tijdens onze embryonale ontwikkeling, enz. Dit is een wat kortere weg, hoewel die ingewikkelder is. Rudolf Steiner heeft er zelf herhaaldelijk op gewezen dat wij het beste instrument voor astronomische observatie zijn - beter dan de telescopen en andere mechanische middelen. Daardoor kunnen we inzicht krijgen in de verschijningsvormen van de dierenriem en de planeten op aarde; hoewel we deze waarnemingen als het ware moeten vertalen in termen die overeenkomen met de omstandigheden in de koninkrijken van de natuur.

Dit was een van de redenen waarom in de oudheid de namen van heiligen en andere belangrijke personen aan de dagen van de kalender werden toegevoegd. We kunnen dit in onze huidige tijd niet zomaar kopiëren. Onze benadering moet anders zijn, want heiligen hebben in de moderne beschaving niet meer dezelfde betekenis.

Sinds de oudheid werden de twaalf sterrenbeelden van de dierenriem erkend als de zichtbare uitdrukkingen van de kosmische, geestelijke vorm van de mens. In Genesis I lees ik: "En zo schiep God de mens naar zijn eigen beeld, naar het beeld van God schiep Hij hem." De uiterlijke manifestatie van het "Beeld van God" zijn de vaste sterren, die mysterieuze wereld in de kosmische ruimte waar we zo weinig van weten, met name de twaalf sterrenbeelden van de dierenriem.

Hoe kunnen we in die wereld onze goddelijke archetypische wereld herkennen? In de oude traditie is er overvloedig bewijs van hoe het werd waargenomen; de middelen om dit waar te nemen waren natuurlijk heel anders dan de moderne benaderingen. Maar we kunnen gerust zeggen dat onze moderne onderzoeken in deze materie deze kosmische feiten hebben versterkt en omgezet in moderne concepten.

Onze fysieke organisatie is twaalfvoudig. (Een nader wetenschappelijk onderzoek kan zelfs onderverdelingen van de twaalf aan het licht brengen.) Het fundament, maar niet het belangrijkste deel, is het hoofd, zoals ook de embryologie aan het licht brengt. Het wordt gevolgd door het gebied van het gehoor en de zelfexpressie door middel van spraak, gecentreerd in het strottenhoofd. Het woord moet de

daad worden. Daarom heeft de menselijke organisatie de armen ontwikkeld die samen met de schouders het derde gebied vormen.

Het vierde lichaamsgebied biedt ons de mogelijkheid om onze eigen individuele natuur te ervaren. Het is de borstkas, die een deel van de inwendige organen omsluit en ons scheidt van de buitenwereld. Door onze inwendige organen ervaren we ons wezen als een geïntegreerd geheel los van onze omgeving - dit vormt de vijfde regio. De vrijmaking wordt nog meer benadrukt door de sfeer onder het middenrif, en het vormt het zesde gebied waar die mysterieuze ontmoetingen plaatsvinden tussen de effecten van de buitenwereld door middel van voedsel en een heel andere innerlijke potentie.

Het zevende gebied wordt gevormd door de heupen, het bekken, enz. Het is een sfeer van evenwicht en ondersteuning voor het bovenste organisme. Daarop volgt het gebied van de voortplanting, dat is het achtste gebied. Een heroriëntatie van de menselijke affiniteit met de buitenwereld treedt in werking, wat nog wordt benadrukt door de organisatie van de bovenbenen of de dijën, die het negende gebied vormen. Bovendien wordt er nu flexibiliteit in ons lichamelijk vermogen gebracht, waardoor we door de beweging van onze ledematen in nauwe relatie tot de buitenwereld komen te staan. Dit gebeurt door de knieën, oftewel het tiende gebied, maar alle gewrichten van het menselijk skelet dienen een gelijkaardig doel. De flexibiliteit wordt dan gebruikt door de functies van de onderbenen, of elfde regio, die nog meer affiniteit hebben met de buitenwereld, bijvoorbeeld met externe warmte. Tenslotte vinden we in het menselijk lichaam de voeten, de twaalfde regio, die direct de bodem raakt, het fundament van de uitwendige natuur.

Deze verdeling van de menselijke organisatie was altijd al bekend en werd ervaren als de aardse weerspiegeling van de eeuwenlange impact van de twaalf sterrenbeelden van de dierenriem op onze planeet. De moderne geesteswetenschap kan deze verbinding bevestigen, die in feite de realisatie is van onze oorsprong in het "beeld van God", dat in zijn uiterlijke verschijningsvorm wordt voorgesteld als de Dierenriem.

Onze verbinding met de dierenriem is dan als volgt:

Regio van:	Constellatie van:	Teken van:
Hoofd	Ram	Aries
Spraak, strottenhoofd	Stier	Taurus
Armen, schouders	Tweelingen	Gemini
Borst	Kreeft	Cancer
Binnenkant van de borstkas	Leeuw	Leo
Binnenkant onder diafragma	Maagd	Virgo
Balans	Weegschaal	Libra
Voortplanting	Schorpioen	Scorpio
Dijen	Boogschutter	Sagittarius
Knieën, elleboog, enkel	Steenbok	Capricorn
Kuiten	Waterman	Aquarius
Voeten	Vissen	Pisces

Dit goddelijke beeld of "archetype" van de mens is inherent aan alle koninkrijken van de natuur, deels natuurlijk in sterk gewijzigde verschijningsvormen. Maar als we de invloed van de dierenriem op de mens begrijpen, kunnen we ook de invloed van de dierenriem op de natuur in verband met de activiteiten van de planeten leren begrijpen.

1981

Herfst,
Herziening van Dr. Vreede

ASTRONOMIE EN ANTROPOSOFIE

door Dr. Elisabeth Vreede
Filosofisch-Antroposofischer Verlag, Dornach, 1980.

Van: Antroposofische Nieuwsbrief, Herfst 1981
Beoordeling van Dr. Elisabeth Vreede door Willi Sucher, Meadow Vista, CA

De geharde resten van de astrologie in kranten schreeuwen om een voedende en vernieuwende inhoud. De vruchten van zo'n revitaliserende impuls worden ruimschoots aangeboden in Dr. Vreede's werk over *Astronomie en Antroposofie*. Al lang uitverkocht kunnen we allemaal - degenen die Duits lezen - dankbaar zijn voor de herziene uitgave van een eerdere uitgave (1954) van dit omvangrijke werk. Het boek bevat zevenendertig hoofdstukken die oorspronkelijk de inhoud vormden van een reguliere publicatie, de *Rundbrief* (Nieuwsbrief).

Vele jaren van intensieve studie en werk hebben aangetoond dat dit werk van grote betekenis is. Het doet sterk denken aan de opmerkingen van Rudolf Steiner in een lezing op 10 oktober 1919: "Van de krachten die de neergang van onze beschaving teweegbrengen, is de eerste het ontbreken van een kosmogonie." (De andere twee zijn het gebrek aan Vrijheid en het gebrek aan echt Altruïsme.) Hij legt *Cosmogonie* uit als een element dat vooral in de Westerse (d.w.z. Engelse en Amerikaanse) mensheid moet worden ontwikkeld.

Elisabeth Vreede, door Steiner aangesteld als hoofd van de wiskundig-astronomische sectie aan het Goetheanum, biedt de meeste aspecten van de moderne astronomie tot in detail aan en geeft aan hoe ze door Rudolf Steiner's *Wetenschap van de Geest* op een positieve manier begrepen en bewerkt kunnen worden. Er is nauwelijks een gebied van moderne astronomische kennis dat niet wordt onderzocht.

Naast de astronomische perspectieven presenteert Dr. Vreede positieve benaderingen van een nieuwe astrologie. Volgens de traditionele astrologie worden we voor het grootste deel gezien als een hulpeloos product van het universum van de sterren. De nieuwe astrologie geeft aan dat we ons innerlijke, spirituele potentieel kunnen ontwikkelen tot het punt waarop we een samenwerkend lid van het sterrenuniversum kunnen worden.

Dr. Vreede beschrijft hoe dit mogelijk is geworden sinds het openbare leven van Christus. Christus introduceerde in de mensheid het begin van een langzame maar zekere rijping van de mens, zodat we in staat zullen zijn om de impact van de sterren te ontvangen voor creatieve en zelfs, uiteindelijk, genezende activiteiten. Hieruit kunnen we de waarschuwend opmerking van Steiner begrijpen: "Als de verbinding van de aarde met de buitenaardse wereld niet opnieuw in geestelijke zin wordt begrepen, kan het *Mysterie van Golgotha* niet verder leven in de toekomst".

Enkele van de belangrijkste perspectieven in Dr. Vreede's boek staan in de hoofdstukken over de verbinding van de ziel met de wereld van de sterren op het moment van de dood en tijdens de volgende stadia van het passeren van de sferen in de kosmos. Het leven na de dood is in de moderne mensheid een betekenisloos perspectief geworden. Rudolf Steiner heeft echter de poorten geopend naar een nieuw, positief begrip van het bestaan en de beweging van de menselijke ziel door de sferen van de planeten en daarbuiten, na haar vertrek van de aarde. Op basis van de aanwijzingen van Steiner was het mogelijk om deze ervaringen na de dood tot in detail uit te werken. Dr. Vreede beschrijft in haar boek de fundamenten van dit inzicht, en in latere jaren vormen ze de basis voor het begin van de astrofisie, voor een sterrenwijsheid die geen beroep meer hoeft te doen op de astrologische traditie.

Het boek bevat hoofdstukken over de dagelijkse beweging in de hemelsfeer, de drievoudige zon, astrologie in het licht van de kunsten, de toekomst van de astrologie, de horoscoop, kometen, vallende sterren en meteorieten, de spirituele essentie van de sterren, en Copernicus, Kepler, en hun systemen. Dr. Vreede's werk kan inderdaad worden ervaren als een poort naar een actieve en creatieve wijsheid van de sterren die we steeds meer nodig zullen hebben om een vernieuwd, creatief perspectief in ons bestaan binnen de kosmos te brengen.

OVER ASTROFIE

Astrofie is een nieuwe sterrenwijsheid, (Grieks - astro = ster; filosofie = wijsheid), ontwikkeld door Willi Sucher vanaf de jaren 1920 tot aan zijn dood in 1985. Hij werd geïnspireerd en geïnformeerd door de kennis van Rudolf Steiner.

<https://www.astrosophy.com/>

Deze site is gewijd aan de verdere ontwikkeling en verspreiding van zijn basiswerk.

De enige Nederlandse uitgave van Willi Sucher; Isis Sofia I & II uit 1985 (*welke alleen nog tweedebands worden aangeboden*) zijn de enige vertalingen van het werk van Willi Sucher in de Nederlandse taal. Op deze website van Jonathan Hilton, zal begonnen worden met de vertaling van alle boeken, lezingen en brieven, deze zijn te vinden onder 'International resources'. Kijk op de site ook naar 'online courses' van Jonathan Hilton

Jonathan Hilton was werkzaam als voorzitter van de Raad van New York City Branch van de Antroposofische Vereniging in Amerika. Hij werkt al meer dan 40 jaar op verschillende manieren met antroposofie. Zijn werk omvat een nieuwe benadering van de sterrenwijsheid, die voortkomt uit de Antroposofie, zoals ontwikkeld door Willi Sucher, met een bijzondere focus op de cyclus van het jaar als een pad naar de nieuwe zonnemysterieën.

